

Xuyên Không Bất Đắc Dĩ - Keiwin

Contents

Xuyên Không Bất Đắc Dĩ - Keiwin	1
1. Chương 1: Ngược Về Cổ Đại! Thân Phận Của Ta Là.....nam Kỹ?	2
2. Chương 2: Tên Lạ Mặt Này Là? Gặp Phải Bạo Chúa	6
3. Chương 3: Tên Ta Là Kim Tại Trung! Gọi Tôi Là Y Lân Nữa, Ta Cần Chết Ngươi!	9
4. Chương 4: Ta Lạc Đường!! Người Kia Chính Là Canh	13
5. Chương 5: Bỏ Nhà Ra Đi! Muốn Ta Quay Về? Cầu Xin Ta!	17
6. Chương 6: Du Ngoạn Cùng Vương Gia. Thì Ra Hắc Vãn Xem Ta Là Y	21
7. Chương 7: Duyệt Thành. Gặp Lại Hàn Vương Gia	26
8. Chương 8: Dừng Chân Ở Hàn Vương Phủ. Hàn Canh Đúng Là Người Tốt	31
9. Chương 9: Hắc Yêu Ta? Đùa Chắc?	35
10. Chương 10: Canh Cũng.....yêu Ta? Sao Lại Trùng Hợp Như Vậy	39
11. Chương 11: Dẫn Hạo Thành Thân? Hắc Không Muốn Sống Nữa Sao	43
12. Chương 12: Nữ Nhân Kia, Nhanh Xuất Hiện Đi	49
13. Chương 13: Nữ Nhân, Món Đồ Chơi Mới Của Ta	54
14. Chương 14: Cách Mạng Toàn Thắng	60
15. Chương 15: Y, Thật Sự Đã Trở Về	64
16. Chương 16: Trịnh Vương Phủ.....trụ Lại? Rời Khỏi?	71
17. Chương 17: Mọi Chuyện Đều Là Thật.....? Giấc Mơ Ấy.....thật Đẹp...	76
18. Chương 18: Trịnh Vương Phủ?	81
19. Chương 19: Buông Tay.....	86
20. Chương 20: Đừng Rời Khỏi Ta.....	91
21. Chương 21: Ta Sẽ Luôn Bên Cạnh Ngươi	97
22. Chương 22: Lần Đầu Tiên?	102
23. Chương 23: Lại Vách Núi??	106

Xuyên Không Bất Đắc Dĩ - Keiwin

Giới thiệu

Thể loại: Xuyên không, cổ đại, 1 x 1, HE. Editor: Tiểu ViệtĐộ dài: 23 chươngBất đắc dĩ Kim Tại Tr

1. Chương 1: Ngược Về Cổ Đại! Thân Phận Của Ta Là....nam Kỹ?

Nếu bạn không tin mà quý, thần linh thật sự tồn tại thì hãy để tôi chứng minh cho bạn thấy! Bây giờ là rạng sáng, bốn thằng con trai đang đứng quanh cái đĩa trên cái bàn nhỏ bên trong ngôi nhà gỗ nhỏ. Rốt cuộc họ đang làm gì vậy? Vẫn chưa biết à? Được, vậy để tôi tiếp tục câu chuyện của mình nào.

Tôi tên Kim Tại Trung, năm nay đã hai mươi cái xuân xanh, cạnh tôi là ba người khác, họ chính là ba thằng bạn chí cốt của tôi! Nói đến họ thì chỉ có hai từ ‘rất tốt’. Chẳng qua tính tình có phần cổ quái và thần kinh có chút không bình thường mà thôi! Đây còn không phải sao? Hôm qua vừa được giảng về vấn đề linh hồn có tồn tại hay không thì hôm nay liền kéo nhau đi tìm hiểu! Giữa đêm không chịu nằm ở nhà quán chén ngủ mà lật đật chạy lên núi tìm thần tiên! Cho phép tôi chửi thề một câu! Ai bảo làm anh em với ba thằng đấy làm gì, nếu chúng đi mà tôi không đi thì thật rất không có nghĩa khí!

Một lát sau, hình như cái đĩa có chút phản ứng! Xem ra lần thực nghiệm này đã thật sự thành công! Chỉ là....Làm sao mới có thể thỉnh ‘nó’ tới đây? Tôi nghĩ ba thằng dở hơi này vẫn chưa nghĩ đến vấn đề này....

“Đĩa thần! Người ở đó sao?” A Võ quyết định thử trước.

Cái đĩa di chuyển nhẹ một cái, mà hướng nó chỉ lúc này chính là, là....

Xem ra này là chuyện rất hoang đường! Mong sao bọn họ nhanh chóng hỏi cho xong để tôi còn về ngủ! Ngày mai không có giờ học! Thật may quá!

“Xin hỏi đĩa thần, tôi có thể hỏi người vài câu hay không?”

Này A Võ, mày thừa biết cái đĩa ấy không thể nào nói chuyện được mà vẫn hỏi? Đúng là rất rất lãng phí thời gian của tao!

“Xin hỏi đĩa thần, rốt cuộc trứng có trước hay gà có trước?”

Này A Bắc, tao thật rất muốn tặng mày một cước! Hỏi cái gì vậy? Cuối cùng chỉ còn A Nội chưa hỏi, nhưng thằng này cũng chẳng khá hơn hai thằng kia là bao.

“Xin hỏi đĩa thần, kiếp sau con là nam hay nữ?”

Cái gì? Nó vừa hỏi câu gì vậy....Tôi sắp điên lên rồi! Đến giờ tôi mới thật sự biết rõ ba thằng bạn chí cốt của mình! Giờ chắc đến lượt tôi hỏi đi? Vốn tôi không hỏi cũng chẳng phải vấn đề gì, chỉ là sau khi nghe những câu họ hỏi....aish, tôi nghĩ ngay cả đĩa thần cũng muốn dè bẹp họ!

Khi tôi vẫn đang nghĩ sẽ hỏi câu gì thì đột nhiên một luồng sáng từ đâu phát ra, tôi không thể nhìn thấy mọi thứ xung quanh. Sau đó, tôi bị cuốn vào một khoảng không vô định rồi rơi xuống! Hệt như vừa bị ném xuống từ tòa nhà mấy trăm tầng, chẳng qua trước mặt tôi lúc này chẳng phải đường lớn! Càng không phải biển khơi! Mà là....Tạm thời mà nói, chính tôi cũng không biết đây là nơi nào a!

Sau khi luồng sáng ấy biến mất, những người bên trong ngôi nhà gỗ nhỏ ấy từ từ mở mắt, ban đầu vốn có bốn người nhưng nay chỉ còn lại ba.

“A? Tại Trung....” Ai đó lên tiếng.

“Hình như biến mất rồi!”

“Đúng vậy! Tao cũng nghĩ thế!”

“Sự thật đã chứng minh rằng đĩa thần có tồn tại!”

“Tao phải về viết một bài văn dài để cảm thán!”

“Nhưng mà, Tại Trung làm sao bây giờ?”

“Đừng lo, thằng đó mạng lớn lắm nên không chết được đâu.”

“Đúng! Đúng!”

Ba tên ngọc này! Rốt cuộc có phải bạn chí cốt với nhau hay không? Tôi đây đã biến mất không một dấu vết! Nếu tôi vẫn còn ở hiện trường thì chắc chắn đã đá cho mỗi thằng một cước rồi! Đáng tiếc đáng tiếc. Tôi ngay cả chính mình ở đâu cũng không biết! Ông trời a! Tuy Kim Tại Trung tôi có đẹp trai hơn người khác một chút, thành tích tốt một chút, tính cách cũng quái đản một chút, đi đâu cũng được hâm mộ một chút nhưng cũng không cần đối xử với tôi như thế a! Người thỉnh đĩa thần cũng không phải tôi mà! Ai nói ông trời có mắt? Là ai nói hử? Đem người đó đến đây, giết! Rất nhanh sau đó, tôi dần chìm vào hôn mê....

~Cuối cùng ý thức cũng về với tôi! Tôi có thể cảm nhận rất rõ mình đang nằm trên giường! Chẳng lẽ.....Tôi đang ở bệnh viện sao? Không phải! Từ khi nào bệnh viện lại có mùi thơm như thế? Sự hiếu kỳ đã thôi thúc tôi nhanh chóng mở lớn hai mắt.

Nhìn lên trên, nhìn sang trái lại quay sang phải, sau đó cúi xuống dưới.....Ai có thể nói cho tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tôi đúng là đang nằm trên giường! Nhưng mà....Căn phòng này....Vô cùng kỳ lạ! Mười phần là căn phòng được trang trí hết như thời cổ đại Trung Quốc! Kinh nghiệm nhiều năm đã cho tôi biết điều này! Đường nhiên nếu ai đó không tin những gì đang xảy ra với mình thì hẳn sẽ nghi ngờ liệu mình có đang nằm mơ hay không! Nhưng tôi có thể chắc chắn! Người đó nhất định đã tỉnh ngủ! Còn không phải sao? Bạn nhìn thử xem có ai đang mơ vẫn có thể nghĩ ‘Đây rốt cuộc có phải sự thật?’ hay không?

Nếu đây đúng là sự thật thì tôi chỉ còn biết nhận mệnh! Tiếp tục nằm đây cũng không phải biện pháp! Đứng lên nhìn xung quanh, không tồi.

Xem ra này là phòng của nam nhân! Nhìn lại quần áo trên người mình, hơn nữa tóc cũng rất dài! Tôi đưa tay.....sờ ngực mình theo bản năng, may là nó vẫn bằng phẳng, đưa tay xuống ‘nơi đó’ kiểm tra thử.....May quá vẫn còn! Ai, tôi chỉ có thể chấp nhận số mệnh thôi. Ít nhất tôi vẫn còn là nam nhân, này coi như không tồi. Xem ra gia thế của cơ thể này rất khá bởi bên hông vẫn còn đeo ngọc bội, phía trên có khắc chữ ‘Canh’, này là tên sao? Chắc đó là tên của cơ thể này đi? Tôi không chú ý tới nó quá nhiều, mở cửa bước ra ngoài.

Không biết mặt mũi của cơ thể này ra sao. Nếu không đẹp bằng tôi, tôi sẽ tự sát ngay lập tức! Đúng! Vừa vặn phía trước có cái ao nhỏ, có thể dùng nó để nhìn thử nhan sắc của người này thế nào.

Không nhìn không biết, nhìn rồi liền nhảy dựng! Không ngờ chủ nhân của cơ thể này lại có khuôn mặt giống tôi như đúc! Chẳng qua là người này để tóc dài, bộ dáng thì đủ khiến nam nữ vừa nhìn liền kinh hồn bạt vía! Haiz, nhưng bây giờ đây không phải vấn đề đáng để khoe khoang! Là nam nhân nhưng lại đẹp hơn nữ nhân? Đây đáng để cao hứng sao?? Quên đi, dù bộ dạng có đẹp thì đây cũng không phải lỗi của tôi! Nhưng dù có là lỗi của tôi đi nữa thì tôi cũng đã sai hai mươi năm nay rồi, xem ra tôi đúng là nghiệp chướng đầy mình a

~“Y thiếu gia, đứng cạnh hồ nước thế này lờ như ngã xuống thì rất không tốt.”

Y....Y? Oh my god! Ta(*) nói chủ nhân cũ của cơ thể này....Tại sao người lại dùng cái tên như thế này a? Vô cùng nữ tính! Nói như thế, chữ ‘Canh’ khắc trên ngọc bội có ý nghĩa gì? Khoan đã....Vừa rồi hình như ai đó vừa nói? Ta quay đầu nhìn, quả nhiên.....là một nam nhân! Hơn nữa....Bộ dáng người này hết như nam nhân bước ra từ phim hoạt hình! Nhìn hẳn ta đi! Khuôn mặt tròn tròn, hơi rậm rắng, mắt thì nhỏ nhưng mũi lại to, đã vậy môi còn dày! Bên hông còn có một cây đao rất lớn. Ai, đúng là tạo hóa trêu ngươi! Ta nghĩ đây chính là cái gọi là hai cực phân hóa a.

(*) Vì từ hiện đại xuyên không về cổ trang nên xin mạn phép chuyển cách xưng hô a

~“Người là ai?” Tôi hỏi.

“Y thiếu gia lại quên sao? Tiệp nhân họ Kiếm.”

‘Lại’?? Xem ra trí nhớ của cơ thể này không được tốt cho lắm! Nhưng mà hẳn nói hẳn họ ‘Tiệp’??

“Nga, thế tên của người là Nhân sao?” Trong đầu vừa nghĩ xong thì miệng liền nói ra.

Tiệp.....Nhân.....Phụt!! Ta cảm thấy cơ miệng mình đang giật liên hồi.

“A?”

Không thể phủ nhận rằng ngay khi hần vừa ‘a’ một tiếng, ta cứ nghĩ hần vì nghe không rõ nên hỏi lại, nhưng mà, ngay giây tiếp theo hần đã nói

“Thiếu gia đúng là đoán như thần! Vừa gặp lần đầu liền biết tên tiểu nhân!” Dáng vẻ của hần hết như thấy thần tiên tái thế.

Chẳng lẽ....Hần có biết tên mình rất kỳ quái hay không? Quên đi, dù sao ta cũng không muốn xen vào.

“Công tử! Người đây rồi!”

Lúc này có một nha hoàn từ đầu đi tới, bộ dáng không tồi tí nào.

“Ân.” Theo lý mà nói, nàng đã gọi ta là ‘công tử’ thì chẳng lẽ vị ‘Tiện Nhân’ đang đứng cạnh ta là đại ca của nàng sao?

“A Kiếm? Quế ma ma lại bảo người tới sao?” Nha hoàn hỏi người tên ‘Tiện Nhân’ đang đứng cạnh ta.

“Đúng thế.”

“Aish, công tử nhà ta vẫn rất khỏe mạnh. Người đi đi.”

Như ngữ khí của nha hoàn này ta phát hiện vị đại ca ‘Tiện Nhân’ bên cạnh ta không phải xuất thân từ gia đình quyền quý.

“Ôi, Tiểu Trúc đại tỷ! Ta cũng muốn được bảo vệ Y công tử như người a!”

Sau khi giọng nói kia vang lên, quay lại liền thấy một lão bà ăn mặc sang trọng đi tới.

“Quế ma ma! Chẳng phải ta đã nói rằng không có việc thì không được tới Ba Bảo điện sao? Nói đi, có phải có người muốn gặp công tử nhà ta hay không?”

Thì ra nha hoàn này tên Tiểu Trúc a, là người của ta sao? Nói như vậy, chủ nhân của cơ thể này có thân phận rất khá? Ngay cả nha hoàn cũng có thể dùng ngữ khí như thế để nói chuyện với người khác cơ mà! Nhưng mà theo đánh giá của ta thì nơi này tuyệt không giống nhà riêng a.

“Ai nha, Di Xuân Viện của ta mở cửa buôn bán! Khách yêu cầu chẳng lẽ ta cứ viện lý do này nọ rồi nói ‘Không’ sao?”

Cái gì? Di.....Di Xuân Viện? Thôi xong.....Nào bộ ta nhanh chóng phân tích. Di Xuân Viện = kỹ viện = nơi phong nguyệt! Nói cách khác, Y công tử này = tiểu quan = nam kỹ = bồi nam nhân ngữ? Mà hiện tại ta chính là Y.....Này chẳng phải.....Nguy rồi nguy rồi.....Aish! Kim Tại Trung ta một đời anh minh, cứ như vậy mà mất tất cả! T^T

“Được rồi, các người ra ngoài tiếp khách đi. Ta phải giúp công tử chuẩn bị lại một lát!” Tiểu Trúc nói xong liền kéo ta đi.

~Không ổn không ổn.....Tại sao ta lại rơi vào tình cảnh này?? Aish.....

“Công tử! Người sao vậy?”

“Nga, không sao....”Vì để phối hợp với tạo hình hiện tại, ta cố ý điều chỉnh ngữ khí của mình sao cho nhã nhặn nhất có thể từ trước đến nay! Nhưng mà rõ ràng.....kết quả không được như ý cho lắm bởi sau khi ta nói xong thì nha đầu Tiểu Trúc kia đã trợn mắt há mồm, nhìn ta như quái vật ăn thịt người..... =..=

“Thật ra công tử, người cùng đừng trách Vương gia. Ngài ấy chẳng qua nhất thời giận dữ thôi, ta nghĩ ngài rất nhanh sẽ tới đây đón người về! Vương gia hần thật sự rất thích công tử!”

Nghe xong những lời Tiểu Trúc nói, cả người ta cứng đờ....

Vương gia? Yêu? Đón về? Nói cách khác.....Người tên Y này là.....Gay??? Chắc chắn là vậy rồi! Vị ‘Vương gia’ kia không thể nào là nữ nhân được! Cái gì cái gì a? Ta nói vị Vương gia kia chắc chắn là tên biến thái! Bởi nếu hần thật sự yêu chủ nhân trước của cơ thể này thì sẽ không đưa y đến nơi như thế này!! Nếu ta gặp hần thì nhất định sẽ đá hần một cước cho hả giận! Nhưng mà như vậy cũng tốt, bởi ít ra thân phận của ta không phải nam kỹ! Nhưng mà.....tình cảnh hiện tại của ta so với nam kỹ thì có khác gì nhau? =_||

“Công tử, người cũng biết thân phận mình rồi! Ai mà không muốn được nhìn thấy bộ dáng ‘Nam nhân của Vương gia’ a? Những người này chỉ đến đây vì ham vui thôi. Ai cũng biết công tử là người của Vương gia! Động đến công tử? Tên đó chắc chắn không muốn sống!”

“Tiểu Trúc! Xong chưa?”

Giọng nói của lão bà vừa rồi từ ngoài cửa vọng vào.

“Đến ngay đến ngay!” Tiểu Trúc lớn tiếng đáp lại.

“Công tử, cố gắng đi gặp những người đó đi.”

“Ân.”

~“Nói vậy đây là Y công tử?”

“Chính là tại hạ.” Nhìn nam nhân trước mặt, kẻ đang cố gắng bày ra vẻ nhã nhặn, ta thực rất muốn phun! Chẳng lẽ hắn không biết bộ dáng của mình rất kinh tởm sao?

“Đúng là mỹ nhân!”

“Quá khen!” Ta nghĩ nếu là bình thường thì chẳng nam nhân nào thích được người khác khen là ‘mỹ nhân’.....Tên này nhất định là kẻ điên!

“Tại hạ nghe nói công tử tinh thông cầm nghệ, không biết hôm nay tại hạ có điểm phúc được nghe qua hay không?”

A? Cầm? Ý hắn là đàn của Trung Quốc đúng không? Ta lớn từng tuổi này ngay cả chạm cũng chưa từng! Cái gì mà tinh thông? Đúng là làm khó ta!

“Công tử, mấy hôm trước tại hạ bị thương ở cổ tay, đại phu nói không nên cử động nhiều.”

“Vậy sao, thật đáng tiếc.”

“Cầm thì không thể đàn nhưng tại hạ có thể biểu diễn thứ khác cho công tử xem.”

“Quả nhiên là đệ nhất tài tử của Duẫn Quốc! Y công tử, mời!”

Nga? Không ngờ Y công tử này là tài tử a.....Không đơn giản! Xem ra ta đã vào vai một nhân vật không tầm thường tí nào.....

“Tại hạ sẽ kể chuyện xưa cho công tử nghe.” Đây không phải chuyện cổ tích, chỉ là truyện cười mà thôi.

“Chuyện xưa? Xin mời!”

“Ngày xưa có một người bán thịt heo, bộ dáng rất giống một con heo mập. Có một ngày, người nọ đến mua thịt heo, hắn chỉ vào đầu người bán thịt nói ‘Lão bản! Bán ta nửa cái đầu heo!’. Sau đó, lão bản kia quả thật bổ nửa đầu mình ra. Câu chuyện kết thúc.” Ta biết mình căn bản là đang phá hủy danh tiếng của Y! Nếu Y vẫn còn sống thì chắc chắn hắn sẽ đem ta chém chết! Nhìn đi! Người này ngay cả cười cũng không cười. Aish, đến bao giờ mới có người khen ta có năng khiếu kể chuyện cười đây a?

“Y công tử quả nhiên là đệ nhất tài tử! Tại hạ đã sớm nghe qua thanh danh của công tử, nay được gặp lại bội phục vạn phần! Tuy rằng công tử kể về lão bản bán thịt heo nhưng thật ra công tử là muốn nói làm người không nên dối trên lừa dưới! Tuy chỉ là một câu chuyện đơn giản nhưng để lại ý nghĩa rất lớn, không đơn giản! Không đơn giản tí nào!”

Bội.....bội phục? Ta đây mới là người phải bội phục người! Ta là đang kể chuyện cười a, người lại dạy ta ý nghĩa bên trong? Ai có thể nói cho ta biết rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì không

~“Y công tử? Sắc mặt của công tử hình như không tốt cho lắm.”

“Đa tạ công tử quan tâm, tại hạ đúng là có chút không khỏe.”

“Vậy tại hạ ly khai trước, Y công tử nhanh về phòng nghỉ ngơi a.”

“Ân, công tử đi thông thả.” Đi đi! Đi càng nhanh càng tốt!

Vài ngày sau đó, ta bắt đầu cảm thấy nhàm chán, đương nhiên! Ngay cả cảm ta cũng chưa từng chạm qua, cứ gặp người khác thì ta lại nói đùa với bọn họ, chỉ là qua mấy hôm thì ta đã rút ra được kết luận! Bọn họ chẳng cười bao giờ! Không ngờ bởi chuyện với bọn họ hết như nói chuyện với những khúc gỗ với hình dáng khác nhau!

Đúng lúc ta buồn bực thì Tiểu Trúc như gió mà thoát ầm thoát hiện trước mặt ta. Đây là phát sinh chuyện gì đây?

2. Chương 2: Tên Lạ Mặt Này Là? Gặp Phải Bạo Chúa

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tiểu Trúc! Người đang làm gì?”

“Ách.....Không có gì! Thu xếp quần áo.....Đúng! Chính là thu xếp quần áo!”

Nhìn người ta liền biết người đang luống cuống, aish, người đem quần áo ta thu xếp hết như vậy thì ngày mai ta sẽ mặc gì a?

“Thu xếp quần áo? Những việc này không phải của người a.” Xem ra ta có khả năng diễn xuất trời cho a! Ai dám phủ nhận việc này? Có can đảm liền bước ra! Còn không phải sao, theo những gì ta đã phân tích thì ta đã bắt chước tính cách của Y rất hoàn hảo! Nếu ta còn cơ hội quay về thế kỷ 21, ta nhất định sẽ giật được giải Nam diễn viên xuất sắc nhất năm nay!

“Công.....Công tử.....” Rốt cuộc công tử đã chịu đả kích gì? Tại sao mấy hôm nay lại kỳ quái như thế.....Quả thật khiến ta phát run giữa trưa hè..... =__=

“Nói, rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Thật ra.....Hôm qua Vương gia phái người đến nói với ta rằng hôm nay sẽ tới đón công tử về Vương phủ! Ta sợ công tử không đồng ý nên mới lên thu xếp quần áo.”

Gì? Có thể rời khỏi đây? Ta đây cầu còn không được nữa là! Làm gì có chuyện không muốn? Nhưng mà vị Vương gia kia.....Hy vọng đó không phải một ông lão.....=__=|| Nếu không, ta tình nguyện ở lại nơi này! Hay là hỏi nha đầu Tiểu Trúc? Aish, không được, này chẳng phải rất kỳ quái sao! Y là người của Vương gia, vậy mà ta lại chạy đi hỏi nàng ấy bộ dáng Vương gia ra sao, nếu để nàng biết ta không phải Y thì nói không chừng nàng ấy sẽ mang ta đi bán a =__=

“Nga, vậy cứ thu dọn đi.”

Cái gì?? Công tử vừa nói....Thu dọn đi?? Trời ạ! Ta không nghe lầm đúng không? Rất kỳ quái! Vô cùng kỳ quái!

Ta quyết định không nhìn những hành động kỳ lạ vì động kinh của Tiểu Trúc nữa mà bắt đầu.....tưởng tượng xem vị Vương gia kia là người như thế nào, bộ dáng ra sao, lúc này thì bên ngoài bắt đầu ồn ào.

“Nhất định là Vương gia đến!”

Nhìn bộ dáng đầy hưng phấn của nàng, ta nhìn không được mà khinh bỉ nha đầu Tiểu Trúc một lát, nhưng chỉ một lát mà thôi! Hơn nữa nàng cũng không phát hiện. Vì thế ta mới nói sau này nếu ta đăng ký lớp học diễn xuất thì cũng chẳng phải chuyện lạ! Đúng vậy!

“Công tử! Ta đã thu xếp xong cả rồi, đi thôi!”

Người nhìn bộ dáng khẩn cấp của nàng ta xem.....aish, thấy ta không đi tới, nàng liền ngưng lại.

“Công tử, ta biết người không muốn về, nhưng mà.....Vương gia đang đứng chờ bên ngoài. Nếu người kiên quyết không quay về, ta sẽ.....”

Sẽ thế nào? Bị Vương gia kia đánh chết sao?

“Tóm lại mời công tử quay về! A?!”

“Đi thôi.”

“May quá! Cả tháng nay không gặp, không biết Vương gia sao rồi, có béo lên hay gầy đi cân nào không.”

Người xem người xem! Lại tự biên tự diễn, rốt cuộc trong mắt nàng có chủ nhân ta hay không?

~Đình viện, ta thấy ngoài cửa là một đám người. Aish.....Đứng đầu là nam nhân cười bạch mã, mặt mũi đầy râu. Này chẳng lẽ là Vương gia.....Bộ dáng sẽ không quá tệ chứ? Đến khi chân ta còn cách cửa một bước, ta càng xác định những gì mình vừa thấy! Nam nhân này.....chẳng khác nào những người bán thịt heo ngoài chợ! Mệnh khổ a~ Sau lưng hắn còn bốn năm người nữa, này hẳn là ‘bảo vệ’ của hắn đi? Ta nghĩ mình ở lại nơi này vẫn tốt hơn.

Đúng lúc ta muốn quay ngược vào trong.....

“Sao nào? Vẫn không chịu về?”

Giọng nói rất thu hút.....Ồ ô.....Tiếc là bộ dáng người quá tệ. Ta tiếp tục bước vào.

“Công tử! Công tử! Người nên về đi, chẳng lẽ người muốn tiếp tục ở lại nơi này sao? Ta cũng biết lần này là do Vương gia không đúng. Nhưng mà, ta cầu người trở về đi! Ở những nơi thế này sẽ tổn hại thanh danh của công tử a!”

Nha đầu Tiểu Trúc này nói cũng đúng. Tiếp tục ở lại đây cũng không phải biện pháp! Quay về đi, dù sao quay về rồi sẽ tìm cơ hội đào tẩu cũng chưa muộn. Được rồi, ta quyết định đổi ý.

Ai ngờ khi ta vừa quay lại, trước mắt ta dĩ nhiên là....mấy cái vó ngựa màu đen?? Ngẩng đầu lên nhìn. Hảo.....nam nhân suất khí vạn phần, hấn suất đến độ ngay cả ta cũng có phần mặc cảm! Chẳng lẽ đây chính là ‘hắc mã hoàng tử’ trong truyền thuyết sao? Aish, không đúng! Xùy xùy xùy, ta đây mới là thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử! Hấn suất thì đã sao?!

Không ngờ tại nơi này lại có thể gặp được tuấn nam. Đúng là hiếm thấy! Tại sao lại có người ngũ quan hoàn mỹ như thế? Mái tóc nâu cùng làn da ngăm đen khỏe mạnh, khuôn mặt nhỏ nhưng lại vô cùng lạnh đậm, hàng mày như thanh kiếm, ánh mắt thì như bắn ra tia điện, hơn nữa cái mũi lại cao vô cùng! Cộng thêm đôi môi mỏng hơi kéo lên tạo độ cung vừa phải đang mỉm cười với ta!! Đáng người cao ráo, tuy rằng hấn đang ngồi trên lưng ngựa nhưng ta chắc chắn rằng hấn cao ít nhất 1m8!! Đáng hận! Ghen tị chết ta!

“Vương gia!”

Khi ta còn đang ngơ ngác về thân phận của tuấn nam trước mắt thì nha đầu Tiểu Trúc đã chạy tới. Nàng vừa gọi gì thế? Vương gia.....Vương gia? Là hấn?? Không phải đại thúc vừa rồi sao? Có vị Vương gia trẻ thế này sao? Ta chắc chắn hấn không quá hai mươi tuổi! Này là tuổi trẻ đầy hứa hẹn đi? Nếu nói thế, phỉ Vương gia.....hắc hắc, người chờ ta, ta lập tức tới.

“A~ Là Trịnh Vương gia a~ Dân phụ không kịp tiếp đón, mong Vương gia thứ tội.”

Không cần nhìn cũng biết, chủ nhân của giọng nói đó chính là tú bà Di Xuân Viện – Quế ma ma = =

“Được rồi, bốn Vương hôm nay đến là để đưa Y công tử đi.”

“A, vâng vâng.”

Không khó để nhìn ra biểu tình trên mặt Quế ma ma kém đi, đương nhiên! Thiếu con gà đẻ trứng vàng như ta thì làm sao không buồn cho được!

“Lên đây.”

Tuấn nam đưa tay về phía ta, ý bảo ta lên ngựa? Hai.....hai người cưỡi một con sao? Ta tự mình cưỡi có được không?

“Công tử, lên đi.”

Nha đầu Tiểu Trúc nói.

Vì thế, ta miễn cưỡng ngồi cùng ngựa với nam nhân này! Cuối cùng cũng rời khỏi nơi quái quỷ kia rồi!

Nhìn biểu tình trên mặt ta hiện tại, các người ngàn vạn lần đừng nghĩ rằng ta đang đau bụng! Chỉ là....Tình huống hiện tại rất mất tự nhiên! Còn không phải sao, hai đại nam nhân lại đi cưỡi ngựa cùng nhau?

“Tại sao không nói gì?”

“Vương.....Vương gia.....”

Sao? Y chưa bao giờ gọi ta là ‘Vương gia’? Chẳng phải Y đã từng khẳng định sẽ không gọi như thế sao?

“Nếu người vẫn chưa muốn quay về Vương phủ thì ta sẽ đưa người lại Di Xuân Viện.”

Cái gì?? Gì mà đem ta về Di Xuân Viện? Đùa gì thế hả! Ta đây không muốn bán thân! Xem như người lợi hại.

“Không dám!” Tức chết ta! Người nghĩ mình suýt hơn người khác một chút thì có thể đùa gì thì đùa à?

“Vậy là được rồi.”

~Aish, về Vương phủ được vài hôm thì ta lại nhàm chán đến mức meo, những tưởng rằng nơi này sẽ có rất nhiều thứ để chơi, đúng là lãng phí tình cảm của ta a!

“Công tử, người đang tức giận gì vậy?”

“Không có gì.”

“Người lại nhớ đến người kia đúng không, nếu Vương gia biết chuyện này nhất định sẽ không để yên đâu.”

Gì? Người kia?? Tiểu Trúc càng nói ta càng không hiểu gì, chẳng lẽ ý của nàng là.....người Y thích không phải Vương gia mà là người khác? Có tuần nam không yêu, vậy Y yêu ai? Tuy rằng Vương gia này tính tình có phần cổ quái nhưng hẳn thật sự suýt khí vô cùng a.

Aish, hôm nay là lần thử dài thứ 596 trong hôm nay! Mỗi ngày đều ngồi lý tại đình viện này, nhìn xuống đôi chân mình, này nếu trực tiếp đem phế hãn cũng chẳng phải vấn đề a!

Từ Tiểu Trúc, ta biết được tên của Vương gia là Trịnh.Duẩn.Hạo, hơn nữa hẳn là đệ đệ ruột của đương kim Hoàng thượng, có thể nói là văn võ song toàn. Tuy tuổi còn trẻ nhưng đã là Vương gia, đúng là không tầm thường tí nào. Nhưng từ ngày hãn đón ta về Vương phủ đến nay, ta chưa từng gặp lại hãn dù chỉ một lần! Còn dám nói yêu ta? Không đúng, này phải là....Còn dám nói yêu chủ nhân của cơ thể này? Nói nhảm!

Mỗi ngày chỉ có thể nhìn mặt trời từ khi nó vừa mọc đến khi nó sắp xuống núi.....Có thể nói cuộc sống hiện tại của ta tóm gọn trong hai chữ....Nhàm chán! Mặt trời rất nhanh khuất sau rừng núi đằng xa.

~“Sao rồi? Đang nhớ ta sao?”

Ta vừa ngẩng đầu liền thấy Vương gia đứng trước mặt....Đã trễ thế này rồi còn có thể làm gì nữa? Sao không nói trước một tiếng để ta chuẩn bị giường a!

“Sao không nói gì?”

“Vương gia, đã trễ thế này, chẳng hay ngài tìm tôi có việc gì?” Nhiều ngày như vậy mới tìm đến ta! Ta đây không cần! Hừ!

“Ta không thích người gọi ta như thế.”

“Ta càng gọi! Vương gia, Vương gia, Vương gia, Vương gia, Vương.....” Ngay khi ta còn đang cao hứng gọi thì đã bị đè lên giường. Miệng cũng vô duyên vô cớ bị chặn lại, ngay giây sau thì cảm giác nóng ẩm đã xâm chiếm môi mình.....là đầu lưỡi của hãn! Kỳ lạ, tại sao khi hôn hãn.....cũng không cảm thấy ghê tởm?

Khi ta sắp không thở được nữa thì hãn cuối cùng cũng dừng lại. Cơ hội tới, ta đương nhiên phải bắt lấy, lập tức hít lấy hít để không khí.

“Y! Bộ đáng người bây giờ.....Thật sự rất mê người.....”

Mê người? Tên biến thái này! = =

Lần đầu tiên của ta.....Đã ra đi lừng lẫy như vậy đó.....

3. Chương 3: Tên Ta Là Kim Tại Trung! Gọi Tôi Là Y Lân Nữa, Ta Cấn Chết Người!

Ánh mặt trời chiếu vào từ ngoài cửa gọi ta tỉnh dậy....Toàn thân đau nhức, hết như toàn bộ xương cốt bị gãy vụn. Chẳng lẽ chuyện phát sinh hôm qua là thật sao?

Ta rất mong nó không phải, nhưng mà, vết bầm trên cổ tay ta đã nhắc nhở bản thân mình, mọi chuyện là thật, không thể thay đổi được!

Này cũng coi như.....Chỉ là, tên từ miệng Vương gia thoát ra không phải tên ta! Ta đây rất không thích việc đó..... =__= có thể nói là tổn thương nghiêm trọng a!

“Công tử, rốt cuộc người cũng tỉnh rồi.”

“Sao thế?” Tiểu Trúc, người nhìn biểu tình hiện tại của mình đi, làm như ta sẽ không tỉnh lại chắc?!

“Công tử, người đã hôn mê suốt một ngày một đêm. Ta đã cho rằng.....cho rằng.....Ô ô ô.....”

Cho rằng cái gì? Cho rằng ta đã chết sao? = = Nói vậy, chuyện ‘kia’ với Vương gia đã là chuyện cũ sao?

“Đừng khóc, chẳng phải ta vẫn khỏe đấy sao?” Ta nghĩ câu an ủi của mình sẽ có tác dụng, ai ngờ ta nói xong thì nàng khóc càng dữ hơn ban đầu.....

“Công tử!! Sao người lại thành ra như vậy!! Hoàn toàn không giống người a!! Ô ô ô.....”

Ta không giống ta? Thế ta đây giống ai? Chẳng lẽ khuôn mặt ta bị biến dạng sao? Nếu thật sự vậy thì đây đúng là chuyện lớn!

Thấy ta không nói chuyện, Tiểu Trúc nói tiếp.

“Công tử! Trước kia người không thế này, nhưng từ tháng trước thì bắt đầu.....trở nên rất lạ! Nhất định là do Vương gia! Hắn.....hắn.....” Vừa dứt lời thì ánh mắt liền liếc đến vết tím trên cổ tay ta.....nàng muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Không cần nàng nói ta cũng thừa biết nàng muốn nói gì! Hoạt động quá sức nên bị như thế? Này....này căn bản là hai việc khác nhau a!!

“Được rồi, nhanh vào vấn đề chính đi.” Ta lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của Tiểu Trúc, nếu để nhìn ta bằng ánh mắt ấy thêm nữa chắc chắn ta sẽ tự sát mất.

“Công tử nha, trước kia hoàn toàn không như thế! Chẳng phải người từng nói không thích những kẻ lúc nào cũng nhăn mặt nhịu mày khi nói chuyện sao? Nhưng người nhìn mình bây giờ đi! Biến thành cái dạng gì! Người nói đi, có phải là do Vương gia hay không?!”

Ta.....ta nghĩ mình sắp ngất a! Bình thường chẳng phải nha đầu kia ngay cả nói chuyện cũng chẳng nói sao? Ta phải nói thế nào đây? Nói ta không phải công tử của nàng ta? Ngay lúc ta đang do dự thì nàng đột nhiên ôm chặt lấy ta.

“Công tử! Người thật đáng thương! Nhưng người yên tâm! Có Tiểu Trúc ta ở đây rồi, ta sẽ không để Vương gia tiếp tục giở trò xằng bậy với người!”

Ta nói.....Dù cho hắn có muốn giở trò thì người cũng không cản được.....Ta nghĩ có lẽ ta nên nói sự thật cho nàng biết.

“Thật ra, ta muốn nói cho người biết một chuyện.....”

“Chuyện gì?”

=O= Nên nói không? Hai mắt nàng đột nhiên sáng lên.....Nha đầu này đúng là rất rất khủng bố, aish.....

“Ta không phải Y!”

“Oa.....Ồ.....Công tử! Có phải đêm đó đã rất kịch liệt hay không? Tại sao người lại bị ngốc thế này!”

“Nha đầu chết tiệt! Người mới là đồ ngốc!”

“Công tử!”

“Chuyện gì?”

“Công tử.....Từ tháng trước tới giờ! Đây là lần đầu tiên ta thấy người bình thường!”

Cái gì? Thì ra tính cách của Y không phải thuộc dạng nhả nhặn! Biết vậy ta không cần diễn quá sâu! Sao người không nói ta biết sớm?

“Nghe này! Ta thật sự không phải công tử nhà người! Tên ta là, Kim, Tại, Trung!”

“Công tử nha, xem ra người bị ngốc không nhẹ, ngay cả tên mình cũng không nhớ.”

Ta thật sự thổ huyết.....Đây là lần đầu tiên trong đời có người dám bảo ta ngốc! Không ngờ vừa tới đây không lâu mà đã có không ít cái thứ gọi là ‘lần đầu tiên’ rồi! Lần đầu tiên mặc y phục cổ đại, hơn nữa còn là cổ trang Trung Quốc, lần đầu tiên ở kỹ viện, lần đầu tiên biết cái gì gọi là ‘Vương phủ’, lần đầu tiên.....làm tình với nam nhân =O= và bây giờ là, lần đầu tiên bị xem như tên ngốc!

“Ta nói lại lần nữa! Ta thật sự không phải Y công tử! Tại sao người không tin những gì ta nói? Ta đây vô duyên vô cớ gạt người làm gì? Chẳng lẽ ta nhàn quá nên đùa với người chắc? Người không được gọi ta là Y công tử nữa!

“Hảo hảo hảo, vậy.....Kim công tử đúng không?”

“Gọi ta là Tại Trung công tử là được rồi!” Rõ ràng là nàng chẳng hề tin! Nhìn biểu tình của nàng đi, chính là miễn cưỡng phối hợp!

“Nếu công tử muốn ngoạn, ta đây sẽ theo công tử.”

“Người nha đầu chết tiệt này! Ta đây không ngoạn với người!” Ta vung tay lên dọa nàng, nhưng nàng một lần nữa lại xúc động

“Ách.....công tử!! Người tốt cuộc đã trở lại!”

Lại ôm ta lần nữa.

Trải qua trăm cay nghìn đắng, vượt qua muôn đèo vạn suối, gạt bỏ muôn vàn khó khăn để kiên trì theo đuổi mục tiêu!! Aish, tóm lại là cố gắng nói đến khô cả họng, cuối cùng, nha đầu Tiểu Trúc cũng tin những gì ta nói.

“Thật thần kỳ! Vậy Tại Trung công tử đây là người của rất nhiều năm sau Ặc Ặc?”

“Đúng vậy!”

“Quá lợi hại! A? Không đúng nha.....Vậy Y công tử nhà ta đã biến đi đâu a? T^T”

“Này.....ta cũng không biết, người đừng hỏi ta.”

“Ô ô ô!!! Y công tử! Người thật đáng thương!”

Ta nói tuyên lệ của nha đầu Tiểu Trúc này đúng là không thể xem thường.....Sau này hẳn không cần lo hạn hán nữa rồi.

“Đừng khóc nữa, nếu người không muốn ta cũng biến mất thì tốt nhất nên đem chuyện của công tử nhà người kể cho ta biết.”

“A? Hảo!”

Nữ nhân này.....Chắc chắn đã học qua khóa thay đổi sắc mặt! Nhất định! Ta tin chắc như thế!

“Công tử nhà người trước kia xưng hô với Vương gia thế nào?”

“Là..... ‘tên họ Trịnh!’.....Là như thế! Nhưng ta thấy Vương gia không hề trách hấn bất kính! Chỉ là không quá vừa ý thôi.”

Tên.....Tên họ Trịnh?? Dững cảm thế cơ?

“Thế Y biết Vương gia yêu mình không?”

“Nha, ta làm sao biết được. Người nghĩ công tử cái gì cũng nói với ta sao? Nhưng theo ta thấy, hình như công tử cũng có thích Vương gia, chỉ là không nhiều mà thôi. Nhưng mà.....”

“Nhưng mà cái gì?” A? ‘Thích, không nhiều’???

“Ta cũng không biết nói thế nào.”

“Vậy bỏ qua đi, vấn đề tiếp theo.” Không ngờ nha đầu này cũng có chuyện không biết.

“Hảo.”

“Tên khắc trên ngọc bội này là ai?”

“Này.....Ta cũng không rõ lắm, vì ta chỉ theo Y công tử từ khi người đến đây thôi. Nhưng mà, hình như Vương gia rất ghét khi thấy Y công tử đeo nó. Ta nghĩ a, này có thể chính là tên ‘người kia’!

“Ai?”

“Ách.....Ta không nhớ rõ! Y công tử chỉ nói qua một lần! Hơn nữa mỗi khi Y công tử vừa nhắc đến chuyện trước kia của mình thì Vương gia rất tức giận! Vì thế trên dưới Vương phủ không ai dám nhắc đến. A, tất nhiên là trừ Y công tử.”

“Nói như vậy, người công tử nhà người yêu đã tặng hấn mảnh ngọc bội này?”

“Ta nghĩ vậy!” Vương gia, ngài thật đáng thương a! =_=_

“Thế nếu Vương gia thật sự yêu công tử nhà người như thế, vì cái gì còn muốn đưa hấn đến Di cái gì viện a?”

“Là Di Xuân Viện! Công tử.”

“Xi, ta đâu cần người nói! Được rồi, người mau giải thích cho ta.”

“Ách.....thật ra đây là do chính Y công tử nói.....”

“Cái gì?? Ở Vương phủ tốt như thế không chịu, lại đòi đến nơi hạ thấp thân phận của mình? Thần kinh công tử nhà người không có vấn đề gì chứ?”

“Thật ra là thế này, tối đêm đó.....” Bảo ta nói thế nào đây hả! Người ta vẫn chưa có thành thân mà =3=

“Sao không nói tiếp?”

“Là là là là.....Là Vương gia đã ép công tử ‘cái kia’. Sang hôm sau công tử liền cãi nhau một trận với Vương gia. Hấn nói dù có lưu lạc thanh lâu cũng không muốn ở lại Vương phủ! Lúc ấy cãi nhau rất dữ dội! Ai ở Vương phủ cũng biết chuyện này. Sau đó, ta nghĩ Vương gia rất tức giận nên mới đưa công tử đến đó. Nhưng mà, Vương gia không những bảo ta đi theo công tử mà còn phái rất nhiều người theo âm thầm bảo vệ hấn.”

“Ách.....” Ta im lặng. Xem ra Vương gia thật sự đã chịu không ít khổ ải khi yêu Y! Không không không, tại sao ta có cảm giác phải xin lỗi hấn? Không yêu hấn là Y chứ không phải ta a!

“Công tử! Công tử!”

“Chuyện gì chuyện gì? Tay người! Đừng vẫy nữa!”

“Nga, thực xin lỗi.”

“Còn một vấn đề nữa, rất quan trọng! Tính cách công tử nhà người bình thường thế nào?”

“Ân....Tuy công tử là đệ nhất tài tử của Duẫn Quốc, nhưng mà, công tử rất gần gũi. Bình thường đều có thể đùa giỡn rất thoải mái, hết như, hết như tính cách Tại Trung công tử. Hơn nữa trên dưới Vương phủ, công tử đều xưng huynh đệ.”

Thế sao? Vậy xem ra từ đây về sau ta cứ làm chính mình là được rồi... ==

“Thế, tại sao ta đến Vương phủ lâu rồi nhưng không ai đến trò chuyện với ta? Người đang gạt ta đúng không! =3=”

“Không phải a, này đều là do Vương gia.”

“Sao lại thế?”

“Vốn Vương gia đối xử với hạ nhân rất tốt, nhưng mà.....thái độ của Y công tử khi nói chuyện với Vương gia lại không bằng một phần mười khi đùa giỡn với hạ nhân, điều này khiến Vương gia tức giận vô cùng. Còn nói muốn ra ngoài chơi với hạ nhân chứ kiên quyết không đi cùng Vương gia.....vì thế, vì thế Vương gia hẳn là ghen quá hóa giận. = = Chính vì vậy Vương gia đã hạ lệnh, nếu Y công tử tiếp tục nói chuyện, đùa giỡn với bất cứ ai thì người đó lập tức liền cuốn gói về quê! Công tử cũng không còn cách nào khác nên đành cam chịu, thời gian sau, mỗi lần công tử thấy Vương gia liền mắng ngài ý quyền ức hiếp hạ nhân.”

“Công tử nhà người đúng là không sợ chết.....”

“Aish, công tử nhà ta biết Vương gia không nỡ giết mình nên mới dám không để Vương gia vào mắt như thế.”

Vậy xem ra, hắc hắc, cuộc sống sau này của mình càng tự do tự tại!

“Đúng rồi, Vương gia bề bộn công việc lắm sao? Vì cái gì cả ngày ta cũng chẳng thấy hẳn?”

“Đúng vậy, Vương gia có rất nhiều chuyện cần giải quyết, những lúc hiếm hoi không cần vào cung thì ngài liền bồi Y công tử.”

A, sau khi nghe xong, ta cảm thấy con người hẳn cũng không phải quá tệ, có thời gian rảnh liền bồi tình nhân.

“Vì Vương gia sợ công tử lại chạy trốn không trở lại.”

A, thì ra là vì vậy, nhưng mà, xem ra đây chính là thời điểm ta nên cố gắng vì tương lai mình.

“Công tử!!!! ==|| Người rốt cuộc có đang nghe ta nói gì không a??”

“Đêm nay Vương gia có về không?”

“Ta không biết.”

“Như vậy là.....” Đêm nay phải đi dò la tình hình xung quanh! Hảo, quyết định như vậy đi, nhưng mà, cần trang bị những gì a?

“Công tử!!”

Phải mặc y phục dạ hành sao? Cũng tốt, vậy có lẽ sẽ an toàn hơn.

“Công tử! Công tử!”

Nhưng mà đường đi góc ngách trong Vương phủ, ta vẫn chưa biết hết a?!

“Công tử công tử công tử!”

A~ Như Tiểu Trúc đã nói thì quan hệ giữa Y và hạ nhân rất tốt, ta đây trực tiếp hỏi là được rồi!

“Công tử công tử công tử công tử công tử công tử công tử!”

Cũng không được! Ta đây vừa hỏi thì chẳng phải bọn họ sẽ nói ta không phải Y thì sao?

“Công tử công tử công tử công tử công tử công tử công tử công tử công tử công tử!”

Nhưng ta phải đến đâu mới có y phục dạ hành đây? Xem ra nên bắt tay tìm kiếm thôi.

~Khó khăn lắm ta mới tìm được một bộ y phục dạ hành, tuy không được đẹp cho lắm nhưng có lẽ tạm chấp nhận được. Sau khi chuẩn bị cho mình từ trên xuống dưới đầu vào đáy thì ta bắt đầu mở cửa rồi bước ra ngoài.....Lúc này ta thật sự rất muốn một phát đâm chết chính mình! Cả Vương phủ đều được thắp sáng bởi hàng ngàn ngọn nến. Bọn họ có nhiều tiền lắm chắc? Thắp nhiều nến như vậy làm gì! Trong trường hợp này, mặc một thân hắc y như vậy chẳng khác nào thông báo cho người khác rằng ‘Ta đang ở đây’?? Ta thiên tâm vạn khổ tìm bộ y phục dạ hành này rốt cuộc là vì cái gì???

“A? Công tử, sao người quay về nhanh vậy? Bị phát hiện rồi sao?”

“Xì, ai dám bắt ta? Ta quay về thay y phục.”

“Nga~” Aish, không ngờ Tại Trung công tử lại giống Y công tử như thế ==|| Chỉ ra ngoài một lát mà cũng muốn thay y phục. Nào có nam nhân nào như thế?

“Ta ra ngoài đây.”

“Đi thông thả..... ==”

4. Chương 4: Ta Lạc Đường!! Người Kia Chính Là Canh

“Y công tử!”

Lần thứ mười bảy

“Y công tử!”

Lần thứ mười tám.

“Y công tử!”

Lần thứ mười chín.

“Y công tử!”

Trời ạ!!!! Đây đã là lần thứ hai mươi ta được người khác chào! Đi thăm dò tình hình ban đêm nhưng bị người khác phát giác, ta đây đương nhiên nhận thức rõ việc này. Nhưng mà, ta nói Vương phủ này không chỉ lớn bình thường a! Phòng ai đây, sao lại lớn như kho hàng thế này?? Tuy rằng ta cũng ý thức được mình là đệ nhất mỹ nam nhưng mà, ta đây cũng có khuyết điểm, tất nhiên chỉ duy nhất một khuyết điểm mà thôi!!! Khuyết điểm đó chính là.....ta không thể nhớ được đường đi! Nhưng ta tin chắc rằng, khuyết điểm ấy sẽ không thể làm ảnh hưởng tới sự hoàn mỹ của ta!

Nhưng mà, ai có thể nói cho ta biết, rốt cuộc ta đang ở nơi nào trong Vương phủ vậy a????

“Y công tử, sao người lại ở đây?”

“Không có gì.” Ta đây là Kim Tại Trung a, chẳng lẽ cứ như vậy nói cho người biết ta lạc đường sao? Đây hoàn toàn không thể!

Tục ngữ có câu, đường là do người đi mà có! Ta đây không tin mình không thể quay về!

“Người đang làm gì?”

Thanh âm quen thuộc vang lên, này sẽ không phải là.....ta không cam tâm xoay người lại.

“.....Tần bộ.” Quả nhiên là Vương gia T^T Ta chính thức tuyên bố, cuộc thăm dò đêm nay chính thức thất bại.

“Tần bộ?”

“Đúng vậy, không được sao?” Không cần nhìn cũng biết vẻ mặt ta có bao nhiêu chột dạ.....

“Được, nhưng Vương phủ này tuy thuộc quyền sở hữu của ta nhưng mà, vì có rất nhiều phòng không dùng tới, hơn nữa.....”

“Hơn nữa cái gì?”

“Nơi này có ma, nghe nói chủ nhân cũ của căn phòng này là một nha hoàn đã bị chết thảm. Rất nhiều người trong Vương phủ từng thấy oan hồn của cô ấy. Trể thế này rồi, ta nghĩ nàng ấy cũng sắp xuất hiện.”

“Người cho rằng ta sẽ sợ những chuyện này sao?” Xì, ta là ai? Ta đây sẽ không bị những thứ linh tinh ấy dọa đâu! Tốt xấu gì thì ta cũng là sinh viên của thế kỷ 21.....Lại nói, hình như một cơn gió lạnh vừa thổi nhẹ ngay phía sau tôi, này, này, đừng nói là....

“Thế à? Người đã không sợ thì ta đây đi trước.”

Gì? Người là tên nhát gan sao? Ta đúng là mù rồi nên mới nhìn lầm người, nhưng mà, tại sao khoe miệng người lại kéo cong lên thế kia??

“A, cái kia, cái kia,.....” Trong tình huống hiện tại, ta đây tuyệt không thể gọi hắn là ‘Vương gia’.

“Gọi ta?”

“Đúng, người đừng đi! Ta có việc cần nói với người!” Ta đây tuyệt đối không phải vì sợ mà bảo hắn ở lại! Tuyệt đối không phải!!

“Được thôi, về trụ đình gần phòng người rồi nói.”

“Hảo.” Nha đầu Tiểu Trúc thân ái, công tử của người sắp về rồi.

~Một lúc sau vẫn chưa đi đến đình viện, lúc này ta mới biết mình đã đi lạc một đoạn rất xa....hơn nữa, tên họ Trịnh bên cạnh ta hết như một bóng ma ==|| Từ đầu đến cuối chẳng nói lấy một lời.

“Này, chẳng lẽ người không tò mò sao? Ta nói ta đây có việc cần nói với người.”

“Tò mò? Nga, vậy người muốn nói gì với ta vậy?” Chẳng phải người muốn ta phê chuẩn cho người ra khỏi Vương phủ sao, người thật sự cho rằng ta đây không biết?

“Còn dám nói yêu ta? Người thật sự không xứng! Ta nói, cả ngày ta đều ở đình viện, cơ thể giờ sắp héo rút đến chết rồi! Ta muốn ra ngoài chơi.”

“Cơ thể héo rút?” Xem ra Y lại phát minh ra từ mới ==

“Đúng, chẳng khác nào tàn phế.”

“Nga.”

“Nga cái gì?! Người phải nói là ‘Được.’, nói mau!”

“Không được.”

Cái gì!!! =O= Ta chờ người cả buổi, vậy mà người lại nói hai chữ ‘không được’ với ta? Đáng giận! Nhưng nếu ta tìm được điểm yếu của người rồi thì ép người đưa ra ngoài chơi cũng không muộn, hắc hắc.

“Vậy quên đi.”

Chiêu này gọi là lấy lùi để tiến! Nhìn đi, hắn hiện đang nhìn ta với vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên.

“Nga.” Muốn đùa ta sao? Người nghĩ ta không biết người đang nghĩ gì à?

.....Ta thật sự không nói gì, nhưng không ngờ hắn chỉ đáp lại một chữ ‘nga.’, tên Vương gia này đúng là khô khan như kim loại, trách sao Y không yêu hắn! Nhưng mà, cuối cùng thì Y là người như thế nào? Đây đúng là khiến người khác tò mò.

“Hàn, Canh,!”

Đột nhiên Duẫn Hạo dừng lại.

“A? Cái gì?” Hắn vừa gọi Hàn Canh sao? Người đâu?

“Không ngờ người lại dám tìm đến thật.”

Nga, cuối cùng ta cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra. Ngay đình viện gần phòng ta xuất hiện một nam tử, này không phải do nhãn lực ta không tốt, các người không được suy đoán lung tung! Chỉ là hắn vừa xuất đầu lộ diện thôi! Nhưng tại sao Vương gia lại biết hắn đến đây? Kỳ lạ.

“Hôm nay ta đến, là muốn đưa Y đi!”

“Vậy xem thử người có bản lĩnh gì.”

“Vô nghĩa!”

“Không phải sao? Thế vì cái gì trước kia ta có thể bắt Y về nơi này? Y vốn là người của Hàn Vương phủ cơ mà, ngay cả người của mình cũng không thể bảo vệ, ha ha ha.”

“Trước kia là ta bị mù nên mới giới thiệu Y với người! Không ngờ người không chút quan tâm đến tình huynh đệ bao lâu nay, kiên quyết cướp Y đi! Nhưng chính người cũng biết rõ rằng người Y yêu không phải người!”

“Hàn Canh!”

“Xem ra Vương gia đã bị chọc giận, sẽ đánh nhau sao?”

Ta biết ngay lúc này là thời điểm tốt nhất để ta bỏ trốn. Ta đương nhiên không phải sợ rước thêm phiền phức vào thân, này là tùy cơ ứng biến. Hai người bọn họ đều vì Y, nhưng ta hiện tại lại là Kim Tại Trung! Nếu ta cứ tham gia vào mà không biết rõ mọi chuyện thì khác nào tự đào mồ chôn mình, không những vậy nếu ta tham gia vào cuộc chiến thì biết đâu chừng lại khiến mọi chuyện càng thêm rắc rối.

Vì thế, chi bằng ta cứ đứng một bên xem. Dù sao đây cũng là hai đại soái ca nha~ (Này là ta vừa nhìn rõ bộ dáng hắn, hắc hắc, là đại đại soái ca, nhưng ngấm lại vẫn chưa bằng ta a~).

“Thế nào? Sợ bại dưới tay ta sao, Trịnh Duẫn Hạo?”

“Hừ, tuy rằng võ công ta không cao cường gì, nhưng vẫn dư sức đối phó người!”

Tay hai người siết chặt chuôi kiếm, tình cảnh vô cùng nghiêm trọng!

“Nếu người giao Y cho ta, ta đây sẽ tha người một mạng!” Thanh kiếm trên tay Hàn Canh chĩa thẳng vào yết hầu Trịnh Duẫn Hạo.

“Giao cho người? Vô nghĩa! Đánh thắng ta rồi nói!” Tay phải Duẫn Hạo rút nhanh thanh kiếm ra đỡ lấy đường kiếm của Hàn Canh, hai người vừa đánh vừa đấu khẩu.

“Bây giờ ta mới nhìn rõ bộ mặt thật của người!”

“Ta rất muốn nghe thử xem ta là người thế nào.”

Ta nói, hai người họ đứng là nhàn quá hóa điên! Đây là tình huống gì đây? Đang đánh nhau vậy mà vẫn nói được những lời này?

“Nga? Không phải người là người biết rõ nhất sao?”

“Nếu hôm nay ta hạ được người, người nghĩ xem ta sẽ làm gì người nào?”

“Trịnh Duẫn Hạo! Đừng được đăng chân lân đăng đầu! Người cho là mình có thể giết được ta sao?”

Ta vốn cho rằng được tận mắt chứng kiến cảnh đánh nhau thời cổ đại sẽ rất hấp dẫn, nhưng sự thật đã chứng minh rằng, nhìn bọn họ đánh nhau thế này ta cảm thấy rất kỳ lạ.....Cảm giác này là gì? Đau lòng? Ân! Ta phải nghĩ cách mới được.

“Dừng tay!”

Có vẻ như hai người họ chẳng hề chú ý đến lời ta nói, đáng giận =_=#

“Ta nói các người dừng tay, có nghe hay không hả?!! Nếu đánh tiếp thì ai ta đây cũng không cần! Hay là cứ để ta chết quách cho xong!”

Xem ra ta không những diễn xuất hay mà trí thông minh cũng không tồi tí nào, nhìn đi, hai người họ đã dùng tay rồi kìa.

“Y.....”

Ai nha, người tên Hàn Canh kia thật sự rất đẹp trai.....Người đừng nhìn ta như vậy a, ta không phải Y! Khoan đã, Hàn, Canh? Thôi đúng rồi, chính là cái tên khắc trên ngọc bội! Hơn nữa, theo cuộc đối thoại của hai người họ thì ta càng thêm khẳng định, người Y yêu chính là hần!

“Vương gia, người tránh đi một lát.” Dù sao trước tiên phải để Duẫn Hạo đi khỏi, sau đó mới có thể giải quyết êm đẹp.

Hần vẫn bất động! Nhưng lúc này ánh mắt Hàn Canh lại, dạt dào tình cảm ==

“Đi đi, nhanh lên! Hay người muốn nhặt xác hộ ta?”

Tốt lắm! Cuối cùng hần cũng chịu rời đi!

“Canh.....” Ta gọi xong liền run một cái, bởi ta vẫn không quen gọi ai đó thân thiết như thế. Nhưng vì phải làm như thế vừa gặp lại tình nhân sau thời gian dài nên, ta hy sinh một lần.

“Y! Ta đến để đưa người đi.”

“Không được.”

“Vì cái gì?”

Đúng vậy, ta đáp nhanh như vậy làm gì? Chẳng phải ta vốn rất muốn thoát khỏi Vương phủ này hay sao? Hơn nữa người tên Hàn Canh này rất đẹp trai, lại rất giống người tốt, tại sao ta lại muốn ở lại nơi này?

“Có phải, người, đã yêu Trịnh Duẫn Hạo?”

Ách....Ánh mắt này, hệt như nhìn vợ mình đi ngoại tình.

“Nói đi, chỉ cần người nói phải, ta đây vĩnh viễn không xuất hiện trước mặt người nữa.”

Thật không? Ta thích tên Vương gia kia sao? Nếu đúng vậy thì, sau này ta sẽ tránh được rất nhiều rắc rối. Nhưng mà, tại sao ta không thể nói ra được?

“Không! Ta không có, ngọc bội người tặng, ta hằng ngày vẫn đeo bên mình.” Vì để giống thật một chút, ta đã lắc lắc mảnh ngọc bội bên hông, này, hần sẽ không sao đi?

“Thật?”

“Ân, tin ta, người ta yêu chính là người. Nhưng mà, hiện tại, vẫn chưa phải lúc. Có vài việc ta nhất định phải giải quyết mới có thể quay về bên cạnh người, vì vậy, đừng mạo hiểm vì ta nữa.” Ủi chà chà chà, Kim Tại Trung ta đúng là thiên tài, này mọi người, này thần tiên trên trời, ta không nghĩ trên đời này có người nào tài giỏi hơn ta!

Khi ta đang kiêu ngạo vì trí thông minh của mình thì một việc đã xảy ra khiến ta trở tay không kịp! Đó là, là, là, hần dám hôn ta!!!

“Y, ta yêu người.” Hàn Canh đặt một nụ hôn nhẹ.

Không cần nhìn cũng biết ta ra sao, chỉ biết sững sờ trợn trắng hai mắt chứ còn có thể làm gì! Khi ta hoàn hồn lại thì trước mặt đã không còn ai.

Khoan đã, tại sao ta lại có cảm giác không ổn thế này, cảm giác rất đáng sợ, đáng sợ đến mức ta không dám cử động.

“Xem ra, người từ đầu tới cuối cùng là nghĩ cho hần mà thôi!” Giọng nói lạnh thấu xương vang lên, là giọng nói của Trịnh Vương gia, Trịnh Duẫn Hạo.

A, ta muốn chết, O_O người đừng nhìn ta như thế. Tuy ta đang đứng quay lưng về phía hần nhưng vẫn có thể cảm giác rất rõ từng ngọn lửa đang phóng tới.

“Tại sao không nói gì?”

Người dừng nhìn nữa TT^TT Quần áo ta sắp chết thành than rồi.

“Nếu ta không nói như thế thì chắc giờ người đã mất mạng rồi!” Ta quay lại, quả nhiên hần đang đứng ở hành lang gần đó.

“Ta không nghĩ mình sẽ bại dưới tay hần, ta thấy, này hần là do người sợ hần bị thương.”

Nhìn người đi, đầu đúng là bị hồng rồi! Nếu ta sợ hần bị thương thì chẳng lẽ không sợ người bị thương chắc?

“Ta là lo lắng cho người a, bây giờ người nói những lời này là có ý gì?” Ta thật sự phát hỏa, vì ai a??

“Có ý gì? Ta là nói, nếu người đã quan tâm hần như thế, vậy tại sao vừa rồi không đi cùng hần luôn đi?”

Nha, còn dám hung dữ với ta? Giọng nói lớn lắm, rất giỏi a!

“Đúng! Là ta suy nghĩ nông cạn, sao ta lại ngu ngốc như thế a? Vừa rồi là Hàn Canh thân yêu của ta tới đón, sao ta lại không đi nhỉ? Sớm biết vậy ta đã rời khỏi đây cùng hần! Ở lại đây làm gì để bị khinh bỉ thế này chứ!”

“Nếu đã như vậy thì người nhanh chóng rút khỏi đây cho ta!”

Cái gì!!!! Còn đuổi ta?

“Được! Ta đi, đi ngay lập tức, người đừng hối hận!” Nếu bây giờ người nhận sai thì ta sẽ tha thứ, nhận đi.

“Càng nhanh càng tốt!” Lạnh lùng bỏ lại một câu rồi phất tay áo rời khỏi.

Ta sắp phát điên!!! Đây là thái độ gì vậy? Khó trách tại sao Y không yêu người!! Người đáng bị như thế!! Ta sẽ lập tức thu dọn những thứ cần thiết! Để rồi xem sau này ai cầu xin ai! Hừ!

Nhưng mà, bây giờ làm thế nào để về phòng đây? Thì ra, ta vẫn còn lạc đường! Tên họ Trịnh kia, xem như người lợi hại!

5. Chương 5: Bỏ Nhà Ra Đi! Muốn Ta Quay Về? Cầu Xin Ta!

“Công tử! Cả đêm qua người đã đi đâu mà đến giờ mới về?” Chẳng lẽ Vương gia lại..... =_==|| Ách, không đúng a ~ Nếu là ‘cái kia’ thì công tử hần đã không thể di chuyển ngay sáng hôm sau được.

“Không có gì, Tiểu Trúc, mau thu thập những thứ cần thiết đi.” Còn không phải tại tên Hạo chết tiết kia sao, gì thì gì cũng phải đưa ta về phòng đã chứ! Ta thấy có lẽ mình đã lâu rồi không hoạt động, hai chân sao lại đau đến thế a.

“Thu thập? Công tử, người lại muốn bỏ nhà đi sao?”

“Gì mà lại với không lại? Ta tới đây lâu như vậy, đã bao giờ ra khỏi đây chưa? Tóm lại hôm nay ta nhất định phải đi khỏi đây.”

“Ách, ta nhất thời quên mất, lại xem người là Y công tử....Ta sẽ đi thu thập ngay.”

“Nhanh lên, đừng phí thời gian nữa! Khéo hần lại nghĩ ta đây không dám đi! Ta là ai nha? Ta là Kim Tại Trung, là Kim Tại Trung đấy! Chẳng lẽ cứ ở yên chịu nhục mỗi lần bị hần mắng sao?”

“Công tử, sao Vương gia có thể mắng người?” Tiểu Trúc vừa thu thập vừa nghe, đến đoạn này thì thắc mắc.

“Sao ta biết được! Ta đã nghĩ cho hần thế mà lại ăn mắng oan uổng như vậy! Sớm biết như thế ta cứ để hần bị người ta một kiếm đâm chết là được rồi!”

“A? Có người hành thích Vương gia? Ai lại lớn gan như vậy?”

“Đúng! Đánh nhau! Vì Y công tử nhà ngươi đấy! Hình như người đó tên, Hàn Canh.”

“Khoan đã, ngươi nói, Hàn? A, là Hàn Vương gia! Ta nhớ ra rồi!”

“A? Ngươi đang nói gì thế? Hắn cũng là Vương gia??”

“Đúng vậy, không phải trước kia ngươi từng hỏi ta sao? Về người mà Y công tử yêu đấy. Khi đó ta không nhớ rõ, nhưng sau khi nghe ngươi nói thì ta nhớ ra rồi. Người Y công tử yêu chính là Hàn Canh Vương gia.”

“Tại sao ta vừa nói tên hắn thì ngươi đã biết? Ngươi từng gặp qua hắn?”

“Nào có a, ta chỉ đi theo Y công tử từ khi hắn về Trịnh Vương phủ thôi, nhưng ta nhớ rất rõ Y công tử từng nói qua, Hàn Vương gia và Trịnh Vương gia vốn có họ hàng với nhau, hơn nữa mạng của Y công tử cũng là do Hàn Vương gia cứu về nên công tử mới mang họ Hàn. Y công tử và Hàn Vương gia lớn lên cùng nhau nên cảm tình rất tốt. Vốn quan hệ giữa Hàn Vương gia và Trịnh Vương gia rất tốt, nhưng vì Trịnh Vương gia yêu Y công tử, nên, nên đã cướp Y công tử về bên mình. Từ đó về sau quan hệ giữa Hàn Vương gia và Trịnh Vương gia ngày càng xấu.”

Nha, thì ra là huynh đệ phản bội a. Nói như vậy nếu họ biết ta không phải Y.....Xùy xùy xùy ta đang nghĩ gì thế này, việc phải làm hiện tại chính là nhanh chóng rời khỏi nơi này!

“Nói nhiều lời vô nghĩa như thế làm gì, ngươi đã thu thập hết những thứ cần thiết chưa?”

“Nga, xong cả rồi.”

“Quan trọng nhất là bạc, có mang theo chưa?”

“Mang rồi mang rồi. Y công tử trốn nhà nhiều lần như vậy, ngươi nghĩ ta vẫn chưa biết nên mang gì theo sao?”

“Được, đi thôi.”

“Ân.” Ta thấy ngươi căn bản không phải vì bị chọc giận nên bỏ đi, ta rất mong chờ lần bỏ trốn này a.

“Ách, nhưng mà.....”

“Sao thế, vì cái gì vẫn chưa đi?”

“Ngươi đừng ngạc nhiên nha, ta là muốn hỏi, ngươi, ngươi có biết đi đường nào để tới đại môn Vương phủ không?”

“Ta còn tưởng chuyện gì, đương nhiên ta biết.” Aish, không ngờ hắn và Y công tử lại mù đường giống nhau, ta bắt đầu hoài nghi hắn chính là Y công tử! Kim Tại Trung gì cơ chứ, cứ thích đùa.

“Vậy được rồi, đi thôi.” Không biết thế giới bên ngoài như thế nào a, thực mong chờ

~~“Công tử, đến nơi rồi.”

“Nga.” Nha đầu Tiểu Trúc làm việc hiệu quả a, chọn khách điểm rất hợp với ý ta.

“Y công tử, lại đến đó à?”

“Đúng vậy, lão bản, cứ như lần trước mà chuẩn bị.”

“Nga, một gian phòng hảo hạng đúng không?”

“Ân.”

“Tiểu Tứ, dẫn Y công tử lên gian phòng mười hai hào.”

“Nga, công tử, mời.”

~Trong phòng khách.

“Tiểu Trúc, sao lại thế này a?” Xem ra Y rất quen thuộc với lão bản nơi này.

“Ách, thật ra.....”

“Ân?”

“Thật ra trước kia mỗi lần Y công tử trốn đi đều chỉ là muốn vui đùa một lúc mà thôi vì thế hắn luôn chọn nơi này là chỗ dừng chân của mình còn Trịnh Vương gia thì không quá mười hôm sẽ tìm đến đây đón công tử về vì thế những người ở đây đã sớm quen mặt Y công tử.” Hô, nói mọi chuyện một hơi thế này không dễ tí nào a.

“Nha đầu Tiểu Trúc, ta nên khen người thông minh hay mắng người ngốc a? Ta không phải Y công tử, hơn nữa ta đây cũng không muốn đùa với tên họ Trịnh kia! Bây giờ nhanh chóng trả phòng lấy lại tiền, chúng ta tìm nơi khác!”

“A?”

“Sao?”

“Vâng.....” ¬.¬ Tại sao lần nào ta cũng gặp phải chủ tử thế này a, đúng là mệnh khổ

~[Ghi chép của Tiểu Trúc – Nhật ký công tử trốn nhà.]

Bất tri bất giác ta đã đi theo Y công tử bốn tháng năm ngày ba canh giờ hai khắc. Tuy rằng bắt đầu từ một tháng gần đây, Y công tử nói rằng mình không phải Y công tử, mà là Tại Trung công tử. Nhưng, ta nghĩ khả năng ấy không lớn. Còn không phải sao, tính cách giống nhau như đúc, hơn nữa bắt đầu từ ngày ta đi theo Y công tử đến nay, bốn tháng người đã trốn nhà 27 lần! Lúc này đây, công tử giống như thật sự phát hỏa, rất khác với trước kia, hắn nói muốn đến nơi khác? A~ Cuối cùng, nửa canh giờ sau (trước đó, khi vừa rời khỏi Vương phủ được nửa giờ, bây giờ lại thêm nửa giờ nữa, vị chi một giờ tắt thở) hắn cũng quyết định ngủ lại một khách điểm trên đường đi, ta nghĩ lần này cũng không quá mười ngày sẽ được Vương gia tới đón về.

~Trong khách điểm.

Thời gian trôi qua rất nhanh khi ở ngoài Vương phủ, bất tri bất giác chúng ta đã tới đây được ba ngày. Vốn tưởng sẽ rất nhàm chán, nhưng sự thật, hắc hắc, với bản lĩnh của mình thì ta có thể nhàm chán sao? Đã nói rồi, vàng nguyên chất thì dù có đi tới đâu cũng sẽ tỏa sáng. Huống chi bộ dáng của ta lại, haiz, ta nghĩ mình sẽ chẳng thể có cuộc sống bình thường như bao người được đâu. Vì sao ư? Người tự nhìn mà xem.

“Công tử, người ngồi dậy đi, để người khác nhìn thấy cảnh này rất không nên.”

“Xí, thất lưng ta mỏi quá, ngồi như thế này một lát cũng không được sao?” Nhưng mà, đúng là tư thế này có chút ảnh hưởng đến hình tượng của ta, nên chỉnh lại một chút. Tư thế của ta hiện tại, hệt như một con rắn đang bò dài trên bàn.

“Công tử.”

“Việc gì?” Tiểu nhị đáng thương, lại bị người khác gọi đi chạy vặt.

“Đại gia bên kia nói, đĩa vi cá này là tặng cho công tử.”

“Nga, đặt đấy đi.” Tuy mỗi ngày đều ngồi ở khách điểm, nhưng mà, vẫn có khối chuyện tốt phát sinh. Ai bảo bộ dáng ta tốt như vậy làm gì, cả ngày có không dưới mười người lấy lòng ta. Chẳng qua, tổ chất của những nam nhân này quá kém, ngay cả một phần vạn của tên họ Trịnh chết tiệt và Hàn Canh đẹp trai cũng chẳng bằng.

Ta nhìn sang vị đại ca vừa cho ta con cá gặt đầu thay lời đa tạ, ách =O= Ta nói vị đại ca kia a, răng cửa của người đâu cả rồi? Đừng nói với ta là tuy nhìn người trưởng thành như vậy nhưng thật ra người vẫn còn trong thời kỳ thay răng a?

“Công tử, đại gia bên kia nói...”

“Được rồi, người đi đi.” Không cần người nói, lại thêm một tên nữa mời ta ăn chứ gì? Nghe nói “Nghe nói truyền thuyết Trung Quốc có Nữ Oa Nương nương đắp đất tạo người a, thế tại sao nương nương lại bắt công như thế? Người xem nương nương đã đắp thế nào mà vị đại ca này lại có bộ dáng như thế?”

Này! Người còn cười? Ta là đang nói bộ dáng hiện tại không thuộc về người, chẳng lẽ người không hiểu ánh mắt ta đang nói gì hay sao? Còn có, chòm râu của người cũng thế, ngay cả thỏ phỉ cũng không bằng.

“Công tử, công tử.”

“A? Gì thế?”

“Người đừng nhìn nữa, ta thấy tên này mười phần hết chín phần là có ý đồ đen tối với người, người nhìn hần cười như thế nào đi.”

“Nga.” Ta tiếp tục ngậm chiếc đũa của mình.

“Công tử nha, tại sao công tử không ăn những thứ họ đưa cho người?”

“Người ăn đi, ta no sắp chết rồi.” Không biết tên họ Trịnh kia bây giờ thế nào, a a a?? Ta quan tâm hần làm gì? Tốt nhất là cho hần tức chết đi! Cho người hối hận đến chết!

“Công, công tử....”

“Gì vậy a?” Nghe giọng nói bất thường của Tiểu Trúc, ta kiêu ngạo ngẩng đầu lên. Thì ra....

“Người hần đã nháo đủ rồi đi?”

O_O Sao hần có thể tìm đến đây? Không đúng, sao ta lại ngu đến thế? Hần là ai? Hần là Vương gia, Vương gia đấy, nếu chỉ tìm người cũng không thấy thế khác nào hai chữ ‘Vương gia’ ấy là thứ bỏ đi?

“Ai nói ta nháo? Ta nhất quyết không về.”

“Theo ta về.”

“Buông tay, nắm chặt như vậy làm gì, muốn chặt đứt nó hay sao? Này!!!”

Các người, các người, những tên vô dụng này!! Nhìn thấy người ta bị bắt cóc như vậy cũng không đến giúp!!
T^T

~[Ghi chép của Tiểu Trúc – Nhật ký công tử trốn nhà.]

Cứ như vậy, lần trốn nhà lần thứ 27 của Y công tử rồi cuộc tuyên bố chấm dứt. Nhìn cách công tử nghiêng răng nghiêng lợi hai mắt mở lớn kia, ta nghĩ, Vương gia a, ngài chết chắc rồi ==+=

~Vương phủ.

“Tiểu Trúc, chúng ta về Lăng Dạ Các đi!” Lăng Dạ Các chính là nơi ta sống ở Vương phủ.

“Ân....” Ta thấy ánh mắt của công tử gần như phát ra lửa! Hần lúc nào cũng rất dĩ diện, vậy mà hôm nay bị Vương gia lôi đi trước mặt nhiều người như thế.

“Đứng lại. Tiểu Trúc, người lui ra đi.”

“Vương gia! Ngài đúng là người tốt!!! T^T.....Công tử à, người không được khi dễ Vương gia đâu a~”

“Vâng!” Nói xong, ta liền dùng tốc độ 1000m/s rời khỏi hiện trường.

“Ta đây cũng đi.”

“Ta có nói rằng người được phép đi hay sao?”

“A, không ngờ trí nhớ của Trịnh Vương gia đây lại kém đến thế nha, vài hôm trước, ai là người đã nói ‘cút khỏi đây càng nhanh càng tốt’ a? Là ai thế nhỉ? Ngay cả ta cũng chẳng nhớ ai đã đuổi ta đi như thế~” Tức chết người!!! >

“.....”

“Là ai đã bắt ta về bên cạnh rồi cũng chính hần đuổi ta đi vậy a?”

“Ai đã nói lương tâm ta đã bị câu tha a?”

“Ai đã nói dù ta đi rồi thì hấn cũng không hối hận a? Là ai hả?? Ta đây đúng là hồ đồ, thế nhưng lại quên mất tên đó là ai. Xin hỏi Vương gia đây, ngài có biết người đó là ai hay không?”

Xùy, sao không phản đối? Hối hận đi! Tự trách đi! Đáng đời!

“Thực xin lỗi.....”

“Ân? Có ai vừa lên tiếng sao? Tại sao ta đây nghe được âm thanh gì đó rất mơ hồ, Vương gia, ngài có nghe thấy không?”

“Thực xin lỗi, là ta sai, ta không nên nói như thế.”

“Phải không? Nhưng ta hiện tại lại cảm thấy người bị đuổi đi nọ rất đáng bị như thế! Ngài nói xem có phải người đó đáng bị như thế hay không? Người ta đã đuổi hấn đi, thế mà hấn lại không đi mà cứ trơ ra đấy, tiếp tục ở lại nơi này để bị người ta khinh bỉ, xem thường! Ai thế nhỉ? Hấn ngốc như vậy, bị đuổi đi là đáng đời lắm!” Hừ, ta đây chính là muốn người căn rứt đến chết! Ha ha ha

~“Y!”

“Không được gọi ta là Y, ta đây không phải Y!”

“A?”

Nguy rồi.....Nhìn vẻ mặt kinh ngạc tột độ của hấn kia.....Sao đột nhiên ta lại kích động như vậy a? Phiền phức rồi đây.

“Ta.....Ta đi trước.” Bây giờ cách ứng phó tốt nhất chính là, nhanh chóng chuẩn khỏi hiện trường.

“Không được đi.”

=_=_|| Bị giữ lại... Xem ra lần này khó lòng trốn thoát.

“Nói rõ ràng cho ta, người vừa rồi nói cái gì?”

“Không có gì, a~ Trăng đêm nay tròn thật ~”

“Đêm nay không có trăng! Nói mau, người vừa nói cái gì?”

“A? Không có trăng à? Nhưng ta lại thấy nha. Hảo, hảo đẹp.....Được rồi, đừng nhìn ta bằng ánh mắt như thế, ta nói là được chứ gì! Ta không phải Y, ta là Kim Tại Trung!”

“Kim.....Tại Trung?”

“Đúng! Ta là người đến từ tương lai, aish, không nên hỏi ta những chuyện liên quan đến Y, bởi có hỏi ta cũng không thể trả lời.”

“Người, không phải Y?”

“Đúng! Từ khi trở về từ Di Xuân Viện, ta hoàn toàn không phải Y! Nhưng ta chưa từng lừa người bao giờ, đối xử với người như thế đều xuất phát từ tấm lòng, chỉ là một chút ký ức về người ta cũng không có.”

Hấn sao thế? Vì cái gì lại đứng như trời trồng ra vậy? Ngạc nhiên lắm sao?

Nhìn này, hấn thả tay ta ra rồi chậm rãi quay lưng rồi đi, tim,.....tại sao lại nhói lên như vậy? Ta đang làm gì? Những tình cảm, những cử chỉ dịu dàng kia chưa bao giờ dành cho Kim Tại Trung, mà là dành cho Y! Từ nay về sau, ta sẽ không bao giờ, là Y nữa. Và, cũng không bao giờ, nhận được tình cảm của hấn.....

6. Chương 6: Du Ngoạn Cùng Vương Gia. Thì Ra Hấn Vẫn Xem Ta Là Y

“Công tử nói sao? Người thật sự đã nói với Vương gia?”

“Ân.”

“Vây tốt quá, ta muốn ra ngoài.”

“Ra ngoài?”

“Àn, không biết Vương gia đây có hứng thú hay không?”

“Được.”

Tốt quá, muốn ra ngoài nhưng lại không có người dẫn đường, hắc hắc, nếu có Vương gia thì.....

~Trong xe ngựa.

“Tại sao phải ngồi xe ngựa?”

“Công tử, Vương gia đúng là Vương gia, đi xe ngựa thế này là để đề phòng bất trắc.” Tiểu Trúc giải thích.

“Nga.” Ý người là, sợ bị người ta ám sát? Hảo nhàm chán a!! Sớm biết vậy ta đã tự mình đi rồi.

“Công tử, người đừng rầu rĩ như vậy.”

“Này mà nói là đi du ngoạn sao? Không bằng để ta ở lại Vương phủ còn tốt hơn.” Tiểu Trúc chết tiệt, cứ lải nhải bên tai ta như ruồi muỗi, không sợ bị Vương gia nghe sao?

“Công tử, người đúng là không biết gì cả, ta nói cho người biết, trước đây Vương gia chưa bao giờ đi du ngoạn cùng Y công tử, lần này là ngoại lệ đấy.”

“Xi, ngoại cái gì lệ a, đó là do công tử nhà người không bảo Vương gia ra ngoài cùng hần mà thôi!” Nha đầu chết tiệt kia, còn ở đó quát nạt người khác.

“Hình như Y công tử đúng là chưa từng đề nghị.”

=O= Nha đầu chết tiệt, người có thể nào khiến ta cao hứng một chút hay không a, ta đây thật muốn cắn chết người.

“Đang nói gì vậy?” Duẫn Hạo hỏi.

“Không có gì, chỉ là cảm thấy rất rất nhàm chán.”

“Vây, chúng ta dừng lại đây một lát.”

“Thật chứ?”

“Vương gia, như vậy, ta e sẽ có nguy hiểm a.” Ta nói công tử, hai mắt người sao lại sáng quắc lên như thế
==

“Câm miệng câm miệng, nguy hiểm gì chứ, nhiều hộ vệ như vậy thì sợ gì nữa. Vương gia, chúng ta đang đi đâu vậy a?”

“Bí mật” Duẫn Hạo khẽ cười nói.

Bí mật? Nghe xong hai chữ này ta cảm thấy mình sắp chết vì tò mò rồi, còn có, nụ cười của người, muốn ta mù mắt sao?

“Nhưng mà...”

Gì, đang yên đang lành, thêm hai chữ ‘nhưng mà’, này khiến ta rất tuột cảm hứng a

~“Người không được gọi ta là ‘Vương gia’ nữa.”

“Hắc, vậy thôi à, dễ thôi, ta đây gọi người là, Trịnh Vương gia vậy. Không thích? Vây gọi công tử nhé? Còn không thì gọi, gọi Trịnh Duẫn Hạo đi? Này không được êm tai cho lắm. Vẫn là, tên họ Trịnh kia? Ha ha, này lại không được.”

“Gọi tên ta.”

“Tên sao? Vây, Duẫn Hạo nhé? Hạo cũng không tồi. Nhưng mà, ta và Vương gia không quá thân thiết, nếu gọi như vậy, có phải, có phải rất kỳ lạ không?”

“Kỳ lạ? Ta không thấy có gì kỳ lạ cả.”

“Nha, được rồi, Duẫn Hạo Duẫn Hạo Duẫn Hạo.” Gọi như vậy rất thuận tai nha, cứ xem như quen biết thêm bằng hữu đi.

“Vương gia, đến nơi rồi.”

“Ân, xuống xe nào.”

“Nga.” Thế giới bên ngoài ời, ta đến đây

~“Oa, đây là nơi nào thế? Rộng lớn quá ~”

“Thích không?”

“Thích.”

“Đừng đứng đó nữa, tới đây.”

“Nga.” Chạy nhanh thật, ta vẫn đang tán thưởng vì cảnh sắc xung quanh thì hần đã chạy đến bên cái hồ trên cỏ.

“Sao ngươi biết nơi này?”

“Nói ra thì rất buồn cười.”

“Chuyện gì? Ta rất muốn nghe.” Nói đi, nói đi, đừng lãng phí sự mong chờ của ta nha

~“Bị đuổi giết.”

“A?” Đùng một tiếng, đầu óc trống rỗng, hần vừa nói, bị đuổi giết? Sao có thể nói một cách bình thản như thế? Đúng là không bình thường.

“Khi ấy, ta chỉ 13 tuổi, hoàng huynh ta, cũng chính là đương kim hoàng thượng, hần 15 tuổi. Khi đó phụ vương vừa qua đời, hơn nữa có lập di chiếu, muốn đem ngôi vị hoàng đế truyền lại cho ta. Sau đó mẫu hậu phát hiện liền phái người đuổi theo giết ta.”

“Mẫu hậu ngươi? Tại sao lại muốn giết con mình?”

“À, thật ra, ta và hoàng huynh là cùng cha khác mẹ. Mẫu hậu của hoàng huynh chính là đương kim thái hậu, mà mẫu hậu ta chỉ là một phi tần. Hơn nữa không lâu sau khi sinh ta thì nàng đã mất, vì thế mẫu hậu vì thân nhi tử của mình mà cho người giết ta cũng không phải chuyện lạ.”

“Chẳng lẽ ngươi không giận sao? Hơn nữa hoàng huynh ngươi biết chuyện này không?”

“Hoàng huynh không phải người như thế, hơn nữa, mẫu hậu biết, nếu hoàng huynh biết người muốn giết ta, nhất định huynh ấy sẽ ngăn cản. Vì thế, từ đầu tới cuối, hoàng huynh không hề biết chuyện này, ngay cả việc phụ vương truyền ngôi cho ta huynh ấy cũng không biết. Về mẫu hậu, có gì phải tức giận chứ? Ta nhớ rõ, từ nhỏ đến lớn mẫu hậu rất yêu thương ta, thật sự đã đối xử với ta như con trai ruột, ta nghĩ, bà ấy phái người giết ta cũng là vì nhất thời hồ đồ mà thôi. Hơn nữa sau khi ta được cứu rồi đưa về cung thì mẫu hậu có âm thầm đến dò la ta, khi đó hai mắt bà đầy nước khiến ta một câu cũng không thể trách cứ oán hận, bà nói bà rất hối hận khi đã làm như thế, may là ta không sao.”

“Nha, khó trách, sau đó thế nào?”

“Sau đó? Sau đó ta đã nhường ngôi lại cho hoàng huynh và cứ như vậy cho đến giờ.”

“Xem ra được sinh ra trong gia đình đế vương quả thật không phải chuyện tốt, nếu là ta chắc chắn đã sớm bị chôn dưới mồ lạnh.”

“Không khiến ngươi nhàm chán chứ? Thật kỳ lạ, sao ta lại kể với ngươi những chuyện này nhỉ?” Ngay cả Y ta cũng chưa từng kể....

“Không có không có, rất kích thích a~” Nằm trên cỏ nghe kể chuyện đúng là rất tuyệt vời, ha hã, bất quá có chút không tốt, chính là, quần áo ta, bắn hết rồi ==

Không biết trong cái hồ gần đó có thủy quái không nhỉ? Đi xem thử mới được. Thủy quái, ta đến đây!!!

“Người muốn đi đâu?”

“Xem thủy quái.”

“Thủy quái?”

“Người cứ nằm đây đi, lát nữa ta quay lại.”

Nói xong, ta liền chạy nhanh đến cái hồ gần đó, không ngờ hần cũng đi theo.

Nhảy hay không nhảy đây? Nước trong hồ có bẩn hay không, nếu ngâm mình ở đây có ảnh hưởng đến da không a? Hơn nữa với quần áo trên người bây giờ thì e là không thể nhảy a, aish, nếu nhảy xuống thì đó sẽ là sự hi sinh rất lớn a.

“Thủy Quái là gì?” Duẩn Hạo từ lúc nào đã bước tới bên cạnh ta.

“Là quái vật, quái vật dưới nước.” Quên đi, cứ nhảy trước đã.

Ta anh dừng tạo nên âm thanh ‘ùm’ một cái, bây giờ đang ở trong nước a~ Nhìn khuôn mặt ngạc nhiên của Duẩn Hạo kìa

~“Người có muốn xuống đây không? Mà thôi, ta nghĩ không nên, người là Vương gia, thân phận rất cao quý.” Vì thế ta quyết định, lặn sâu xuống nước xem thử.

Ân, xem ra cổ đại rất khác với thế giới tương lai, nước trong vô cùng. Tuy rằng cái hồ này có chút khiến ta e ngại, bởi nó có phải đã tồn tại qua mấy trăm năm hay không, hắc hắc, nếu thật vậy thì có phải vẫn còn vài con cá cổ vẫn chưa tiến hóa hoàn toàn đúng không? Nếu được thấy chúng thì thật tuyệt.

Khi ta đang tìm kiếm ‘cổ ngư’ thì một con cá thật lớn bơi ngang người ta, sợ quá nên ta ngoi nhanh lên khỏi mặt nước như hỏa tiễn, nhanh chóng bơi vào bờ.

“Không sao chứ?”

“Kéo ta lên trước rồi nói.”

“Ân.”

“Làm ta sợ muốn chết, sao lại có con cá lớn như thế, rất khủng bố a!” Nhớ lại vẫn còn rùng mình, ghê thật
==

“Vương gia, ở đây có ít y phục, cho công tử thay trước đi.”

Tiểu Trúc nha đầu chạy tới.

“Ân, được rồi, người lui ra đi.” Duẩn Hạo cảm y phục nói.

“Thay đi, để cảm lạnh sẽ không tốt, sức khỏe của người lúc nào cũng không tốt.”

“Nha, sao người tốt với ta vậy?” Nếu khuôn mặt này không phải là Y thì tất cả ôn nhu này có phải sẽ không còn hay không?

“Ngốc, hỏi gì thế hả? Vì người là Y a.”

Bầu không khí ấm áp nhanh chóng hóa băng vì câu nói ấy. Thì ra, vì ta là Y a?

“Người nói gì?”

“Thực xin lỗi, ta nhất thời quên mất.”

“Không, người chính là không muốn nhớ! Người không muốn nhớ ta không phải Y mà người yêu! Ta thật không ngờ, trong trí nhớ của ta thì người chưa một lần gọi tên ta. Trong mắt người, ta luôn luôn là Y. Đối xử với ta tốt như thế cũng chỉ vì Y! Nhưng mà, người nhận tình cảm của người hiện tại hoàn toàn không phải Y mà là ta, Kim Tại Trung! Ngay khi ta cảm thấy ấm áp nhất thì người đã nói cho ta biết rằng đối xử với ta tốt như thế cũng chỉ vì cơ thể này. Thế rốt cuộc ta đây là ai, là cái gì? Thế nhân? Nếu không có

linh hồn này thì người thà nhìn thi thể của Y chứ không liếc mắt nhìn ta một lần? Ta hi vọng người nhớ kỹ, bây giờ trong cơ thể này là linh hồn người khác! Còn có, ta không phải Y, đã khiến người thất vọng rồi.”

Duẩn Hạo đứng yên nhìn bóng dáng rời đi của Kim Tại Trung, không nói lời nào.

~Từ ngày du ngoạn ấy đến nay đã một tháng rồi, Duẩn Hạo hết như mất tích vậy! Hắn là cố ý bức ta rời đi đúng không? Nếu đã vậy mà ta vẫn ở lại Vương phủ thì chẳng phải tự khiến bản thân xấu hổ sao? Chi bằng, cứ rời đi vậy.

“Công tử, người phải đi thật sao?”

“Đúng vậy, ta đây phải đi khỏi nơi này.”

“Nhưng mà công tử.....” Bộ dáng vừa xinh đẹp lại hết như người yếu đuối không thể làm gì thế này, ta sợ người vừa ra khỏi Vương phủ đã bị người xấu bắt nạt rồi T^T

“Đừng nhiều lời, giúp ta chuẩn bị những thứ cần thiết đi.”

“Vậy, người muốn đi đâu a? Có thể dẫn theo Tiểu Trúc ta theo không?”

“Người bị ngốc à, ta ra bên ngoài còn chưa chắc có thể nuôi sống mình, còn dẫn theo người?” Nha đầu Tiểu Trúc, ở lại Vương phủ sẽ tốt với người hơn, ít nhất sẽ không phải chịu đói.

“Công tử!!!! T^T Ta muốn theo người.”

“Nếu có cơ hội, ta sẽ quay lại tìm người.”

“Công tử!!!!”

“Xùy, khóc như nhà có tang vậy, ta vẫn chưa chết mà.”

“Ta sẽ rất nhớ người.”

“À, khoan đã, giúp ta đưa thứ này cho Vương gia.”

“Nga.” Thứ? Công tử vẫn có thể viết thư a?

“Còn có,.....”

“Sao?”

“Đưa ta ra khỏi Vương phủ.”

“Được rồi.” Mù đường mù đường! Nói gì mà ra ngoài cơ chứ? Ta nghĩ công tử người lang thang bên ngoài một tháng cũng chỉ có thể đi loanh quanh khu vực cách Vương phủ vài trăm thước thôi.

Tái kiến Vương phủ! Tái kiến Vương gia! Ta nghĩ ta sẽ không nhớ người đâu.

7. Chương 7: Duyệt Thành. Gặp Lại Hàn Vương Gia

“Công tử, công tử muốn dùng xe ngựa không?”

“Àn.” Hơn nửa canh giờ tự hỏi chính mình, ta phát hiện bản thân lại rơi vào tình trạng mù đường, nên chưa biết đi đâu. Vì thế, ta quyết định ngồi xe ngựa.

“Công tử muốn đi đâu a?”

“Ừm, ta chỉ muốn đi du ngoạn vì thế, không có nơi muốn đến. Hay là, người cứ thúc xe đưa ta đến nơi nào đó đi.”

“Vậy a, thế công tử thử đến Duyệt thành bên cạnh đi.”

“Được, thế bao nhiêu bạc?”

“Nếu đến Duyệt thành thì ít nhất cũng phải vài ngày đường, năm lượng bạc đi.”

“Nga, hảo. Xuất phát đi.” Duyệt thành, là nơi nào vậy?

~Vài hôm sau, tại cổng Duyệt thành.

“Khoan đã, ngươi là ai!” Quan binh thủ thành ngăn lại không cho ta vào.

“Ta.....” Nói thế nào đây a? Chẳng lẽ bảo ‘ta đến đây du ngoạn’? Rất không ổn a

~“Xin công tử thứ tội, tiểu nhân không biết là ngươi, công tử, mời.”

“Ân.” Tuy không biết sao lại thế này nhưng xem ra bọn họ rất cung kính với ta, mà đương nhiên ta cũng chẳng ngốc đến mức hỏi xem vì cái gì họ lại như thế.

Quay lại vấn đề chính, Duyệt thành này hệt như Kiến thành của Trịnh Duẫn Hạo, rất phồn hoa. Đến nơi rồi thì sao, đi đâu nữa bây giờ? Nếu có người dẫn đường thì không còn gì bằng.

“Công tử, mời người vào đây ngồi a.”

“A?”

“Đến đây đi công tử.”

Cứ như vậy ta đã bị kéo vào khách điểm trong trạng thái vẫn chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra.

“Công tử, xin hỏi muốn dùng gì ạ?”

“Đa tạ, nhưng mà, ta không đói a.” Người nơi đây sao lại nhiệt tình như thế?

“Công tử đừng nói vậy, không đói cũng nên ăn ít gì a, không nên để ảnh hưởng sức khỏe. Hay là ta sẽ chuẩn bị cho công tử vài món điểm tâm nhé?”

“Ân, cũng được.” Thấy hân nhiệt tình như vậy, ta cũng không phải không biết xấu hổ mà tiếp tục từ chối.

Lát sau, ta nhìn ‘vài món điểm tâm’ trên bàn.....Thật sự không dám động đũa a! Đây thật sự là điểm tâm? Cá rán, vi cá, tôm hùm....Ta thấy món ăn bình thường nhất trên bàn này chính gà. Chẳng lẽ người ở Duyệt thành này có tiền đến thế sao? Chỉ là điểm tâm thôi mà cũng hoành tráng như thế

~“Này tiểu nhị ca, đủ rồi, ngươi đừng mang thêm thức ăn nữa.”

“Nhưng mà, đây là do lão bản phân phó a, hay là, những món này quá bình thường nên không hợp khẩu vị công tử? Ta có thể lập tức bảo đầu bếp chuẩn bị món khác.”

“A, không, không phải như vậy....” Thiên a, nếu có ai đó vẫn cảm thấy những món này chưa đủ ngon, chưa đủ đắt thì chắc chắn kẻ đó là ăn vàng nguyên chất mà sống.

“Hay là công tử không hài lòng với phục vụ nơi này?”

“Không phải, ta chỉ muốn hỏi, sẽ phải trả bao nhiêu cho tất cả những món này?”

“Ừm, có lẽ là năm mươi lượng bạc.”

O__O Năm, năm mươi lượng!! Ta nói này lão bản, ngươi là cố ý hại chết ta sao? Tuy rằng bộ dáng ta tôn quý nhưng ta đây không phải kẻ có tiền a!!

“Công tử, lão bản có nói, đây là mời công tử ăn, vì thế công tử không cần lo lắng về giá cả.”

Gi? Mời ta? Ha ha, thế thì tuyệt rồi, bởi vậy ta nói, ăn gì ngon nhất? Chính là ăn những món không cần bỏ ra xu nào vẫn có thể ăn được. Khoan đã, tại sao hân lại mời ta? Chẳng lẽ lại thêm một người nữa có tình cảm với ta sao? Aish, tuy ta đẹp thật nhưng ít nhiều cũng có khuyết điểm, bởi ta cũng là con người a

~Khi ta vẫn đang hưởng thụ một bàn ‘điểm tâm’ thì.....

“Thảo dân khấu kiến Vương gia.”

Cái gì? Vương gia? Chẳng lẽ là Duẫn Hạo sao =_= Ta hơi quay lại nhìn, chuyện gì thế này? Mọi người đều quỳ xuống? Thế ta có cần làm vậy không? Hơn nữa vị Vương gia kia, hình như không phải Duẫn Hạo. Xí ~ Ta còn tưởng hắn sẽ đi tìm ta.

“Y, đúng là người rồi.”

Vị Vương gia nọ bước tới bên cạnh ta, cuối cùng ta cũng có thể nhìn rõ bộ dáng hắn, hắn chính là, Hàn Canh!! Ta rốt cuộc đã có thể nhớ tên hắn rồi, cũng khó trách, tên đẹp như thế, sao ta quên cho được?

“Vương gia.” Ta biết vẻ mặt mình hiện tại vô cùng khó coi, nếu Duẫn Hạo đã biết ta không phải Y, vậy ta có cần phải đóng kịch trước mặt Hàn Canh nữa không?

“Thưa Vương gia, tiểu nhân vừa nhìn thấy Y công tử liền cố gắng giữ công tử lại.”

Nha, thì ra lão bản kia tốt với ta như thế chỉ vì muốn nịnh bợ Vương gia? Xí, nói thế, khi ta vừa đến cổng thành thì binh lính ở đó đã nhận ra Y? Xem ra Y và Hàn Canh trước kia quả thật đã như hình với bóng a

~“Thiên Đồng, ban cho hắn năm trăm lượng vàng.”

Gì, năm, trăm, lượng, vàng?? Huynh đệ, người có thể đưa số tiền lớn ấy cho ta thay vì hắn a

“Chúng ta về thôi.”

Hử? Đang nói với ta sao?

~Trên lưng ngựa

Vẫn là Hàn Vương gia bình thường, ít ra hắn vẫn cho ta cưỡi riêng một con ngựa, không giống tên nào đó! Aish, sao đột nhiên lại nhắc đến hắn cơ chứ

~“Y, vì sao ngươi về đây thế?”

“Ta rất khó chịu khi ở lại nơi đó.”

“Cái gì?”

“Ách, ta là nói, ta muốn đi ra ngoài du ngoạn.”

“Tên họ Trịnh kia đâu?” Hắn sẽ cho phép sao?

“Chết rồi.” A! =O= Lại là nhất thời nhanh mồm lẹ miệng!

“Cái gì?”

“Ý ta là, ta cũng chẳng biết hắn ở nơi nào.”

“Y, vì cái gì ngươi lại kỳ lạ như thế?”

“Đúng vậy, ta rất kỳ lạ.....” Rốt cuộc ta đang nói gì vậy a?! Ta thật không biết chính mình đang làm sao nữa, những lời nói ngu ngốc đó lại xuất phát từ chính miệng ta sao?

~Hàn Vương phủ.

“Vương gia, tại sao ngài lại dẫn theo tiểu tử này về?”

“Ứng thúc, Y vốn là người của Hàn Vương phủ, cái gì mà ‘lạ’ cơ chứ?”

“Vương gia, ta cũng vì muốn tốt cho ngài thôi, ta đã nhìn ngài trưởng thành từ nhỏ đến lớn, giữ người nào bên cạnh tốt, xấu ta chỉ cần liếc mắt qua liền rõ.” Nhìn tiểu tử này đi, thân là nam nhân nhưng lại có bộ dạng xinh đẹp, đúng là trời sinh ra là để câu dẫn đàn ông! Hơn nữa vì tên tiểu tử này mà quan hệ Vương gia và Trịnh Vương gia ngày càng xấu, ta thấy tiểu tử này nhất định không phải người tốt!

Lão nhân chết tiệt! Muốn đuổi ta đi? Ta đây nhất quyết không đi!

“Ứng thúc, nói chuyện phải biết cân nhắc.”

“Vương gia à, ta là người từng trải, đã gặp qua rất nhiều loại người, cầu ngài tin tưởng ta.”

“Gì chứ, lão tương hồ? (*) Vậy hẳn ngươi rất dính với người khác khi tiếp xúc với họ a!” Lão già thối, chúng ta hai mặt một lời đi, ta sợ ngươi chắc?

(*) Vì ‘người từng trải’ và ‘lão tương hồ’ của tiếng Trung phát âm rất giống nhau, này là Kim Tại Trung cố ý chơi chữ để đầu khẩu với Ứng thúc.

Aish, xem ra Hàn Canh đã nhin cười rất vất vả vì những gì ta nói.

“Tiểu tử thối!” Còn dám cãi lại ta? Ta không tin mình không trị được tiểu tử nhà ngươi!

“Canh, ta muốn nghỉ ngơi, cứ để tương hồ này ở đó đi, biết đâu về sau ta lại cần dùng đến.”

“Ân, Thiên Đồng, đưa công tử về Ảnh Vũ Các, gọi Nhã Lưu đến hầu hạ Y công tử.”

“Vâng.”

“Vương gia, lão nói.....”

Ta đây đương nhiên không nhàn đến mức tiếp tục đứng nghe ‘tương hồ’ nói những câu vô nghĩa nên nhanh chóng xoay người đi theo Thiên Đồng. Vừa vặn lúc đó liền nghe được những gì lão già đó lảm nhảm, quả nhiên lão nhân rất giỏi trong việc lải nhải với người khác a~ Hi vọng khi về già đệ nhất mỹ nam tử như ta sẽ không như thế.

~Ảnh Vũ Các.

“Công tử, tại hạ lui xuống trước.”

“Ân.” Sau khi đưa ta đến Ảnh Vũ Các, Thiên Đồng ly khai. Nhắc mới nói, nam nhân tên Thiên Đồng này thật sự rất suất, nhưng vẫn chưa phải số một trong mắt ta, ai bảo ta đã gặp hai tên suất như vậy cơ chứ!

“Công tử, người cuối cùng cũng về rồi.”

“Ngươi.....”

“A, thỉnh công tử tha thứ cho câu nói bất kính vừa rồi của Nhã Lưu, nô tỳ vì được gặp lại nên rất cao hứng.....”

“Nga, không sao.” Nàng chính là Nhã Lưu sao? Bộ dáng vô cùng nhã nhặn a

~“Công tử đã rời khỏi nửa năm rồi, nửa năm qua, ta chưa một lần thấy Vương gia cười. Nhưng hiện tại đã không sao bởi công tử đã quay lại! Công tử, người sẽ không rời khỏi nữa chứ?”

“Ân, sẽ không.” Nhưng cũng chưa chắc, này còn tùy thuộc vào tâm trạng ta nha

~“Công tử, nô tỳ sẽ giúp người đun nước tắm.”

“Ân.” Nha đầu này cung kính với ta như vậy làm gì? Cung kính như thế chỉ càng khiến ta khản trương hơn thôi. Vẫn là nha đầu Tiểu Trúc tốt nhất, Tiểu Trúc, ngươi ở đó giờ thế nào? Có nhớ đến chủ tử suất khí tuyệt thế là ta không?

Aish, đến Hàn Vương phủ thì cái gì cũng không rõ, ai cũng không biết như trước kia. Nhưng tuy rằng trước kia vô cùng buồn chán nhưng ít nhất vẫn còn Tiểu Trúc. Mà hiện tại thì.....Aish, ta nghĩ vẫn là nên tìm cơ hội rồi nói với Hàn Vương gia ta không phải Y mới được. Nhưng mà, có khi nào hẳn sẽ một đao giết ta hay không a? Khả năng xảy ra tình huống ấy thật sự rất nhỏ ~ @_@

~Trịnh Vương phủ.

Aish!!! Công tử bây giờ thế nào rồi? Có khi nào đã bị người xấu bắt đi hay không >O< không=“” được=“” công=“” tử=“” đáng=“” yêu=“” như=“” thế=“” ô=“” ô=“” ô=“” nhất=“” định=“” sẽ=“” bị=“” người=“” khác=“” khi=“” dễ=“” đều=“” là=“” tại=“” hoàng=“” thượng=“” đang=“” yên=“” đang=“” lành=“” lại=“” phái=“” trịnh=“” vương=“” gia=“” đến=“” điểm=“” quốc=“” trợ=“” chiến=“” làm=“” gì=“” a?=“” đồng=“” minh=“” thì=“” đã=“” sao?=“” chẳng=“” lẽ=“” duẩn=“” quốc=“” chúng=“” ta=“” không=“” còn=“” ai=“” chắc?=“” đáng=“” hận!=“” mà=“” trịnh=“” vương=“” gia=“” cũng=“” thật=“” là=“” muốn=“” đến=“” điểm=“” quốc=“” thì=“” ít=“” nhất=“” cũng=“” phải=“” nói=“” với=“” công=“”

tử=“” một=“” tiếng=“” chư?=“” giờ=“” thì=“” hay=“” rồi,=“” công=“” tử=“” đi=“” mất,=“” ta=“” xem=“” ngài=“” khi=“” về=“” đến=“” sẽ=“” thế=“” nào.=“”>

Nếu mấy hôm trước không nhìn thấy chiếu chỉ của Hoàng thượng thì ta vẫn không biết ngài hiện đang ở Diêm Quốc! Đúng là đầu óc ngài có vấn đề rồi a Vương gia! Tiếp tục la hét như thế cũng không ích gì, chỉ có thể hi vọng công tử ở bên ngoài vẫn bình an vô sự. Công tử a, nhân gian lắm hiểm ác, không có ta bên cạnh, ô ô ô, người phải biết tự bảo vệ mình nhé, ngàn vạn lần không được cảm ơn người ta khi hắt đưa thuốc độc cho mình a!

Vương gia, ngài cũng đánh nhanh đi, quay về càng sớm càng tốt, khi ấy Tiểu Trúc sẽ giúp Vương gia cầu xin công tử quay về.

~“Hắt xì!!!” Trực giác nói cho ta biết, nhất định có người đang nói xấu ta!! Chẳng lẽ là nha đầu Tiểu Trúc?

“Công tử, có phải nước vẫn chưa đủ ấm không?”

“Aish aish aish, đừng, nước đủ ấm rồi, người, người ra ngoài trước đi.”

“Nô tỳ đáng chết, đã khiến công tử khó chịu, nô tỳ lui trước.”

“Ấn, ách, thuận tay đóng cửa lại.” == Ta bảo này Nhã Lưu, có cần phải tận tụy với công việc như thế hay không? Bám lấy người khác còn hơn cả nha đầu Tiểu Trúc. Cả ngày, mở miệng cũng nô tỳ đóng miệng cũng nô tỳ, ta nghe rất không thuận tai!

Tắm rửa xong, sạch sẽ rồi thì sao? Ta sẽ làm gì đây?

“Công tử, Hàn Vương gia cho mời.”

“Hàn Vương gia? Nha, người đợi một lát.”

Gặp tuần nam đương nhiên không thể chuẩn bị qua loa được! Tuy rằng ta bộ dáng xinh đẹp trời sinh nhưng y phục cũng rất quan trọng. Nếu khiến người khác thấy ta suất hơn hẳn thì càng tốt.

~“Vương gia, Y công tử đến.”

“Người lui xuống đi.”

“Vâng.”

A!! Đừng đi T^T Ta và Hàn Vương gia không quen không biết, mà bây giờ chỉ còn hai người bọn ta....

“Y, ta thật không dám tin người đã quay về.”

“A, đúng vậy.” Lại là khuôn mặt dịu dàng kia, đáng tiếc, ta không phải Y nên vô pháp đón nhận.

“Ta cảm thấy rất kỳ lạ, tên họ Trịnh sao lại để người quay lại dễ dàng như thế?”

“Ách, thật ra ta.....”

“Làm sao?”

“Phải nói thế nào đây....” Chẳng lẽ cứ nói ‘Ta không phải Y, ta là Kim Tại Trung’ sao? Aish, nếu vậy hẳn nhất định sẽ cho rằng Y đã bị Trịnh Vương gia ngược đãi đến ảnh hưởng đầu óc.

“Có gì muốn nói với ta sao?”

Thôi vậy, chết thì chết!

“Ta không phải Y.”

“Người nói gì?”

== Ta biết chắc hẳn sẽ có biểu tình như thế mà.

8. Chương 8: Dừng Chân Ở Hàn Vương Phủ. Hàn Canh Đúng Là Người Tốt

“Người không nghe sai, ta nói, ta không phải Y.” Nhìn đi, mặt ta đã kiên định đến thế rồi mà người vẫn không tin?

Không nói một câu, này là chấp nhận sự thật rồi?

“Y, tại sao người vẫn thích nói đùa như thế?”

Tức! Thì ra vẫn không tin.

“Ta không đùa, ta tên Kim Tại Trung.”

“Người cứ nói như thế khiến ta rất khó tin tưởng.”

“Vậy ta đây phải làm thế nào?”

“Ta cũng không biết, nhưng ta không thể chấp nhận được việc người nói mình không phải Y.”

“Thật sự ta không phải Y! Nói một cách đơn giản nhất là, bạn bè ta thỉnh thoảng về, khi ta mở mắt ra lần nữa thì đã ở nơi này! Nhưng Y của người ở đâu, ra sao, làm gì thì ta thật sự không biết.”

“Lý do khiến người nói vậy có phải là vì muốn khiến ta tin rằng người thật sự không phải Y rồi sau đó sẽ vô ưu vô lự mà đi theo tên họ Trịnh kia có phải hay không?”

“Xùy, ai muốn ở cùng một chỗ với tên đó? Tình tình cổ quái! Suốt ngày chỉ biết làm người khác tức giận, đã vậy còn vô duyên vô cớ mất tích.”

“Nghe người nói như vậy, trong lòng ta có chút chua xót.”

“Aish, người dừng như thế, ta cũng biết muốn người khác tin những việc này là vô cùng khó, ngay cả ta cũng không thể lý giải được cơ mà.” Xem ra đây là việc rất khó để người khác tin trong khoảng thời gian ngắn, aish

~“Người nói người không phải Y? Vậy tại sao người biết ta là ai? Vì cái gì biết tên ta? Còn có, tại sao không đi nơi khác mà lại đến Duyệt thành? Đây là người cố ý làm như vậy, phải chăng, người là gian tế??”

“Đầu tiên, ta không phải gian tế, thật ra, khả năng nhận thức đường của ta rất kém....” T^T Ngay cả điều này cũng bị bắt buộc phải nói ra!!! Ảnh hưởng nghiêm trọng tới hình tượng của ta a!!

“Sau đó, ta nhớ rõ khuôn mặt người là vì lần chúng ta gặp nhau ở Trịnh Vương phủ.”

“Bắt đầu từ khi nào?”

“Àn, có lẽ hơn một tháng rồi.”

“Hơn một tháng? Là khi đó sao?”

“Đúng, tóm lại ta không phải Y!”

“Vậy tại sao người biết ta là Canh, hơn nữa, mảnh ngọc bội đó....”

“À, cái này thì đơn giản thôi, bởi vì ta là thiên tài chứ sao.”

Vẫn là khuôn mặt đầy nghi hoặc.

“Thôi được rồi, để ta kể người nghe mọi chuyện từ lúc bắt đầu đến bây giờ.”

.....

Sau khi nghe những việc ta kể và giải thích đủ loại thì Hàn Vương gia cuối cùng đã thông suốt mọi chuyện. Nhưng mà, lúc này ta cảm thấy người đáng thương là ta mà chính là hân. Aish, tình nhân xinh đẹp đến thế, đột nhiên biến mất không một dấu vết, nếu đã chết thì tốt rồi, nhưng này lại khác, là không biết còn sống hay đã chết a. Thân thể vẫn còn nhưng linh hồn thì không, nếu đổi ngược là ta, chắc chắn sẽ không thể chấp nhận được, ấy vậy mà, hân, là đang cười sao??

“Tuy người không phải Y nhưng ta rất thích tính cách của người, nguyện ý kết giao bằng hữu không?”

“Bằng hữu? Thật sao? Nhưng có thể nói rằng chính ta đã gián tiếp hại chết Y a?”

“À, không thể nào, huống chi người hoàn toàn không muốn việc này xảy ra, hơn nữa, ta tin rằng Y nhất định còn sống.”

“Vương gia quả nhiên anh minh hơn người.”

“Đừng gọi ta là Vương gia, gọi Canh đi, hay là, người không đồng ý kết giao bằng hữu với ta?”

“Đâu có đâu có, Vương gia không những không ghét bỏ mà còn ngỏ ý muốn kết giao bằng hữu với ta, thế thì ta còn lý do gì cự tuyệt chứ. Từ nay chúng ta sẽ là bằng hữu, vậy người cũng đừng gọi ta là Y nữa. Ta tên Kim Tại Trung, về sau cứ gọi Tại Trung là được rồi.”

“Àn.”

Từ đầu tới cuối đều là khuôn mặt dịu dàng và nụ cười hòa ái, ngay cả người ngoài như ta nhìn còn muốn động tâm. Quả nhiên so với tên kia đúng là một trời một vực!

~Từ đó về sau, ta sẽ ở lại Hàn Vương phủ. Không biết Canh đã dùng cách gì mà trên dưới Hàn Vương phủ không được gọi ta là Y công tử nữa. Đương nhiên, sau đó mọi người đều biết tên họ ta. Hầy, được làm chính mình thật là tuyệt

~Thời gian ở Hàn Vương phủ

~Hôm nọ ta nhất thời ham chơi nên nói muốn học nấu nướng, kết quả là xem chút đã thiêu rụi Hàn Vương phủ. Nhưng hần một câu cũng không mắng ta, chỉ đơn giản nhìn ta cười cười. (Nhưng ta cảm thấy mình không làm sai gì cả, ai bảo bọn họ dùng củi nấu nướng làm gì.)

Lại có hôm ta cảm thấy quá nhàm chán nên đã lên ra khỏi Hàn Vương phủ một mình, kết quả lạc đường, đã vậy còn phiền mọi người trong Hàn Vương phủ chạy khắp nơi tìm mình. Sau khi đã về được Hàn Vương phủ, hần tuyệt nhiên không mắng ta một lời, chỉ cười rồi nói [Sau này nếu có ra ngoài thì nhớ dẫn Nhã Lưu theo, nằng ấy sẽ dẫn đường.]

Còn hôm đó, ta cảm thấy đã lâu rồi không được cưỡi ngựa, vì thế lại lén dẫn ‘Tề Viêm’ ra ngoài, cuối cùng lại để nó chạy mất T^T Nghe nói đó là con ngựa Canh quý nhất. Ta quay về Hàn Vương phủ với tư thế sẵn sàng nghe mắng rồi đuổi ta đi, ấy vậy mà hần không trách cũng chẳng mắng một câu, chỉ đơn giản cười nói [Sau này nếu muốn cưỡi ngựa thì người cứ trực tiếp đi thẳng đến chuồng ngựa mà chọn một con.]

Lại hôm khác, khi ta đang đi dạo một vòng Duyệt thành thì gặp một tên rùa rụt cổ, hần chọc tức ta nên bọn ta đã đánh nhau một trận, đến nỗi mặt mũi bầm tím. Ta nghĩ đến nếu Canh thấy ta như vậy chắc sẽ không nói gì, nhưng ta sai rồi. Lần này hần mắng ta, nhưng ta biết cũng vì hần muốn tốt cho ta thôi.

Còn hôm đó,.....

Ta nhớ rất rõ hôm nọ,.....

Rồi lại hôm ấy,.....

Tóm lại một câu, hần thật sự là người tốt. Dù mỗi ngày bận đến đâu đi nữa thì cũng dành thời gian đến thăm ta, để ta đùa giỡn, trò chuyện, khai thác 101 về mặt của hần. Ha ha, mỗi ngày đều rất vui vẻ khi ta ở đây, mọi người ở Hàn Vương phủ rất tốt với ta, Canh rất tốt với ta, a hoàn rất tốt với ta, mọi người ngoài đường cũng vô cùng tốt với ta. Nhưng mà, ta vẫn cảm thấy vẫn thiếu thứ gì đó, nhưng cái gì mới được? Ta suy nghĩ từ ngày này qua hôm nọ cũng chẳng biết, cuối cùng, ta quyết định, không nghĩ nữa ==

~“Tại Trung, hôm nay người có việc gì cần làm không?”

“A? Không có, sao thế?”

“Tiến cung với ta.”

“A? Người làm chuyện phạm pháp sao?” Đang yên đang lành đột nhiên lại tiến cung? Trước từng xem qua không ít phim cổ trang, những tên hoàng đế trong ấy rất đáng sợ, động tí là toi mạng như chơi. Aish, phải biết rằng bây giờ ta không muốn đùa a, có khi nào đầu cũng không giữ được hay không?

“Này, người đang nghĩ đi đâu vậy? Ta không làm chuyện gì xấu cả. Người có biết rằng Hoàng thượng chính là biểu huỳnh của ta hay không, lần này tiến cung không phải vì lý do gì cả mà chỉ là huỳnh đệ gặp mặt thôi.”

“Thật sao? Người nhìn người đi, làm gì mà cười như thế cơ chứ! Muốn lừa ta sao, hay là.....người muốn đưa ta đến cung rồi không đón ta về nữa?” Không phải đã nói ta là bằng hữu sao? Chê ta phiền phức?

A? Tại sao lại có vẻ mặt âm u như thế??

“Được rồi được rồi, ta tin là được chứ gì, khi nào xuất phát?”

“Bây giờ đi, nếu xuất phát lúc này thì ngày mai đến nơi. Được không?”

“Được rồi được rồi, vốn có hẹn với Thiên Đồng, hắn nói gần đây trong Duyệt thành vừa mở một khách điếm rất được.”

“Rất muốn đi sao?”

“Ân.”

“Vậy tiến cung rồi, khi quay về ta sẽ đi cùng người.”

“Thật nhé!!!! Dám gạt ta sẽ là heo nha!”

“Thật mà, ta lừa người bao giờ chưa?”

“Đương nhiên là có. Khi người biết ta mù đường liền khen đáng yêu, này thì đáng yêu gì cơ chứ?? Là ngu ngốc, ngu ngốc đó. Aish, ta cũng không muốn thừa nhận nhưng người hoàn mỹ như ta ít nhất cũng phải có chút khiếm khuyết chứ.”

“Ha hã, ta chỉ nói sự thật mà thôi.”

“Aish, đại nam nhân thì đáng yêu cái gì, không phải người muốn tiến cung sao? Đi thôi.”

“Ân.”

Kiến thành. Trịnh Vương phủ

~“Tiểu Trúc, Vương gia đã về, ta cố ý đến Dạ Đêm Các nói cho người biết. Nhưng mà, hình như Vương gia sắp tiến cung, người phải nhanh lên mới kịp.”

“Nga, đa tạ.”

Vương gia a Vương gia, ta phán sao phán trắng suốt mấy hôm cuối cùng cũng phán được ngày ngài quay về!! Nhanh đi mang công tử đáng yêu về đi!!!

Trước khi gặp Vương gia, ta phải chuẩn bị lại cho mình một chút.

“Tiểu Trúc.”

“A? Vương gia, ngài sao lại....” Nhanh như vậy? Không phải vừa về đến sao?

“Công tử đâu?”

“Hắn, hắn đi rồi. Nhưng công tử có để lại cho ngài phong thư.”

“Đưa thư ta xem!” Đi rồi? Tại sao lại đi?

“Vâng.”

“Hắn đi từ bao giờ?” Duẫn Hạo gấp thư lại, hỏi.

“Sau khi Vương gia đến Diêm Quốc trợ chiến khoảng một tháng. Vương gia, ta thật sự rất lo lắng cho công tử. Công tử rất mù đường a, hơn nữa bộ dáng xinh đẹp như vậy.....ta sợ hắn sẽ bị người khác bắt cóc.”

“Được rồi, ta biết nên làm gì. Bây giờ ta không đủ thời gian, ta phải tiến cung.”

“Nga, Vương gia đi thông thả.” Vương gia, Tiểu Trúc sẽ cố vũ cho ngài, nhanh chóng mang công tử về đây.

Hoàng cung

~“Duẩn Hạo.” Đường kim Hoàng thượng vừa thấy đệ đệ mình thì lập tức gọi.

“Thần, tham kiến Hoàng thượng.”

“Aish, bây giờ không phải vào triều, ngươi là đệ đệ của ta, những thứ lễ nghi quân thần đó, bỏ qua hết đi.”

“Nga, ca.” Duẩn Hạo cười cười.

“Hảo, nghe nói lần này toàn bộ đều nhờ vào sự tương trợ của Duẩn Quốc nên Diễm Quốc mới có thể thắng trận. Ta thực nên ban thưởng cho ngươi, không hổ là đệ đệ của ta.”

“Ca, không đúng rồi, đây đều là công lao của những binh lính lần này, đệ thật sự không làm gì cả.”

“Nhị ca, ta thấy huynh đừng chối chiến công của mình nữa, quân lợi hại đến đâu cũng cần có tướng giỏi mới có thể thắng trận a.” Trí Huệ nói.

“Đúng vậy, muội nói rất đúng.” Trí Nhân vô cùng đồng ý lời muội muội mình nói.

“Hai người thật là.” Duẩn Hạo cười, vô cùng thân thiết đưa tay gõ trán hai người kia.

“Hoàng thượng, điểm tâm đã chuẩn bị xong, có thể truyền lên chưa ạ?”

“Người vẫn chưa tới đủ, đợi thêm một lát.”

“Vâng.”

“Ca, còn ai đến nữa?”

“Nga, là.....”

“Duẩn Hạo vừa hỏi thì Hàn Canh và Kim Tại Trung cũng vừa vặn đến nơi.

“Nào, đến đây.”

Là hấn? Người phía sau là.....Thì ra hấn ở Hàn Vương phủ?

“Canh.”

“Hoàng huynh.”

“Thảo dân, khấu kiến Hoàng thượng.” Tại sao Duẩn Hạo lại có mặt nơi này? Còn có, vì cái gì, mặt hấn, lại đen như vậy.....=||

“Đứng lên đi.”

“Tạ ơn Hoàng thượng.”

“Canh, vị này chính là Y?”

“Nga, hấn là Kim Tại Trung.”

“Nhưng mà, tại sao lại giống Y đến thế?”

“Về chuyện này, sau này ta sẽ nói hoàng huynh nghe.”

“Nga, hảo.”

~Aish, ta vốn có thể ăn bữa cơm này rất ngon miệng. Nhưng mà, vì ánh mắt khủng bố của tên nào đó khiến ta rất khó khăn mới nuốt thức ăn xuống được. Tại sao hấn lại nhìn ta chăm chăm như thế? Ta đẹp đến thế sao? =|| Mệnh khổ a

~Đột nhiên Duẩn Hạo bước tới bên cạnh Tại Trung.

“Thật ngại quá, ta có một nơi phải dẫn Tại Trung công tử đi.”

“Ngươi làm gì, buông tay!”

“Ta khuyên ngươi tốt nhất nên ngoan ngoãn làm theo những gì ta nói.”

Tay của ta..... T^T bị hấn nắm đang rất đau! Aish, ta vô pháp chống cự nên chỉ có thể mặc cho hấn muốn kéo đi đâu thì kéo, hết cách nên phải quay sang Canh cầu cứu.

“Tại Trung.”

Tiếc là, khi Canh vừa muốn nắm lấy tay ta thì.....

“Aish, Canh biểu ca, ta không yêu cầu huynh đi theo, vì thế, người cứ ở lại dùng bữa là được rồi.”

“Đúng vậy, Canh, ở lại cùng ta tâm sự đi.” Trí Nhân nói.

Ô ô ô.....Nghe Trí Nhân nói vậy, Canh chỉ có thể chậm rãi ngồi lại, vậy còn ai có thể cứu ta a???

9. Chương 9: Hấn Yêu Ta? Đùa Chắc?

Bị tên nào đó dẫn đi loanh quanh khắp hoàng cung, đến khi hai chân mỏi nhừ thì hấn mới chịu dừng lại trong một căn phòng nào đó trong cung. Nếu mục đích của việc đi lòng vòng đó là để ta không thể nhớ đường về thì chắc chắn hấn đã thành công rồi!

“Người rốt cuộc muốn làm gì hử?” Nắm tay ta chặt như thế, muốn làm gì hử, aish, vừa rồi chút hình tượng cũng không còn T^T

“Câu này phải do ta hỏi người mới đúng.”

“Ta? Ta đã làm gì?”

“Tại sao lại muốn đến bên cạnh tên họ Hàn kia?”

“Ta tứ chi đầy đủ, muốn đi đâu, tìm ai cũng không đến lượt người cho phép??” Nếu không phải vì người đột nhiên biến mất thì ta đâu làm như vậy! Ta vì sợ người không muốn đổi mặt ta nên mới rời đi, tại sao bây giờ lại nói như thể ta mới là kẻ sai?!

“Không đến lượt ta cho phép? A, ta nghĩ mình sẽ điên mất thôi!” Liều mạng ở Diễm Quốc rồi gấp rút quay là vì cái gì?

“Đúng vậy, người điên rồi, mất tích suốt một tháng và bây giờ quay về trách ta?”

“Ta đến Diễm Quốc trợ chiến.”

Duẩn Hạo nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“A? Trợ.....chiến? Có bị thương không?”

“Không.” Duẩn Hạo nhẹ giọng trả lời.

“Người nếu đi chiến tranh, tại sao không nói ta biết?”

“Đó là vì.....” Khi đó ta vẫn chưa biết phải đối mặt với người như thế nào, nhưng mà bây giờ mọi chuyện đã khác rồi.

“Nói không được lý do chứ gì? Ta thấy này là người cố ý tránh mặt ta thì có, aish, ta cũng coi như không việc gì đi, ta ở bên cạnh Canh rất vui vẻ, sau này người đừng xen vào!”

“Người có biết, người nói như thế lúc này, đúng là đào hố chôn mình!”

A, mặt hấn, thật khủng khiếp! Ta nói như vậy có gì sai? Nếu hấn đã không muốn nhìn thấy ta thì ta đây tự tìm đường lui cho mình, có cái gì không đúng? Chẳng lẽ phải ở lại đó chờ hấn đuổi thì ta mới lưu lạc khắp nơi chờ chết sao?

“Ta không có thời gian cãi nhau với người, mau dẫn ta về, Canh vẫn đang đợi ta!”

“Người thật sự đã chọc giận ta.....” Lại là tên họ Hàn đó!

“Người, người, người, người muốn làm gì?”

Thấy Duẩn Hạo càng bước càng gần, Tại Trung ngay cả nói cũng lấp.

“Vì cái gì lần nào cũng thế? Khi người là Y cũng vậy, bây giờ người không phải Y cũng như thế? Rốt cuộc ta kém tên đó điểm nào? Vì cái gì trong mắt người chỉ có hấn? Bất quá ta chỉ rời đi vài ngày thế mà người đã quay về bên cạnh hấn!”

Nguy rồi, sau lưng là bức tường....Ta thấy lần này mình chết chắc rồi!!! Hấn sẽ một kiếm giết chết ta! T^T

“Này! Người đừng quên ta không phải Y, người không được đổ hết tức giận của mình lên người ta! Tránh ra!” Dù là đường cùng đi nữa cũng phải ra về không sợ chút nào!! ĩoĩ

“Chính vì người không phải Y nên ta càng tức giận!”

“Rốt cuộc người muốn làm gì....Ồ.....” Hấn đang làm gì thế? Hôn?? Hấn hôn ta? Những lúc như thế này chẳng phải sẽ có một kiếm giáng xuống sao?

Nhưng mà, hấn hôn rất mạnh! Không dễ chịu chút nào, đau quá

~Còn có, tay hấn, đang làm gì thế? Cởi y phục ta sao? O_O

“Ừm, người buông! Muốn làm gì?” Khi cảm giác lạnh lạnh phủ lấy vai mình, ta khó khăn lắm mới đẩy được hấn ra, nhưng giây tiếp theo ta lại muốn giết chính mình! Tại sao ta lại có cảm giác hối hận? Vì cái gì cơ chứ? Xem ra ta lại nghĩ một đằng làm một nẻo rồi!

“Buông? Sao có thể.”

“Ta không phải Y, người còn muốn làm gì! Chẳng qua người muốn cướp những thứ vốn thuộc về Canh mà thôi đúng không! Ta đây nói cho người biết, người sẽ chẳng bao giờ đạt được mục đích đâu!” Bởi vì ta căn bản chẳng phải là Canh nha, ha ha ha

~“Người nói gì?” Chẳng lẽ người yêu hấn đến thế sao?

“Ta nói người sẽ không bao giờ đạt được mục đích, còn có, người nhanh buông tay ra! Nếu để Canh thấy.....” Hấn sẽ cho rằng ta là loại người quan hệ với nam nhân! .

“Không.”

“Người.....”

“Ta thật sự rất nhớ người.” Ôm chặt lấy Tại Trung,

Tuy rằng nói rất nhỏ nhưng từng từ từng chữ đều lọt vào tai Tại Trung.

“Người, người nói gì? Nhớ ta? Người biết ta là ai không?”

“Ta biết, rất rõ ràng. Người không phải Y, nhưng ta thật sự rất nhớ người.”

“Nói nhảm!” Là muốn lừa ta quay lại, sau đó lại đá ta đi chứ gì!

“Không có.”

“Vậy trước kia tại sao người không hề gọi tên ta? Đó chính là vì người vẫn xem ta là Y!!”

“Ta cũng nghĩ như thế! Nhưng sau khi đến Diễm Quốc, những lúc trên sa trường, tâm ý ta lúc nào cũng nghĩ về người, người trẻ con hơn Y, người lúc nào cũng nói những lời khiến ta tức giận, người lúc nào cũng làm trước nghĩ sau! Tất cả, tất cả những điều đó đều không thuộc về Y! Lúc ấy ta đã tự nhủ rằng có lẽ là do ta quá nhớ Y mà thôi. Nhưng mà, sau đó ta biết rõ, người ta luôn nghĩ tới không phải Y! Ta biết, cách duy nhất để gặp lại người chính là nhanh chóng kết thúc cuộc chiến này. Nhưng, trong khi ta vất vả lắm mới trở về được, thì người nói cho ta biết rằng mình đã về bên cạnh tên họ Hàn kia? Người nói xem ta phải làm gì đây?”

“Thật sao? Người biết ta là ai không? Nhớ rõ tên ta chứ?”

“Người là Kim Tại Trung! Khi cái tên này xuất hiện thì nó đã vô thức ăn sâu vào tâm trí ta từ lúc nào, ta sao có thể quên được?”

“Này, này, ta phải đi, để Hoàng thượng và hai người kia chờ lâu như thế, rất không tốt a.....” Gặp vấn đề khó giải quyết, tốt nhất là nhanh chóng thoát khỏi hiện trường.

“Người lại muốn trốn? Người vẫn cho rằng ta sẽ để người đi sao?”

“A, người thả ta ra trước được không.....” Nguy rồi nguy rồi, hẳn thật sự yêu ta? Hay là.....

“Ta sẽ không để người chạy khỏi ta lần nữa.” Nói xong liền kéo Kim Tại Trung lại rồi hôn xuống môi cậu.

“Ô, ưm.....”

“Đừng bỏ ta đi nữa, có được không.....”

Câu nói tuy nhẹ nhàng nhưng đã thành công khiến Kim Tại Trung ngừng chống cự, ngoan ngoãn đứng yên một chỗ.

Vì cái gì mỗi lần Duẫn Hạo nói đều như đọc thần chú, có thể khiến ta ngoan ngoãn nghe theo?

Nụ hôn thứ hai là nụ hôn của sự chậm rãi và đầy ấp dịu dàng.....Đầu lưỡi một lần nữa khiêu khích, đảo khắp vòm miệng đối phương, Tại Trung chỉ biết làm theo sự ‘hướng dẫn nhiệt tình’ của hắn.

Y phục bị cởi xuống, miễn cưỡng vướng lại ngay thắt lưng.

“Không được, đây là, hoàng cung.....”

“Người tốt nhất đừng chống cự ta, chẳng phải người rõ hơn ai hết bao lâu ta không được ôm người.....”

“Không, sẽ bị phát hiện.....” Tại sao vào thời điểm này lại thấy giọng nói hắn gợi cảm đến thế....

Thật ra Duẫn Hạo cũng có suy nghĩ riêng – Tốt nhất họ nên biết quan hệ của chúng ta là gì!

“Bụng người.....” Bụng trắng? Sao lại thế này?

“Người bị thương, tại sao lại nói với ta rằng không sao?”

“Chỉ là vết thương nhỏ, tập trung nào.” Chỉ vì một chút sơ hở mà bị thương. Nếu không phải vì người thì ta đã không mất tập trung trên sa trường như thế.

“Ưm.....” Đột nhiên bàn tay ma quái lần xuống tìm đường vào hậu huyệt phía sau, cơn đau đột ngột khiến Tại Trung nhú chặt mày.

“Ôm chặt ta....”

“Ân...”

Hai tay nâng đùi Tại Trung lên, tiến vào chỉ một nhịp....

“.....Ô.....” Tại Trung cắn môi dưới, cố gắng để không phát ra tiếng rên.

“Yên tâm, nơi này không có người đến, rên đi, ta thích nghe giọng người.” Giọng nói khàn khàn và hơi thở nóng ấm của Duẫn Hạo phả vào tai Tại Trung.

“Người, biến thái, ưm, a.....”

“Nhưng mà, người chính là thích tên biến thái như ta....” Duẫn Hạo khẽ cười, nói.

~“Hai người vừa đi đâu?” Trí Nhân nhìn hai người.

“Ách, đi, đi trò chuyện.” Nói dối? Đây có tính là khi quân hay không? Ngay cả nói chuyện cũng nói lắp như thế, ta quả thật vô cùng thất bại a!!

“Phải vậy không Duẫn Hạo?”

“Ân.”

“Tại Trung.”

“Canh?” Quả nhiên Canh vẫn chờ ta. T^T

“Nga? Thì ra người vẫn chưa đi.” Duẩn Hạo lạnh giọng nói.

Canh vs Hạo!! Ánh mắt hai người nhìn nhau thật khủng khiếp! Không khí xung quanh gần như bị thiêu cháy bởi ánh mắt của hai người họ. Trong mắt Duẩn Hạo tràn ngập địch ý, hết như lần đầu tiên ta gặp họ.

“Tại Trung, chúng ta đi.”

“A? Nga.....”

Canh kéo ta ngang mặt Duẩn Hạo, trong nháy mắt khi ta và Duẩn Hạo lướt qua nhau, ta đã nghe được lời hắn nói.

“Nhanh chóng, quay về bên cạnh ta.”

Ách, cứng đờ, cả người không thể cử động. Δ

~“Tại Trung, vừa nãy tên họ Trịnh kia có làm gì người không?”

“A, không, không có a.” Có, đương nhiên là có!! Hắn, hắn, ta thật muốn chém hắn thành trăm nghìn khúc cho hả giận!!!

“Vậy là tốt rồi.”

“Canh.”

“Sao vậy?”

“Ta cảm thấy, người đã xem ta là Y.”

“A? Có sao.....” Chính ta cũng không rõ.

“Đúng phải không? Chúng ta tuy là bằng hữu, nhưng vừa rồi, ta cảm thấy ánh mắt của người hết như đang cho rằng hắn sẽ cướp Y lần nữa!” Không phải ta ghen, chỉ là ta không muốn bị hắn xem như thể thân của người khác.

“Ta.....” Đúng vậy sao? Ta đã xem hắn như Y? Trong lòng ta, rốt cuộc hắn là ai? Y? Hay Tại Trung? Tính tình của hắn và Y tuy giống nhau nhưng hai người bọn họ khác nhau, chuyện này ta rõ hơn ai hết.

“Thôi được rồi, người không cần nghiêm túc như vậy, ta chỉ tùy tiện nói vài câu thôi.”

“Nga, không phải người nói là muốn đi khách điểm vừa mở ở Duyệt thành sao?”

“Đúng vậy, người đừng nói là không thể đi với ta được, có việc đột xuất sao?”

“A, không phải. Ta chỉ muốn hỏi khi nào chúng ta sẽ đi?”

“Ta a? Hôm nào đi cũng được, lúc nào đi cũng có thể.”

“Vậy là tốt rồi.”

Ta nên nói với Canh như thế nào đây? Vừa rồi ta ở cùng Duẩn Hạo, vậy mà bây giờ, aish.....vừa rồi Duẩn Hạo cũng đã nói....

Nhìn cảnh vật vụt qua ngoài xe ngựa, Tại Trung nhớ lại những lời Duẩn Hạo đã nói

.

“Quay về Kiến thành đi.” Duẩn Hạo vừa chỉnh sửa lại y phục vừa nói.

“Cái gì?”

“Quay về bên cạnh ta. Đừng ở lại Hàn Vương phủ nữa.”

“Nhưng mà.....” Bảo ta nói thế nào với Canh đây?

“Không nhưng nhị gì hết! Hay là, người có tình cảm với hắn?”

“Ta.....” Có tình cảm với hần? Yêu Canh? Có sao? Không có mà!

“Có hay không?!”

“Không có, người đang nói nhăng nói cuội gì vậy!” Cả ngày cứ làm quá mọi chuyện!!

“Đêm nay về cùng ta.”

“Không được, người chỉ nghĩ đến bản thân, sao không nghĩ ta nói với Canh thế nào đi!”

“Xem ra người rất quan tâm đến cảm giác của hần.”

“Ta không nói với người nữa, nhanh dẫn ta về!” Người gì mà dễ nóng giận thế cơ chứ Ồ Ồ

.

“Lạnh không?”

Giọng nói trầm ấm của Canh vang lên, kéo ta về thực tại.

“Nga, không.”

Trời ạ, ta phải mở lời với Canh thế nào đây? Nếu ta nói ra liệu Canh có tức giận hay không? Hàn Vương phủ không phải nơi bình thường, không thể nói đến là đến nói đi liền đi như vậy được. Người ta tốt bụng lưu ta lại đã không nói, bây giờ vừa hóa giải hiểu lầm với Duẫn Hạo xong lại muốn rời đi? Gì thì gì cũng phải có cái lý do hợp lý chút a! Chẳng lẽ nói với hần rằng ‘Ta phải về Trịnh Vương phủ, đừng cản ta.’? Rất không được a!

Hơn nữa, ta thấy dù ta có thuận lợi về đến Trịnh Vương phủ thì những ngày sau đó chắc chắn sẽ không thể yên lòng được.

Vì cái gì ta lại gặp phải loại vấn đề này a???

10. Chương 10: Canh Cũng.....yêu Ta? Sao Lại Trùng Hợp Như Vậy

Khi bọn ta về đến Hàn Vương phủ đã là chuyện của chạng vạng hôm sau, một chết ta!! Tất cả là vì tên Trịnh Duẫn Hạo chết tiết đó, ngay tại hoàng cung,

Bây giờ ngay cả mắt ta cũng chẳng còn sức để mở

“Vương gia, Tại Trung công tử, hai người đã về.” Thiên Đồng cung kính nói.

“Ân, Nhã Lưu đâu?”

“Vương gia, nô tỳ đây ạ, xin hỏi Vương gia có gì phân phó.”

“Đưa Tại Trung công tử về Ảnh Vũ Các nghỉ ngơi.”

“Vâng, bữa tối có cần gọi Tại Trung công tử ra không?”

“Không cần, cứ để Tại Trung công tử nghỉ ngơi.”

“Vâng, công tử, mời.”

Ồ ô ô, Canh, người quả thật là con giun trong bụng ta T^T Ta nghĩ gì người đều biết.

Ảnh Vũ Các

~Như thường lệ, Nhã Lưu cứ dính lấy ta như oan hồn, nói gì mà phải chăm sóc, hầu hạ! Xem ra vài hôm nữa ta phải dán cái miệng của nha đầu này lại thôi. Mỗi khi nhớ đến Duẫn Hạo hôm qua ta lại bất giác rùng mình. Quay về? Aish, trễ vài hôm cũng được mà, giờ ta ngủ thôi.

“Công tử, người nghe nô tỳ nói gì không? Công tử, công tử.....”

Thấy ta không phản ứng hay đáp lại, nàng rớt cuộc cũng im lặng.

~“Công tử, tỉnh dậy đi, người phải ăn uống chút gì mới được.”

“Nga, thôi rồi.” Mặt trời đã lên cao rồi, không ngờ ta lại ngủ lâu như thế

“Nô tỳ sẽ đi lấy nước cho công tử rửa mặt.”

“Ân, Vương gia đâu?”

“Vương gia rất bận, sau khi trở về từ hôm qua vẫn chưa được nghỉ ngơi, giờ ngài ấy có lẽ đang ở thư phòng.”

“Nga.”

“Nô tỳ cáo lui trước.”

Vẫn chưa nghỉ ngơi sao?? Chẳng lẽ mỗi ngày Canh đều bận như thế sao? Thế vì cái gì từ trước đến nay ta không hề biết? Mỗi ngày đều có thể gặp và trò chuyện cùng Canh a, hoàn toàn khác với tên Trịnh Duẩn Hạo chết tiệt kia =3=

“Công tử, cho phép nô tỳ giúp người rửa mặt chải đầu.”

“A, không cần, người cứ lui ra đi.”

“Vâng.”

Thủy a thủy, lạnh như băng thế này.....A? Khoan đã, hình như ta đã quên mất một việc rất quan trọng thì phải? Là gì thế nhỉ? A, đúng rồi, Duẩn Hạo bảo ta quay về Kiến thành Ta nghĩ nát óc cũng không biết nên nói với Canh như thế nào, làm sao đây??

“Công tử.”

Ai ngoài cửa vậy?

“Mời vào.”

“Nga, là Thiên Đồng a, có chuyện gì sao?”

“Vương gia biết công tử đã tỉnh nên cho người mang đến vài món ăn nhẹ.”

“À, đặt đây đi.”

Chỉ thấy ba bốn a hoàn phía sau Thiên Đồng đặt rất nhiều món ăn lên bàn.

“Nhiều thế? Ta ăn chắc chắn không hết, hay là, gọi Vương gia đến đây đi, hân hân chưa ăn đi?”

“Công tử, Vương gia còn rất nhiều việc cần giải quyết, e là.....”

“Thiên Đồng, ta hỏi người, bình thường Vương gia cũng bận thế sao?”

“Vâng.”

“Thế, thế vì cái gì mỗi ngày hân đều có thời gian đến Ảnh Vũ Các?”

“Nga, đó là vì mỗi ngày Vương gia đều cố gắng xử lý hết công việc rồi đến bồi công tử. Chẳng qua sau lần tiến cung này, công việc của hai ngày cộng lại nên Vương gia phải tập trung giải quyết cho xong.”

“Nga, người, người lui ra đi.” Oa Thì ra Canh hằng ngày vẫn bận như thế?? Ta vẫn nghĩ hân nhàn rồi không có việc gì làm, aish, lại một lần nữa ta cảm thấy hân tốt hơn tên Trịnh Duẩn Hạo kia! Lương tâm tên đó đúng là đã bị chó tha rồi! Mặc cho ta đi đâu làm gì, suốt ngày chỉ biết vui đầu vào xử lý công việc. Hừ!

Để xem có món gì nào.....Oa, đẹp quá nha!! Ăn thì thật tiếc, phải ăn món nào trước đây? Này sao? Không được!! Đẹp không thua gì món kia! Cái này? Cũng không được, bày trí hết như con thỏ thế này, người bảo ta làm sao ăn đây?

“Tại Trung?”

“A, Canh? Sao ngươi lại đến đây? Chẳng phải Thiên Đồng nói ngươi....” có nhiều việc phải làm lắm sao?

“A, ta xử lý xong rồi nên đến thăm ngươi, đang làm gì?”

“A, ta? Ta đang nghĩ xem nên ăn món nào trước. Tại sao ngươi bảo bọn họ chuẩn bị những món đẹp thế này cho ta cơ chứ, bày trí đẹp như thế, sẽ rất tiếc nếu phải ăn chúng a.”

“À.....” Thì ra đây chính là nguyên nhân của việc đứng yên nhìn những món này?

“Không được cười, nếu cười ta liền một cước đá ngươi ra khỏi phòng!”

“Được, ta không cười, ngươi nhanh ăn đi, không đói sao?”

“Nha, ngươi cũng ăn đi. Nhã Lưu nói với ta rằng ngươi từ hôm qua về đến cũng chưa kịp nghỉ ngơi đúng không? Như thế là không được, nếu ngã bệnh thì sao? Cả đêm xem công văn, hãn hai mắt đã rất mỏi đi? Ta giúp ngươi xoa mắt nhé!”

Nhìn khuôn mặt lo lắng của Kim Tại Trung, Hàn Canh cố nén giận, nha đầu Nhã Lưu kia cái gì cũng nói với Tại Trung làm gì cơ chứ.

“Đừng cử động, nhắm mắt lại. Nếu ta làm không đúng, sơ ý khiến hai mắt ngươi có mù cũng đừng trách ta.” Tại Trung có chút xấu hổ nói.

“Hảo.....” Hàn Canh cười nhẹ.

“Ta biết cả rồi.” Tại Trung tuy nói chuyện nhưng vẫn không dừng tay, tiếp tục giúp Hàn Canh xoa xoa hai mắt.

“Chuyện gì?”

“Thiên Đồng nói với ta rằng hằng ngày ngươi có rất nhiều việc phải làm, đúng chứ?”

“.....”

“Ngươi không được không trả lời, ta biết Thiên Đồng sẽ không lừa ta. Ta nói ngươi này, nếu nhiều việc như thế thì ngươi không cần miễn cưỡng mỗi ngày đều đến thăm ta đâu.”

“Nói như vậy, ý ngươi là, ngươi không muốn gặp ta?” Hàn Canh cố ý dùng vẻ mặt buồn rầu khi nói câu này.

“Không phải! Ngươi bị ngốc sao, ta là nói, nếu ngươi có việc cần làm thì cứ từ từ xử lý. Ta không phải tiểu hài tử nên dù ngươi không đến thăm ta một ngày thì cũng không có việc gì.”

“Ta còn nghĩ rằng ngươi không muốn nhìn thấy ta.....” Hàn Canh nhẹ nhàng nói.

“Không thể nào.”

“Tại Trung, ngươi thích ta không?”

“Thích chứ.”

“Giống như, giống như thích Trịnh Duẫn Hạo không?”

“Ngươi nói gì thế?”

Bị nói trúng tim đen nên mặt Tại Trung đỏ lên nhanh chóng. May sao khi hỏi câu này, Hàn Canh vẫn đang nhắm mắt.

“Ngươi thích Trịnh Duẫn Hạo, đúng không?”

“Ách.....”

“Ta biết chứ, ánh mắt các ngươi nhìn đối phương.....Ta đương nhiên nhìn ra. Ngươi muốn quay về bên cạnh hãn sao?”

“Ta.....” Không ngờ Canh đã mở lời trước, nếu bây giờ nói ‘đúng vậy’ thì có thể giải quyết vấn đề ngay hay không? Nhưng mà, làm như thế thì rất không công bằng với Canh a!

“Nói cho ta biết.” Hai tay nhẹ nhàng giữ tay Kim Tại Trung lại, mở lớn hai mắt, nghiêm túc hỏi.

“Cái kia, ta cũng không biết.”

“Nếu ta nói, có thể ta đã yêu người, vậy người nghĩ như thế nào?”

“A? Người? Không không không, chẳng phải người yêu Y sao?”

“Có đôi lúc chính ta cũng không rõ, tình cảm này là vì cơ thể trước mặt là Y, hay do linh hồn bên trong.....”

“Người chắc chắn là yêu Y! Nhất định là vì thân thể ta đang sống là của Y nên mới như thế.”

“Thật ra, tình cảm giữa ta và Y, cũng không giống hoàn toàn những gì người ngoài vẫn nghĩ.

“Có ý gì?”

“Thật ra, lần đầu tiên ta gặp Y là năm ta 6 tuổi, mà Y lúc ấy chỉ mới 5 tuổi. Khi đó, ta thấy Y bị một đám côn đồ cao lớn hơn Y rất nhiều đánh đập, trên thực tế thì Y đương nhiên không thể đánh bại những người đó, nhưng về mặt quật cường khi ấy, rất đáng yêu. Ngay lúc đấy ta liền có ý nghĩ kết giao bằng hữu với hắn, Y khi ấy nhìn hết như một thằng nhóc ăn mày, cần bản chẳng thể nhìn rõ diện mạo hắn. Nhưng mọi chuyện thật ra là, phụ mẫu của Y đột nhiên mất do chiến tranh nên hắn là cô nhi. Ta gọi người đến đuổi những kẻ đang đánh đập hắn đi rồi nói, ‘người nguyện ý đi theo ta chứ’, Y do dự một lúc rồi gật đầu.

Khi đến Vương phủ, giao Y cho nha hoàn tắm rửa sạch sẽ xong thì mọi người đều ngây ra. Hắn là một nam hài rất đẹp, xinh đẹp đến nỗi không ai nỡ đuổi hắn đi. Trên dưới Vương phủ đối xử với hắn rất tốt, ngay cả phụ mẫu ta cũng không phải ngoại lệ, chắc cũng từ lúc ấy nên Ứng thúc đã có thành kiến với Y. Tính cách của Y thường chọc Ứng thúc giận đến đỏ mặt tía tai.

Từ khi hắn đến Vương phủ, hai người bọn ta liền như hình với bóng, thời gian trôi qua rất nhanh, đến năm Y 18 tuổi. Phụ thân ta đề nghị tìm cho hắn một nương tử để yên bề gia thất, khi đó ta đã phản đối kịch liệt. Cảm giác ấy, hắn là thích, là yêu đi? Vì thế bọn ta đã ở cùng một chỗ.

Nhưng mà, đến khi Y gặp Trịnh Duẫn Hạo! Chính tên đó đã cướp Y khỏi ta, cũng chính khi ấy ta đã biết Y càng ngày càng rời xa ta. Ta đến Trịnh Vương phủ tìm Y không phải lần một lần hai, ta muốn dẫn Y đi, nhưng mà, Y đã lắt đầu. Ta biết Y đã phải lòng tên họ Trịnh ấy. Nhưng khi ta hỏi Y rằng có phải hắn đã yêu Trịnh Duẫn Hạo hay không thì hắn lại phủ nhận. Ta biết hắn chỉ là chưa xác định mà thôi. Khi ta biết Y không yêu mình, ta hoàn toàn không tức giận, chỉ là nghĩ rằng, Y là của ta, không ai được phép cướp đi.

Bây giờ ta mới hiểu được đó chính là một loại thói quen. Thói quen có Y bên cạnh, thói quen Y là của ta, thói quen nghe Y nói yêu ta, và cũng có loại thói quen nghĩ rằng bản thân mình có tình cảm với Y. Thói quen này khiến ta không rõ tình cảm thật sự của mình. Đến tận khi ta một lần nữa gặp Y ngay tại Duyệt thành. Khi ấy Y đã nói mình không phải Y mà là Kim Tại Trung, ta đã nghĩ hắn chỉ là đùa cho vui thế thôi nên không để ý đến. Nhưng mà, hiện tại ta biết rất rõ, Tại Trung, người hoàn toàn không phải Y.

Người và hắn rất khác nhau, cảm giác khi gần người hoàn toàn không giống loại thói quen như với Y..... Khi ta thấy người bị Duẫn Hạo kéo đi thì tim ta như đã đi theo người mất rồi. Khi nhìn thấy ánh mắt của hai người các người, cảm giác lo sợ xuất hiện, ta rất sợ người sẽ rời khỏi ta. Cảm giác lo sợ này xuất hiện kể từ khi được gặp người tại Duyệt thành. Vì thế, dù sao đi nữa, mỗi ngày ta đều đến tìm người. Vì ta sợ nếu người không thấy ta thì sẽ quay về bên cạnh tên kia.

Tại Trung, đáp ứng ta, đừng đi, được không?”

“Canh, tại sao người vô duyên vô cớ lại có tình cảm với ta, ta thì có cái gì tốt? Y là tài tử, ta thì cái gì cũng không biết. Cả ngày chỉ biết mang thêm phiền phức vào nhà. Ta không phải người tốt, người đừng thích ta được không.” Không xong rồi, không xong rồi.

“Tại Trung, đừng đi.....”

“A?.....” Chết mất thôi, ta nên làm gì đây?

“Người thật sự phải về Kiến thành sao?”

“.....Ân.....Duẫn Hạo đã nói....” Ô ô ô ~~ Canh, ta thực xin lỗi người.

“Xem ra, ta lại bại bởi hắn.”

“Canh, người đừng như vậy được không, chúng ta vẫn là bằng hữu mà.” Nỗi buồn hiện rõ trong đôi mắt Canh a T^T

“Bằng hữu? Quan hệ của chúng ta không thể dừng lại ở hai từ này như thế! Ta ra lệnh người rời khỏi Trịnh Duẫn Hạo!”

Ách, ánh mắt này của Canh, ta chưa từng thấy qua. Nhưng ngay lúc này nó khiến ta không rét mà run.

“Người sẽ cho ta đi chứ?”

“Người nếu muốn quay về thì ta cũng chẳng còn lý do gì ngăn cản. Chẳng qua, nếu tên kia không tốt với người thì nơi đây lúc nào cũng mở rộng cửa chào người quay về.”

“Khoan hãy nói chuyện này, không phải người đã nói sẽ đi cùng ta đến khách điểm vừa khai trương sao? Đây coi như bữa tiệc chia tay nhỏ của chúng ta nhé, được không?” Canh, người lúc nào cũng rất tốt với ta.

“Àn.....”

Hết như những ngày thường lệ, Canh và ta. Nhưng cái khác duy nhất chính là, lần này ra đi, ra sẽ rời khỏi nơi này, rời khỏi Duyệt thành, rời khỏi Canh. Trở về bên cạnh tên Trịnh Duẫn Hạo chết tiệt kia! Ta nghĩ mình sẽ phải tiếp tục những ngày tháng đau khổ rồi

~Ta cũng rất giận chính mình, Canh tốt với ta như thế, vậy mà ta lại chê không cần, cố tình chọn tên Trịnh Duẫn Hạo thối kia! Rốt cuộc ta quyết định đúng hay sai? Aish, Trịnh Duẫn Hạo, người cứ ngồi đấy chờ, có một tên ngốc sắp về bên cạnh người đây. Canh này, chúng ta về sau vẫn sẽ làm bằng hữu của nhau nhé.

11. Chương 11: Duẫn Hạo Thành Thân? Hắn Không Muốn Sống Nữa Sao

“Canh, đa tạ vì đã chiếu cố ta suốt một tháng qua.”

“Đừng nói những lời này, ta rất vui trong thời gian người ở đây.”

“Người không oán giận ta sao?” A....Canh vẫn suất như thế khi cười.

“Sao có thể.....Người gặp người trước là Trịnh Duẫn Hạo, người phát hiện thân phận thật sự của người trước cũng là Trịnh Duẫn Hạo, nếu những chuyện này đổi ngược lại là ta.....Ta nghĩ mình chắc chắn sẽ không bại dưới tay hắn như thế này.” Vẫn là nụ cười dịu dàng và giọng nói ấm áp ấy.

“Thật ra, thật ra cũng không hoàn toàn như thế.” Tại Trung bối rồi nói.

Nên bắt đầu từ đâu đây? Nhưng mà, nếu trước kia mình gặp Canh trước thì.....xùy, ta đang nghĩ cái quái gì thế!

“Đừng lo, ta không hề có ý giữ người lại.”

“Không, ta không lo lắng a.”

“Khách điểm này quả thật không tồi tí nào.” Thấy Tại Trung khấn trương như thế nên Hàn Canh đổi đề tài.

“Àn, đúng vậy.”

Trong lúc ta đang dùng đĩa đĩa thức ăn trong cái đĩa trước mặt mình thì

~“Nghe nói Trịnh Vương gia thành thân.”

“A? Không phải chứ, ta nghĩ các cô nương ở Duẫn Quốc sẽ khóc thành sông cho mà xem.”

“Nhưng cũng phải công nhận rằng du cho hắn không xuất thân từ Hoàng tộc đi nữa thì bộ dáng của hắn cũng đủ khiến người khác mê mẩn rồi. Chẳng phải các cô nương đều mở miệng cũng Trịnh Vương gia, đóng miệng cũng Trịnh Vương gia hay sao, haiz, chưa từng thấy ai tốt số như vậy a~”

“Nghe nói lần này là Vua Diễm Quốc đích thân ban hôn đấy.”

“Vua Diễm Quốc? Ý người là Hoàng đế của Diễm Quốc sao?”

“Đúng thế, chẳng phải Trịnh Vương gia đã sang đây giúp đỡ khi Diễm Quốc gặp khó khăn hay sao, vì thế Hoàng đế của Diễm Quốc vô cùng quý Trịnh Vương gia, kiên quyết gả nhi nữ của mình cho ngài.”

“Ta thấy Hoàng đế Diễm Quốc hẳn chỉ muốn thiết lập quan hệ với Trịnh Vương gia mà thôi, muốn Duẫn Quốc chúng ta về sau sẽ tiếp tục hỗ trợ ông ta.”

“Này Trương thẩm, bà biết nhiều thật.”

“Ai, không có không có, con ta có đọc qua vài văn thư cổ, những việc này đều là nó nói cho ta nghe.”

~Đôi đũa trên tay ta vẫn không dừng đảo thức ăn, chỉ là tâm, đã sớm bay xuống tầng dưới để nghe cuộc trò chuyện tam cô lục bà.

Duẫn Hạo thành thân? Thành thân?? Là kết hôn đúng không? Ta đang mơ sao? Hẳn thành thân? Ngay cả những người này cũng biết, vậy mà ta, không hề hay biết gì cả?

“A~ Vẫn để người biết chuyện.....” Hàn Canh ngừng ăn, nhìn Tại Trung.

“Người, đã sớm biết?”

“Àn.”

“Vì cái gì không nói ta biết?” Thành thân đúng không? Chờ khi ta về đến sẽ cho người biết thế nào là lợi hại.

“Ta là sợ người sẽ tức giận như hiện tại.....”

“Thật ngại quá Canh, bữa cơm này ta nuốt không trôi nữa.” Ta phải nhanh chóng quay về.

“Được rồi, xe ngựa đã chuẩn bị sẵn sàng cả rồi, người đi đi....”

“Thực xin lỗi Canh, tái kiến.”

Chỉ nháy mắt sau, Tại Trung đã hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt của Hàn Canh.

Tại, một ngày nào đó, ta sẽ khiến người tự quay về bên cạnh ta.

.
. .
.

Vài hôm sau, Kiến thành, Trịnh Vương phủ

~“Tại Trung công tử, người đã về.”

“Àn.” A, từ khi nào những người này đã thôi gọi ta là ‘Y công tử’ thế?

“Công tử đi đường dài hẳn đã rất mệt rồi, trước cứ quay về Dạ Lăng Các nghỉ ngơi.”

“Không được, Vương gia các người đâu?”

“Vương gia ngài.....”

“Không cần nói nữa, người lui xuống đi.”

“Vâng.”

“Công tử!!!!!!!!!!!!!! Rốt cuộc người cũng về rồi!!!!!!”

“Nha đầu Tiểu Trúc!!!!!! Ta nhớ người chết mất!!! Trong thời gian ta không ở đây người có nhớ ta hay không a? Ta thấy người mấy hôm nay có vẻ béo lên đấy nhỉ?” Thật ra Tiểu Trúc căn bản chẳng béo lên chút nào, ta chỉ là muốn chọc cho nha đầu này giận lên thôi, ha ha

~“Công tử =_+= Người lúc nào cũng thế, người không thể nói được câu nào hay hơn sao? Hửm?”

“A, đừng giận đừng giận, ta đùa thôi mà.”

“Tại sao ta không thấy buồn cười chút nào cả.”

“A, không nói chuyện này nữa, những ngày ta không ở đây có xảy ra chuyện gì không?”

“Này còn phải nói sao, aish, về Dạ Lăng Các trước rồi nói.”

“Hảo.” Tại sao ta lại có cảm giác mình đã quên mất chuyện gì đó rất rất quan trọng thế nhỉ? Rốt cuộc đã quên mất chuyện gì vậy a?

Dạ Lăng Các

~Qua báo cáo của Tiểu Trúc, ta đã hiểu những chuyện quan trọng phát sinh trong một tháng nay.

Thì ra tên họ Trịnh kia thật sự thành thân!!! Hơn nữa, lại thành thân một lúc, với ba người!!! Thật ra cũng khó trách, hẳn suất như thế cơ mà, nữ nhân nào gặp hắn mà không nảy căng lên mới là chuyện lạ. Theo như Tiểu Trúc nói thì ba nữ nhân kia, một là Công chúa Diễm Quốc, một là nhi nữ của Thừa tướng Diễm Quốc và người còn lại là muội muội của tướng quân bên đó. Ta, ta tức giận, vô, cùng, tức, giận! Bọn họ xem Duẩn Hạo là gì? Đưa đám phế vật này theo hắn về Duẩn Quốc? Đáng giận nhất chính là, tên mặt chuột chết tiệt nào đó cứ nhiên thu nhận toàn bộ! Hẳn từ khi nào thiếu nữ nhân như thế a? Xem ra nếu có ngân lượng phải dẫn hắn đi thật nhiều Di Xuân Viện để học hỏi!!! Tức điên rồi!

Hơn nữa cuối cùng ta cũng nhớ ra được chuyện quan trọng mình đã quên là gì – Đó chính là tìm tên họ Trịnh kia tính sổ! Bây giờ nhớ ra cũng muộn rồi, vì hai mắt ta chẳng thể mở lên nổi nữa, thôi thì cứ dưỡng sức trước vậy, hôm sau sẽ tìm rồi đánh chết hắn.

Hôm sau

~Trịnh Duẩn Hạo, giờ chết của ngươi đến rồi!!!

Tại Trung quyết định bắt chấp mối nguy hiểm mang tên lạc đường, nổi giận dùng dùng đẩy cửa bước ra ngoài. Tiếc là, cuối cùng cậu vẫn lạc đường.

Làm sao đây, lại lạc đường rồi...Ông trời, ông có phải ghen tị với ta hay không hả? Tại sao lại ban cho ta cái khuyết điểm ngớ ngẩn này cơ chứ!!

“A, A Tứ.” Ha ha, không ngờ gặp được A Tư, thế thì không sợ lạc đường nữa.

“Tại Trung công tử, sao người lại ở....”

“Vương gia nhà người đâu?” Tại sao ta lại ở đây? Không phải ta đã đi bằng hai chân đến đây đấy sao, tên ngốc.

“Vương gia.....”

“Áp a áp úng! Ăn nói cho cẩn thận, không khéo ta cho ngươi một cước đấy!”

“Ách, thật ra mấy hôm trước, khi Vương gia đi trợ chiến ở Diễm Quốc.....”

“Làm sao? Nói mau.”

“A, vâng....Vương gia vốn bị thương, nhưng lại không xử lý tốt nên giờ đã ngã bệnh.”

“Ngã bệnh?” Khó trách cả ngày hôm qua không thấy hắn đâu. Bị bệnh là tốt, hẳn đáng bị như thế! Bệnh chết ta cũng không thèm nhìn đến người!

“Vâng ạ, đại phu nói vì miệng vết thương vẫn chưa lành hẳn mà Vương gia đã tiếp tục chinh chiến nên mới bị như thế, hơn nữa có vẻ lần này bệnh không nhẹ chút nào.”

“Ta đi xem hắn thế nào.” A!!!!!!!!!!!!!! Ta lại phát hiện thêm một khuyết điểm của mình rồi. Gì mà mặc kệ hắn cơ chứ, ta cần bản chẳng thể mặc kệ hắn mà ←.← A Tư nói rằng miệng vết thương vẫn chưa lành mà hắn đã đi chinh chiến? Vì cái gì lại vội như vậy??

Tại Trung đi được vài bước thì nhớ ra một chuyện không kém phần quan trọng, quay lại nhìn A Tứ rồi nói
“Aish, người đi trước dẫn đường cho ta.”

“Nga, vâng.”

Tuy rằng miễn cưỡng mà nói thì ta cũng có thể nhận thức được mình đang ở đâu, nhưng mà, nếu không có người dẫn đường thì e là sang năm sau cũng chưa chắc đến được phòng tên họ Trịnh chết tiết kia.

~“Yah, nghe A Tứ nói người bệnh sắp chết nên ta đến xem thử bao giờ người chết.” Tại Trung ngồi xuống giường Trịnh Duẫn Hạo.

“Người rút cuộc cũng về, A Tứ, người lui trước đi.” Dứt lời, Duẫn Hạo quay sang trừng mắt nhìn A Tứ.

Ngay tức khắc trên mặt A Tứ xuất hiện biểu tình [Nô tài không hề nói như thế]

“Vô nghĩa, ta đương nhiên đến đây, không lẽ người đang nhìn thấy ma sao!” Vì để cho Duẫn Hạo thấy hiện tại mình tức giận bao nhiêu nên Kim Tại Trung dùng từ không chút kiêng nể.

“Người làm sao vậy, khụ, khụ....”

“Chẳng làm sao cả.” Vốn muốn mắng tiếp nhưng sau khi nghe vài tiếng ho khan của Duẫn Hạo thì muốn tiếp tục hung hăng cũng không nỡ.

“Lo lắng cho ta đúng không....”

“Người nhìn người đi, mặt mũi tái nhợt, còn cười nữa! Người điên sao, đừng ngồi dậy, mau nằm xuống cho ta! Đã uống thuốc chưa? Bây giờ có cảm thấy không khỏe chỗ nào không? Ta nói này, đầu óc người có phải có vấn đề không hả? Biết rõ mình đang bị thương thì đừng tham chiến như vậy chứ, người muốn đi theo tổ tiên mình sao hả??”

“Nói nhiều quá, đầu óc ta không bị gì cả, thuốc đã uống, bây giờ đã khỏe lại không ít, hơn nữa ta không điên. Chẳng qua nếu muốn ta tiếp tục ở nơi sa trường thì ta thực chịu không nổi vì nhớ người. Ta không tham chiến càng không muốn đi theo tổ tiên mình. Bức người bệnh nói nhiều như vậy hẳn chỉ có mình người, khụ khụ....”

“Xùy, ta thấy người nhất định là đang giả bệnh! Giả vờ rất giống a!”

“Vậy ra người cũng đang giả vờ lo cho ta đấy à? Người giả vờ cũng không tồi tí nào....”

“Ta đi đây!” |(‘ ’) Chẳng phải ta đã nói phải đánh chết hẳn sao? Tại sao ngay cả mắng cũng được thế này!! Còn nói ta giả vờ? Giả vờ cái rắm!

“Đừng....” Duẫn Hạo khó khăn bước xuống giường đuổi theo Tại Trung.

“Làm gì thế!” Người nhìn người đi!!! Biết rõ mình đang bệnh thì đừng đứng lên như thế!

“Người tức giận?”

“Người buông ra! Có muốn ta đi mời ba vị phu nhân của người đến chăm sóc không?” Trong lời nói rõ ràng có ý nhấn mạnh hai chữ ‘phu nhân’.

“Thì ra có người ghen.”

“Người điên sao? Đại nam nhân thì ghen cái gì! Xem ra người bị bệnh không nhẹ chút nào.”

“Vậy có người nói đại nam nhân nào nói những lời như vậy không?”

“Người, người, người điên rồi! Nam nhân gì nữa! Ta đi đây! Tốt nhất người bệnh chết luôn đi!”

“Đừng....A.....”

Tại Trung vừa quay lưng muốn ra ngoài thì thấy Duẫn Hạo giữ chặt miệng vết thương, vẻ mặt đau đớn.

“Người sao thế? Đây, đừng dọa ta a, nhanh quay về giường, ta dìu người.”

“Ân, không sao, vẫn chưa chết.”

Tại Trung dìu Trịnh Duẫn Hạo về giường.

“Nghỉ ngơi đi, ta đi đây.”

“Nhưng mà, khụ khụ....”

“Người thật sự đã uống thuốc sao? Sao lại nặng như vậy?” Mỗi lần Trịnh Duẫn Hạo ho khan như thế thì hai chân Kim Tại Trung chẳng thể cử động nữa.

“Nếu người không lưu lại....” Khóe miệng Duẫn Hạo nhếch lên cười gian, bắt lấy cánh tay Kim Tại Trung rồi kéo mạnh một cái khiến cậu ngã xuống giường.

“Người làm gì thế, thật sự muốn chết sao!”

“Người biết rõ ta muốn làm gì mà....” Duẫn Hạo xoay người đè lên Tại Trung.

“Bây giờ vẫn đang là ban ngày a! Hơn nữa, hơn nữa nếu để người khác nhìn thấy, ta...”

“Không sao.”

“Nhưng người vẫn đang bị thương a.”

“Tuy trên người có vết thương nhưng nếu chỉ hôn một lát thì hẳn không thành vấn đề....” Duẫn Hạo xấu xa cười tà.

“Hảo, muốn thì cứ đến đây, hôm nay ta sẽ cho người nếm mùi lợi hại, hồn胆!” Tại Trung đột nhiên kéo mạnh tay Duẫn Hạo ra rồi lật người lại đè hẳn xuống giường.

Hôm nay ta sẽ cho người biết mùi vị bị người khác thượng là thế nào ‘ ‘

“Tại?!” Duẫn Hạo nhú mày, vốn chỉ muốn dọa cậu mà thôi, không ngờ....

Tại Trung không nói thêm câu nào mà trực tiếp cuống xuống hôn Duẫn Hạo, đầu lưỡi không ngừng càn quét khuôn miệng hắn, tuy rằng không có chút kinh nghiệm nhưng dù sao trước kia Duẫn Hạo cũng từng làm thế với cậu không ít lần nên Kim Tại Trung hoàn toàn có thể làm theo.

Nhưng mà cậu đã quên rằng, người cậu đang hôn không phải là ‘Kim Tại Trung thứ hai’ mà là Trịnh, Duẫn, Hạo! Là tên Trịnh Duẫn Hạo luôn luôn chủ động mỗi khi lên giường! Tuy người chủ động là mình, thế nhưng tại sao, Duẫn Hạo hôn mình mạnh đến thế? Vốn chỉ là một nụ hôn nhẹ nhưng giờ nó đã trở thành một nụ hôn nóng bỏng và kịch liệt vô cùng.

“Ừm....” Chết mất, rõ ràng người chủ động là mình cơ mà. Tại sao, người phát ra âm thanh kỳ quặc kia cũng chính là mình??

Sau đó, Tại Trung bắt màn cởi y phục trên người Trịnh Duẫn Hạo.

“Tại.”

Vẫn như cũ không quan tâm đến Duẫn Hạo nói gì, hung hăng cắn một cái thật mạnh lên vai hắn.

Hừ, cắn chết người, ai cho người khi dễ ta như thế hả (‘ ’)

“Tại, nếu người cứ tiếp tục làm vậy, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng a....” Tên ngốc này, rốt cuộc có biết mình đang làm gì hay không?

“Thôi nói nhảm!” Bình thường hẳn làm thế nào nhỉ? Ta quên mất rồi, thôi thì cứ làm bừa vậy.

Hai tay không hề dừng lại mà cứ tiếp tục kéo y phục trên người Duẫn Hạo, sau đó dùng đầu lưỡi liếm liếm cổ Duẫn Hạo, rồi lại đến xương quai xanh, ngực.....tiếp tục trải dài nụ hôn khắp người hắn, đến tận khi ánh mắt chạm phải mảnh vải trắng quăn ngang bụng.....(*)

(*) Các bác thứ lỗi, chương trước do edit nhầm nên, TDH là bị thương ở bụng chứ không phải cánh tay a

~“Ta không chơi!” Xem chút đã quên mất hẳn vẫn đang bị thương!

Tại Trung đột nhiên dừng lại.

“Không còn kịp nữa rồi.” Thật không hiểu vì cái gì Tại Trung sau khi nghe xong câu này liền ngừng cử động như bị đóng băng, sao hắn lại có thể bị khơi mào dục vọng nhanh như thế??

“Người, dừng a....”

Thủy chung vẫn không thoát được kiếp nằm dưới, cuối cùng vẫn bị Duẩn Hạo đè ra.

“Đây là hậu quả của việc người làm càn!”

Rắc rối rồi (° °

Hai tay bị Duẩn Hạo cố định trên đầu, muốn cọ quây cũng không được....

“Tuy rằng hành động của người có phần vụng về, nhưng mà, người đã thành công rồi.” Ghé miệng vào tai Tại Trung thì thầm, sau đó đưa đầu lưỡi liếm liếm vài cái.

Hành động này của Duẩn Hạo khiến cả người Tại Trung run rẩy.

“Vết thương của người, cẩn thận một chút.”

“Đừng lo, không sao đâu.”

Vùi đầu vào cổ Tại Trung rồi mút mạnh, để lại không ít dấu vết của chính mình....

“Ừm....”

“Sao thế, vừa rồi còn cắn ta rất mạnh cơ mà.”

“Hỗn đản, a....”

“Ta đây liền tiếp tục hỗn đản cho người xem....” Rồi khỏi cái cổ quyen rũ, di chuyển nhẹ xuống vai và xương quai xanh gợi cảm của Tại Trung, rồi lại tiếp tục tấn công đến hai đóa hoa nhỏ trước ngực, rồi đến giữa hai đùi hôn nhẹ phần thân cậu.

“Hạo, dừng, ưm....” Hai tay đã sớm được giải thoát nên Tại Trung giữ cánh tay Duẩn Hạo kéo lên.

“Sao thế?”

“Người, hỗn đản!!” Miệng thì hỏi vậy, nhưng mà tay hắn, đang vuốt ve nơi nào thế kia!!!

“Muốn không?”

“.....”

“Không muốn sao? Thế ta đi đây.” Duẩn Hạo xấu xa nói.

“Đi đi, ta đẩy ra ngoài tùy tiện tìm ai đó giải quyết giúp mình còn hơn.” Tại Trung tuy đang thở dốc nhưng vẫn mạnh miệng.

“Người dám?”

“Sao lại không, ân, người, dừng tay! Ta đây đi tìm người khác, ô.....”

“Đừng nói nữa, ta muốn vào trong người ngay lập tức.” Lời vừa dứt thì cự long của hắn cũng tiến sâu vào cơ thể Tại Trung.

“Hạo, ưm....” Vừa ra vào cơ thể Tại Trung, Duẩn Hạo vừa hôn cậu....

Khi cái nhú mào nơi trán Tại Trung rất nhanh đã giãn ra thì đó cũng là lúc dòng dịch trắng đục bắn đầy lên người Duẩn Hạo....

“Mới thế đã thỏa mãn? Thời gian vẫn còn rất dài....” Duẩn Hạo bắt đầu di chuyển.

“Ân, a, ưm, Hạo....”

12. Chương 12: Nữ Nhân Kia, Nhanh Xuất Hiện Đi

Này.”

“Gì thế?”

“Người có chuyện gì cần giải thích với ta không?”

“Nga? Có sao?”

“Aish, đừng nghịch tóc ta nữa, dừng lại!”

“Không nghịch tóc? Thế ta nghịch nơi khác...”

“Người, tên biến thái này! Còn giở trò nữa thì ta lập tức quay về Dạ Lăng Các!”

“Hảo hảo hảo.”

“Người thật sự không có chuyện gì cần giải thích với ta sao?”

“Hử? Có không nhỉ?” Duẫn Hạo cố ý vờ như không biết.

“Hảo, vậy ta đi.” Tại Trung ‘xoạc’ một tiếng, tốc chân đứng dậy.

Nhưng Tại Trung đã quên, mình đang trong tình trạng không mảnh vải che thân.

“Sao lại nằm xuống rồi? Không đi nữa?”

“Tên thần kinh này! Y phục ta đâu?”

“Không biết, có lẽ đã bị mèo tha mất rồi.” Duẫn Hạo xấu xa nói.

“Con mèo biến thái đó chắc chắn là người!”

“Đừng giận, người có biết bộ dáng mình khi tức giận rất đáng yêu hay không? Hại ta lại muốn.....” Bàn tay to tiếp tục di chuyển khắp nơi cơ thể Tại Trung.

“Muốn, muốn, muốn, muốn! Ta thật không hiểu người làm Vương gia thế nào nữa, chẳng lẽ người ngoài làm tình thì chẳng còn nghĩ được gì ư?!” Vừa nói vừa ngăn chặn bàn tay ma quái của Duẫn Hạo.

“Cái kia a, khi cần muốn thì sẽ muốn, nhưng việc hiện tại thì, chỉ cần gần người ta đây liền muốn.” Duẫn Hạo cười gian.

Trịnh Duẫn Hạo, người đứng là tên đại sắc lang!!

“Ba phu nhân người vừa rước về đâu cả rồi, nếu muốn thì cứ tìm các nàng đi!!”

“Tại, ba nữ nhân kia ngay cả bộ dáng thế nào ta cũng chưa từng nhìn qua.”

“Người nghĩ ta là tên ngốc chắc? Chưa từng nhìn qua mà đã rước về?”

“Ta không lừa người, là Vua Diễm Quốc ban hôn, ta sao có thể từ chối?”

“Ta nghĩ người hẳn rất cảm kích Vua Diễm Quốc nhỉ? Vô duyên vô cớ dâng ba nữ nhân cho người.”

“Cảm kích gì chứ, ta đối với các nàng một chút hứng thú cũng không có.”

“Nga? Vậy người có hứng thú với ai?” Nhanh nói là ta đi, nếu nói rồi thì có lẽ ta sẽ tha thứ cho người.

“Này a? Ta cũng không rõ.” Duẫn Hạo cố ý nói chọc giận Tại Trung.

“Xùy ~” Người là cố ý đúng không, muốn chọc tức ta sao?! Nhưng mà, hẳn đúng là chọc ta tức điên rồi(‘

’)

“Những cuộc hôn nhân chính trị này, không đến lượt chúng ta lựa chọn.”

“Người không có hứng thú với các nàng nhưng cũng không thể ngăn các nàng có hứng thú với người a! Ta nghĩ ba nữ nhân kia chắc chắn là ba nữ nhân hảo sắc!”

“A, sao ngươi lại nói các nàng ta như thế.”

“Này này này, còn nói chưa nhìn qua bộ dáng các nàng vậy mà giờ đã nói giúp người ta!” Nếu quần áo ta có ở đây thì chắc chắn ta đã đi khỏi đây rồi.

“Nói cũng đúng, xem ra ta nên đi nhìn các nàng ta một lần xem có xinh đẹp hay không.”

“Ngươi.....” (- -)

“Hử?”

“Ngày mai ta liền đuổi các nàng ta về Diêm Quốc! Đến lúc đó để xem ngươi làm sao cao hứng!”

“Vậy ngày mai hẳn nói, còn giờ thì....” Cái lưỡi không xương của Trịnh Duẩn Hạo bắt đầu tấn công khuôn miệng Kim Tại Trung.

“Ồ.....” Ta sao lại ngốc như thế a, phiền toái lớn nhất vẫn chưa giải quyết xong, xem ra đêm nay ta lại không ngủ được rồi.

~Ánh sáng mặt trời đã kéo Tại Trung ra khỏi giấc mộng dài, bên cạnh đã sớm không còn ai. Mặc y phục mà đêm qua đã bị mất một cách bí ẩn vào, mở cửa bước ra ngoài.

“Tại Trung công tử, ngươi dậy rồi.”

“A Tứ? Vương gia đâu?”

“Sáng sớm Vương gia đã đến thư phòng để phê duyệt công văn.” A Tứ tuy miệng vẫn nói nhưng hai mắt lại dán chặt lên cổ Tại Trung.

“Nga, nhìn chăm chăm ta như thế làm gì, ta muốn về Dạ Lăng Các, mau dẫn đường!” Không cần nghĩ cũng biết A Tứ nhìn gì, hôn ngân.....Duẩn Hạo chết tiệt!!! Lần sau nếu để lại dấu như thế ta sẽ làm thịt hẳn!!! (‘ ’)

Dạ Lăng Các

~“Công tử!!!!!! Đêm qua ngươi nhất định lại bị Vương gia khi dễ đúng không, ô ô ô.....”

“Ấn, đừng nhắc chuyện đó nữa. Tiểu Trúc, ngươi từng gặp qua ba nữ nhân kia chưa?”

“Đã gặp qua một lần, nhưng không nhớ rõ lắm. Ấn tượng đầu tiên của ta chính là, ba nữ nhân ấy ai cũng rất thích ra vẻ, ta vừa nhìn liền không vừa mắt.”

“Thật à? Vậy ngươi biết ba nàng ta ở đâu trong Vương phủ không?”

“Không nhớ chính xác lắm, aish, công tử, ngươi hỏi làm gì, dù sao Vương gia ngay cả liếc nhìn các nàng cũng chưa từng. Ngươi yên tâm đi.”

“Yên tâm cái đầu ngươi! Ngươi đã từng thấy có ai rước nữ nhân về nhà mà không động tâm chưa? Bây giờ không nhìn tới các nàng nhưng thời gian sau, ai có thể chắc chắn được? Đợi đến khi hẳn chú ý đến ba nữ nhân kia thì đã quá muộn rồi.”

“A? Thế phải làm sao bây giờ?”

Nghe thế, Tại Trung nhú mày, nói

“Đơn giản thôi, đuổi các nàng về Diêm Quốc.”

“Hảo hảo, thế khi nào gọi xe ngựa?”

“Nha đầu Tiểu Trúc! Trong đầu ngươi là đậu hủ à? Đuổi các nàng trở về có thể dùng xe ngựa sao?”

“Công tử, ý ngươi là sao, nói năng không rõ ràng gì cả.” (3)

“Ta là nói, các nàng sẽ phải tự quay về quê hương mình, Diêm Quốc.”

“A? Tại sao không trực tiếp đuổi các nàng mà bày ra nhiều trò phiền phức như vậy làm gì?”

“Người bị ngốc à? Nghĩ thử đi, nếu trực tiếp đuổi các nàng về thì chẳng phải Vua Diễm Quốc sẽ bị bẽ mặt hay sao? Tuy rằng Diễm Quốc không mạnh bằng Duẫn Quốc nhưng nếu hai quốc gia khai chiến thì người chịu khổ sẽ là dân thường vô tội. Vì thế, biện pháp duy nhất chính là, hắc hắc, để các nàng chịu không nổi mà tự nguyện quay về nước.”

“Oa~ Kế hoạch của công tử thật hoàn hảo nha, thế người đã nghĩ ra cách gì chưa?!”

“Này còn phải nói sao, ta là ai cơ chứ, chính là Kim Tại Trung thông minh tuyệt đỉnh không ai sánh bằng $\Psi(\text{ ' })\Psi$ Cái kia, cách gì à, tạm thời ta vẫn chưa nghĩ tới.”

“Xùy, công tử người thật là, aish.”

“Aish cái gì mà aish, chỉ là tạm thời chưa nghĩ ra thôi, hôm nay trước cứ đi tìm các nàng đã.”

“Nga.”

Chủ tử hai người vừa muốn mở cửa ra ngoài thì.....

“Tại Trung công tử, ba vị phu nhân đến tìm người.”

“Nga, mời các nàng ấy vào.” Ha hã, rất tốt, ta không cần tốn công đi tìm, nữ nhân à? Ba nữ nhân ngu ngốc.

“Vâng.”

Một lát sau, ba nữ nhân với dung mạo không tệ lắm bước vào Dạ Lăng Các.

“Xin hỏi ba vị phu nhân đây có gì chỉ giáo?” Này hẳn đã đủ lễ phép đi

~Chỉ thấy ba người kia một chút cũng không phản ứng, chỉ đơn giản im lặng nhìn Tại Trung.

Nữ nhân, ngây dại rồi chứ gì, nên về phòng đóng cửa rồi khóc đi, ta cũng biết bộ dáng mình có bao nhiêu xinh đẹp, nhưng mà các người cũng không cần nhìn chăm chăm như thế chứ.

“Ba vị phu nhân? Công tử nhà ta đang nói chuyện với các người đây!” Nhìn cái gì vậy hã, nhìn đủ rồi thì xéo đi, công tử nhà ta là cho các người nhìn chặc?!

Nữ nhân đứng giữa hoàn hồn đầu tiên, nhẹ nhàng lắc đầu nói

“Bộ dáng không tồi, khó trách có thể mê hoặc tướng công.” Thì ra nam nhân có thể đẹp đến mị hoặc như thế??

“Phu nhân quá khen.” Nữ nhân chết tiệt! Ta đẹp ta biết, nhưng, người người người, Tướng công?? Đây là để người gọi sao?

“Sao nào, bao giờ mới chịu rời khỏi Trịnh Vương phủ?”

“Phu nhân nói như vậy là có ý gì? Huống hồ tại hạ là khách của Vương gia chứ không phải khách của phu nhân.”

“Đừng nói nhiều! Hiện tại bản công chúa là nữ chủ nhân của Vương phủ, chẳng lẽ đuổi người ta cũng không thể sao?”

“Phu nhân, người làm như vậy, e rằng Vương gia sẽ không vui.” Đuổi ta đi? Chỉ sợ rằng dù ta có đồng ý đi khỏi thì Hạo cũng không cho phép.

“Người dám câu dẫn tướng công của người khác, tiê.....yêu tinh! Người không biết ta là ai sao?!” Vốn muốn mắng ‘tiện nhân’ nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt của Tại Trung lại không thể nói lên hai chữ ấy.

“Một, tại hạ không hề câu dẫn Vương gia.” Là chính hẳn bắt ta về đây.

“Hai,.....Tiểu Trúc, vị phu nhân này là....”

“Công tử, này hẳn chính là công chúa của Diễm Quốc đi.” Tiểu Trúc đáp.

“Nga, nha hoàn của tại hạ đã nói cho phu nhân biết mình là ai rồi, bắt quá tại hạ rất hi vọng lần sau, khi phu nhân xuất môn phải nhớ rõ mình là ai, tránh trường hợp phải đi hỏi người khác như vậy. Trong Vương phủ thì không sao, nhưng nếu đi ra ngoài mà hỏi câu ấy thì chỉ sợ người bị chê cười là phu nhân.” Ngừ khí

nói chuyện vô cùng tự nhiên và bình thản khiến người khác không thể đoán được tiếp theo Tại Trung sẽ làm gì.

“Người,...hảo! Hôm nay bản công chúa sẽ giáo huấn người một chút!” Dứt lời liền vung tay lên.

“A, công tử!” Tiểu Trúc vừa muốn bước lên ngăn cản thì lại bị ánh mắt của Tại Trung khiến cho dừng lại. Công tử đang làm gì thế? Chắc chắn sẽ bị đánh nha!!!!

Tiếng ‘chát’ thật lớn vang lên, đó cũng chính là lúc năm đầu tay hằn lên má Tại Trung, vài giọt máu vương lại nơi khóe môi.

“Công tử!!!” Tiểu Trúc lo lắng bước tới.

“Hỗn trưởng! Tất cả ra ngoài hết cho ta!”

Đột nhiên một nam nhân bước vào, đó là Duẩn Hạo.

“Tướng, tướng công....”

“Ai cho phép nàng đánh hần!” Duẩn Hạo lạnh lùng nói.

“Thiếp.....”

“Ta hỏi, ai cho phép nàng đánh hần!” Quát lớn.

Hắc hắc, xem ra Duẩn Hạo thật sự tức giận, ui~ đau chết ta!! Bất quá chịu cái tát này rất đáng a.

Trong lúc hỗn loạn, chỉ mỗi Tiểu Trúc thấy được ánh mắt của Tại Trung.....

Công tử thật thông minh! Trách sao công tử không đỡ cái tát ấy, thì ra công tử đã sớm nhìn thấy Vương gia!! Công tử, người giỏi lắm! Xem ra ta tránh đi được rồi.

“Tướng công, tỷ tỷ bất quá cũng chỉ.....”

“Câm miệng, tất cả rút hết ra ngoài cho ta!”

Công chúa khế cắn môi, nổi giận bước ra ngoài, còn hai người kia, thấy tỷ tỷ mình như thế thì cũng xoay người đuổi theo.

Trực giác nói cho Tại Trung biết, người vừa gọi công chúa là ‘tỷ tỷ’ kia tuyệt không đơn giản.

“Tại, sao rồi, mặt còn đau không?”

“Đau, đau chết ta, nếu không phải người tới kịp lúc thì cái mạng nhỏ này chắc cũng không còn.” Hắc hắc, lần đầu tiên tác chiến thành công! Xem ra ấn tượng đầu tiên của Duẩn Hạo về ba nữ nhân kia chắc chắn không-hề-tốt.

“Sao người không đỡ?” Đau lòng nắm tay cậu, tay kia nhẹ nhàng xoa xoa một bên má bỏng rát.

“Này, cũng vì người nói đó thôi, Vua Diễm Quốc ban hôn, nếu ta dám đỡ lại hay hất tay nàng ta thì chẳng phải đã đắc tội với Hoàng đế bên đấy sao! Số ta đúng là khổ mà, tại một nơi không chốn dung thân không ai nương tựa thế này thì làm sao dám giành tướng công với công chúa được chứ, may là chỉ chịu một cái tát.” Aish, Duẩn Hạo à, nghe những lời này người có đau lòng hay không? Ta nói mà còn cảm thấy xót nữa là, aish, ai bảo ta là thiên tài làm gì.

“Ngốc, nếu các nàng dám vô lễ với người như vậy thì người cứ việc giáo huấn các nàng. Không cần nề tình Vua Diễm Quốc, nếu trời có giáng xuống thì cũng có ta đỡ hộ người.”

“Thật sao?” Nha ha ha, ta chỉ chờ những lời này của người.

“Ân, mặt còn đau không?”

“Đương nhiên là còn a, có cả máu luôn này.” Tại Trung giơ tay áo vương lại chút máu lên cho Duẩn Hạo xem.

“Nữ nhân chết tiệt, ta phải đi giáo huấn ba nữ nhân đó một trận mới được!”

“A, bỏ đi, nên nghĩ đến đại cục, đắc tội với Vua Diễm Quốc không phải việc nên làm.” Đùng giành với ta, ba nữ nhân đó là đồ chơi của ta mà.

“Đại cục đại cục, ta phát điên mất! Chẳng lẽ cứ trơ mắt nhìn ba nữ nhân kia khi dễ người của ta?!”

“Đùng giận nữa, bây giờ người bị đánh là ta a.”

“Nếu người bị đánh là ta thì ta còn lâu mới so đo với ba nữ nhân đó.”

“Xem ra ta càng ngày càng quan trọng với người nhỉ.” Ha ha, thích chết ta.

“Đương nhiên.”

“Ách...” Không ngờ hần lại thẳng thắn thừa nhận như thế nha

~“Sao rồi, mặt còn đau à?” Xem ra nữ nhân kia xuống tay không nhẹ tí nào, Tại Trung vẫn cứ đứng ngây ra đó.

“Không có, nghe ta khuyên, đừng đi tìm các nàng.”

“Không cần ta giúp người giáo huấn các nàng? Đây không giống người a.”

“Xùy, ta trong lòng người là người độc ác như thế sao?” Hắc hắc, đương nhiên ta đây không cần ‘người giúp’ a, mà là chính tay ta sẽ giáo huấn các nàng ta!

“Không phải, chỉ là có chút gian tà thôi.” Duẫn Hạo cười.

“Đây còn không phải vì ta suốt ngày đều tiếp xúc với người sao?!”

“Ha hã, được rồi, ta cho người đến giúp người bơi được.”

“Àn.”

Nhìn theo bóng Duẫn Hạo rời đi, Tại Trung rốt cuộc cũng không nhịn được cười.

Nữ nhân a, muốn đấu với ta? Một lũ ngốc!

“Tiểu Trúc nha đầu, người ra được rồi.”

Nghe vậy, Tiểu Trúc vén rèm bước ra.

“Công tử, người thật lợi hại! Ta nhìn mà thích chết đi được!!!”

“Đây còn phải nói sao, bất quá, nữ nhân kia xuống tay không nhẹ tí nào, đau chết ta.”

“Aish, công tử, có Vương gia xoa giúp người, người còn đau nữa à?”

“Nha đầu chết tiệt, người không muốn sống nữa đúng không?”

“Hi hi, nô tỳ không dám.”

“Đúng rồi, người vừa nãy gọi công chúa là ‘tỷ tỷ’, người biết nàng là ai không?”

“Nàng ta? Là nhi nữ của Thừa Tướng Diễm Quốc. Tên Nghênh Nhiên.”

“Nữ nhân ấy.....”

“Sao thế? Công tử, ta thấy trong ba nữ nhân thì nàng ta là người nguy hiểm nhất.”

“Không sao.....” Đúng là người khó đối phó nhất a.....

“Nga.”

“Thế, công chúa tên gì?”

“Là Chu Thanh, còn người không nói lời nào từ đầu đến cuối là muội muội của Tướng quân Diễm Quốc, tên Lâm Thiên Nghi.”

“Nga~” Tuy không có chút hứng thú nhưng nếu biết tên các nàng thì sẽ tốt hơn. Các người chờ ngày tự chạy về Diễm Quốc đi

13. Chương 13: Nữ Nhân, Món Đồ Chơi Mới Của Ta

“Công tử, hai hôm nay không thấy ba nữ nhân kia, người nói thử xem có phải các nàng ta không dám đến nữa hay không?”

“Nha đầu, khi nữ nhân đã nổi cơn ghen thì không bao giờ dễ dàng chịu thua như vậy được.”

“Công tử, sao người lại nói nữ nhân kinh khủng như vậy a.”

“Thì đã sao, đây vốn là sự thật mà.” Còn không phải? Ngày trước, mỗi khi ta từ chối chẳng phải các cô gái đó đã rất kinh khủng sao, này gọi là gì nhỉ, là ‘tác dụng chậm’ đúng không? Nói đúng hơn thì sau khi thất bại lần thứ nhất thì cuộc chơi mới chính thức bắt đầu.

“Công tử, nhưng người đừng bao giờ đối ta như ba nữ nhân kia nhé, ta cũng là nữ nhân a.”

“Người? Chờ đến khi người đủ chín chắn đã.”

Ý là, người còn quá non

~“Công tử....”

“Đừng ồn ào nữa, ta phải nghĩ cách tiêu diệt ngoại nhân, người hẳn cũng không muốn ta tụt ở Vương phủ nhưng chẳng ai đoán hoài đâu nhỉ.”

“Không muốn.” Nhưng đó là việc không, bao, giờ, xảy, ra (3)

“Tại Trung công tử, tam phu nhân đến.”

“Tam phu nhân? Cho nàng vào.” Tại sao cứ mỗi lần ta muốn tìm các nàng thì các nàng liền dẫn xác tới? Tam phu nhân, này chính là muội muội của Tướng quân Diễm Quốc, Lâm Thiên Nghi đi? Nàng đến đây làm gì, hơn nữa còn dám đến một mình?!

“Công tử, người nên cẩn thận thì hơn.” Tiểu Trúc ghé sát tai Tại Trung nói.

“Ân, người cứ tránh mặt đi.”

“Tam phu nhân.”

“Tại Trung công tử, hôm nay ta mạo muội đến nay, nếu thấy phiền thì thỉnh công tử bỏ qua.”

“Phu nhân quá lời rồi, tại hạ cũng đang nhàn rồi, hiếm khi được phu nhân ghé thăm, tại hạ cầu còn không được.” Còn ở đó giả vờ nhã nhặn à, nữ nhân chết tiệt =3=

“Nếu đã như vậy thì ta cũng không nói vòng vo nữa, thật ra hôm nay ta đến đây là do có chuyện cần thương lượng với công tử.”

“Phu nhân cứ nói.”

“Ta nghĩ, muốn nhờ công tử giúp sức.”

“Giúp sức?”

“Không sai, công tử hẳn cũng biết việc nam nhân có tam thê tứ thiếp hoàn toàn không phải chuyện lạ, bất quá, xin hỏi trên thiên hạ này có nữ nhân muốn chia sẻ tương công mình với người khác? Ta biết quan hệ giữa tướng công và công tử đây chắc chắn không bình thường, ta nghĩ, công tử hẳn cũng biết cảm giác của ta hiện tại.”

“Nói như thế, ‘giúp sức’ mà phu nhân muốn nói là.....”

“Công tử quả nhiên thông minh hơn người, ta chỉ nói như vậy mà công tử đã hiểu.”

Ý là, liên thủ đuổi hai nữ nhân kia đi.

“Về đề nghị của phu nhân, tại hạ chỉ e là mình lực bất đồng tâm.”

“Chẳng lẽ công tử không sợ Vương gia có mới nói cũ?”

“Sao lại không, nhưng mà, có một số việc, chính bản thân tại hạ cũng không rõ.” Có mới nói cũ? Hẳn dám? Ta đây một đao đâm chết hẳn ()

“Công tử còn chưa rõ việc gì?”

“Nga, là thế này, ba vị phu nhân đây đều là người cùng đến từ Diễm Quốc, hơn nữa bây giờ đã sang Duẫn Quốc, theo lý mà nói thì ở nơi Duẫn Quốc xa lạ không ai thân thích này thì chẳng phải ba vị phu nhân sẽ liên kết đối phó ngoại nhân hay sao? Hơn nữa, ta thấy giao tình giữa ba vị phu nhân này hẳn cũng không tồi, vì cái gì.....”

“Công tử, ta cùng hai vị tỷ tỷ kia quả thật là cùng đến từ Diễm Quốc, nhưng, ta khác hai tỷ ấy. Chu Thanh là công chúa, Nghênh Nhiên là nhi nữ của Thừa tướng, không cần nghĩ cũng biết hai tỷ ấy từ khi sinh ra đã là lá ngọc cành vàng. Nhưng ta thì khác, công tử hẳn cũng biết vi huynh chính là Tướng quân Lâm Thiên Kinh, bây giờ mọi thứ mà chúng tôi đang có đều là do cố gắng mà đạt được. Vì phụ mẫu mất sớm nên hai huynh muội chúng tôi phải nương tựa nhau mà sinh tồn, quan hệ giữa ta và hai tỷ ấy tuy nhìn vào liền cảm thấy vô cùng thân thiết hòa thuận, nhưng thật ra chúng ta một chút quan hệ cũng không có. Tại Trung công tử, người nhất định phải tin những gì ta nói.”

“Này.....”

“Công tử, ta có thể nói thẳng với người rằng, thật ra ta rất không vừa mắt cô công chúa tùy hứng và Nghênh Nhiên lúc nào cũng tỏ vẻ nhu nhược kia! Lần này cũng vì không còn cách nào nên mới đến cầu sự giúp đỡ của công tử.”

“Được rồi, ta đáp ứng người, nhưng mà, giúp như thế nào?”

“Việc này, chờ Thiên Nghi nghĩ ra sẽ lập tức đến thương lượng với công tử, được không?”

“Được rồi, tại hạ chờ tin của phu nhân.”

“Đa tạ, ta phải về thôi, để tránh các nàng sinh nghi.”

“Àn.”

~“Công tử!!! Người thật sự đáp ứng yêu cầu của nàng ta? Sao người lại ngốc thế a!!!”

“Bởi vậy ta mới nói nha đầu người vẫn chưa đủ chín chắn.”

“Sao? Chẳng lẽ, hợp tác với nàng ta sẽ có lợi cho công tử?”

“Có lợi? Hẳn là vậy đi.”

“Người nói rõ ràng chút có được hay không a.”

“Tiểu Trúc, sao người ngốc thế?!”

“Xìiiiiiiiiiiii”

“Lâm Thiên Nghi này là do Nghênh Nhiên phái tới.”

“Cái gì???? Sao công tử biết? Nói bừa đúng không.”

“Nói người ngốc người còn không chịu! Nói bừa gì cơ chứ!”

“Vậy công tử mau giải thích đi.”

“Ta hỏi người, nếu phải tiêu diệt địch nhân thì người sẽ chọn sự giúp đỡ của địch nhân bên cạnh hay của một địch nhân không quen không biết?”

“Có ý gì a, không hiểu.” o

“Vẫn chưa hiểu? Chẳng phải nàng nói sẽ đuổi Chu Thanh và Nghênh Nhiên sao?”

“Đúng vậy, nhưng công tử nói gì mà địch nhân bên cạnh rồi lại địch nhân không quen không biết??”

“Nếu nàng phải tiêu diệt tất cả những kẻ bên cạnh Duẩn Hạo, vậy ngươi nói xem, có tính ta hay không?”

“Đương nhiên tính!”

“Thế không phải đúng rồi sao, chính xác mà nói thì thật ra cả ta, Chu Thanh và Nghênh Nhiên đều là địch nhân của nàng.”

“Nga, ta hiểu rồi. Nếu nàng muốn tiêu diệt tất cả địch nhân bên cạnh Trịnh Vương gia thì việc đầu tiên cần làm chính là liên thủ ba người lại để đối phó công tử ngươi. Bên cạnh nàng là hai người của Diễm Quốc mà nàng không cần, còn cố tình đến tìm công tử, người chỉ vừa gặp qua một lần để đối phó người trong nhà!”

“Không sai, đây chính là địch nhân bên cạnh và địch nhân không quen không biết.”

“Aish, không đúng a. Ta cảm thấy dù thật sự như vậy thì cũng không thể chứng minh nàng là do Nghênh Nhiên phái tới a.”

“Này ta đương nhiên biết, nhưng khi ta vừa nói đến quan hệ giữa nàng và Chu Thanh, Nghênh Nhiên thì vì cái gì mà nàng phải vội vã phân rõ quan hệ giữa ba người như thế? Người thông minh cũng biết nếu để lộ điểm yếu của mình cho kẻ địch sớm như thế thì đối bản thân tuyệt không có lợi. Huống chi ta và nàng là quan hệ hợp tác giữa hai kẻ không quen không biết. Nàng làm như thế là để giảm bớt sự hoài nghi của ta, nhưng cũng chính vì lý do này nên ta mới càng thêm khẳng định suy nghĩ của mình là đúng.”

“Công tử, ngươi thật sự rất thông minh nha!!”

“Này còn phải nói sao.”

“Nếu như vậy thì xem ra người khó đối phó nhất chính là Nghênh Nhiên.”

“Àn, công chúa kia chẳng qua chỉ là tùy hứng mà thôi.”

“Thế tiếp theo chúng ta sẽ làm gì? Nếu nàng thật sự muốn công tử giúp nàng làm chuyện xấu, chẳng lẽ công tử cũng đáp ứng sao?”

“Đầu ngươi chứa gì trong đấy thế hả? Này đương nhiên phải tùy tình huống mà quyết định chứ!”

“Nga.”

~“Nghênh Nhiên tỷ, hần đã đáp ứng rồi.”

“Ha hả, ngu ngốc hệt như ả công chúa kia! Bất quá ta chỉ đứng bên cạnh nói thêm vài câu, ai ngờ ả ta lại đánh người thật.”

“Vẫn là Nghênh Nhiên tỷ lợi hại, muội nghĩ ả công chúa kia đến giờ vẫn cho rằng Nghênh Nhiên tỷ đứng về phía mình.”

“Hừ, giúp ả? Loại công chúa điêu ngoa bốc đồng như thế nên sớm cuốn gói về Diễm Quốc thì hơn! Muốn giành nam nhân với ta?! Thiên Nghi, muội thật sự không có hứng thú với Duẩn Hạo chứ?”

“Nghênh Nhiên tỷ cứ thích đùa, không phải tỷ không biết người muội yêu chính là vị phó tướng của ca ca mình. Nếu không phải vì Hoàng thượng muốn muội sang đây thì muội đâu rời khỏi hần như bây giờ. Huống chi trước kia nếu không nhờ Thừa tướng tận tình chỉ dẫn ca ca thì chúng ta cũng không được như hiện tại. Bất luận thế nào thì muội cũng đứng về phía Nghênh Nhiên tỷ. Chỉ cần sau khi Nghênh Nhiên tỷ thành công liền đưa muội về Diễm Quốc là được rồi.”

“Tốt lắm, ta đây nhất định giữ lời hứa với muội.”

“Thế sau này, muội xin nghe theo phân phó của Nghênh Nhiên tỷ.”

“Àn.”

.

.

.

Hôm sau

~“Duẩn Hạo? Hôm nay người lại đến?”

“Không muốn gặp ta?”

“Không phải.” Vốn nghĩ hôm nay Lâm Thiên Nghi sẽ lại đến, nhưng giờ thì hay rồi, không được chơi nữa. Trước kia khi ta mong thì người không đến, bây giờ khi ta chẳng cần thì người lại xuất hiện. (‘)

“Không phải? Ta thấy biểu tình trên mặt người hình như không giống thế, ta nghĩ có lẽ mình nên đi thôi. Vốn muốn đưa người ra ngoài chơi một lát, aish~”

“Nha nha nha, Hạo, đi thôi.” Vừa nghe đến ba chữ ‘ra ngoài chơi’, hai mắt Tại Trung liền sáng rực lên, giọng nói cũng lập tức thay đổi. Thay đổi như thế nào? Đương nhiên là đổi thành giọng nói mà Trịnh Vương gia không thể nào từ chối chứ thế nào nha

~Tại Trung hiện tại như con mèo nhỏ lắc lắc tay áo Duẩn Hạo.

“Được rồi được rồi, ta thua người, đi thôi.”

“Ân!” Hôm nay tạm thời tha cho ba quả phụ kia vậy

~Chẳng qua, chuyển ra ngoài của cả hai không như mong muốn. Bởi vì không lâu sau đó

~Tại Trung tức giận đùng đùng quay về Dạ Lăng Các, vài giây sau đó thì thấy Duẩn Hạo cũng đi tới.

“Công tử? Chẳng phải nói ra ngoài chơi sao? Tại sao về sớm như vậy?”

“Không đi nữa, không đi nữa! Sau này cũng không đi nữa!”

“Vương gia, người lại khi dễ công tử sao?!”

“Tiểu Trúc, người lui xuống cho ta.” Giải cho nha đầu người, dám nói chuyện với ta như thế?!

“Nga, công tử, nếu Vương gia dám khi dễ công tử thì cứ hét lớn, ta ở ngay bên ngoài chờ người.”

“Ân.”

Sau khi Tiểu Trúc khép cửa lại

~“Tại, những người đó chỉ tùy tiện nói thế thôi, người đừng quá bận tâm.”

“Nhưng ta cứ quan tâm đấy! Nói gì mà ta suốt ngày quần lấy người? Gì mà ta khiến người hành hạ ba vị phu nhân kia? Còn nói cái gì mà ta dùng yêu thuật? Thực cười chết ta! Nếu hôm nay không ra ngoài, ta còn chẳng biết thì ra mình biết yêu thuật mê hoặc người khác! Bọn họ, aish, tức chết ta mà!!!!” (^ ^)

“Tại, đừng giận nữa.”

“Aish, mà bọn họ nói cũng đúng. Đường đường là Vương gia, rước ba phu nhân xinh như hoa đẹp như ngọc về thế mà chưa từng chạm qua một lần?! Nay thật khiến người khác hiếu kỳ a, đại mỹ nữ như thế lại không cần mà suốt ngày cứ dính lấy nam nhân không chút hấp dẫn như ta! Xem ra ta nên tìm một nơi yên tĩnh đánh một giấc để quên hết những thứ vớ vẩn này!!!”

“Mồm thiên hạ không thể quản được, đừng để những lời khó nghe ấy trong lòng làm gì, chỉ cần người biết ta nghĩ như thế nào là được rồi.”

“Người dám cam đoan về sau cũng không động tâm với các nàng?”

“Việc này a, để ta nghĩ kỹ đã.....” Đương nhiên là không rồi! Mấy hôm trước các nàng ta còn dám đánh người, ta chỉ hận không thể một kiếm giết chết các nàng ta mà thôi!

“Vậy người cứ ở đó mà nghĩ đi, ta đến Duyệt thành tìm Canh uống rượu nói trò chuyện đây!” Canh từng nói rằng nếu bị khi dễ thì cứ đến tìm hấn cơ mà.

“Người dám?!”

“Có muốn ta thực hiện ngay những gì vừa nói hay không!”

“Không cần.”

“Người, phụt, Duẩn Hạo, ta thấy hôm nay người rất đáng yêu nha~” Tại Trung đột nhiên bật cười, chính thức tuyên bố vở hài kịch đến hồi kết thúc.

“Thì ra người đang đùa với ta?” Khóe miệng ai đó vừa kéo lên.

“Đùa gì a, khi bắt đầu ta đã thật sự rất tức giận. Nhưng khi thấy bộ dáng khấn trương của người thì ta không nhịn được muốn đùa với người một lát.” ^ ^

“Tiểu yêu tinh.”

“Duẩn Hạo, ôm ta.”

“Sao?”

“Nhanh nào.”

Nghे Tại Trung nói vậy, Duẩn Hạo tuy khó hiểu nhưng vẫn vòng tay ôm lấy cậu.

Một lát sau

“Được rồi.” Xem ra Lâm Thiên Nghi đã đi rồi, ha hã, với suy đoán của ta, nàng nhất định sẽ đi tìm Nghênh Nhiên, sau đó, sẽ lập kế đối phó ta. Hắc hắc, Kim Tại Trung ta ở đây chờ các người nhé “Duẩn Hạo, được rồi, người buông ta ra đi.”

“Hôm nay người rất lạ.”

“Xí, người mới lạ ấy.”

“Làm sao đây, ta không muốn buông người ra a.”

“Được thôi, nếu hiện tại không muốn thì cứ ôm đi, hôm nay người nhớ cố gắng ôm nhiều vào bởi về sau sẽ chẳng còn thấy ta ở Trịnh Vương phủ nữa đâu!”

“Được rồi được rồi, ta buông là được chứ gì.”

“Giờ cũng không còn sớm, aish, người không cần phê duyệt công văn sao? Nhanh đi a~”

“Nga, thế ta đi đây.”

“Ân, tái kiến.” Vừa nói ta vừa đẩy Duẩn Hạo ra ngoài.

“Đêm nay ta đến tìm người.”

“Ân, người đến lúc nào cũng được, nhưng bây giờ người phải ngoan ngoãn làm việc đi.”

“Đây là người nói nhé.”

“Ân ân ân, đi đi mà.”

Hô, cuối cùng cũng chịu đi. Lâm Thiên Nghi, người nhanh đến tìm ta đi, ha ha ha. Aish, vừa rồi ta vừa nói gì thế? Nhớ lại nhớ lại nào [Người đến lúc nào cũng được].....A!!!! Thôi xong, đêm nay xem như ta khó lòng toàn mạng. Đều do ba nữ nhân chết tiết các người!!!

~“Nghênh Nhiên tỷ, ta thấy dường như Vương gia rất yêu thích thằng nhãi Kim Tại Trung kia! Tiếp theo chúng ta làm gì bây giờ?”

“Kim Tại Trung chết tiết, vốn muốn cho hắn sống thêm một thời gian, bắt quá bây giờ giết hắn cũng không thành vấn đề.”

“Ý Nghênh Nhiên tỷ là.....”

“Chỉ cần hắn còn tồn tại ngày nào thì ngày đó Vương gia tuyệt không chú ý đến sự tồn tại của ta. Vì thế, ta muốn hắn biến mất mãi mãi!”

“A? Thế chúng ta sẽ tiến hành như thế nào?”

“Rất đơn giản. Người cứ việc.....” Nghênh Nhiên ghé sát tai Lâm Thiên Nghi nói nói gì đó.

“Ân, muội đã biết, tiến hành ngay luôn nhé?”

“Đừng. Ta vừa mới thấy ả công chúa kia đến Dạ Lăng Các. Ta nghĩ cứ từ từ đi.”

“Ân.”

Dạ Lăng Các

~“Tại Trung công tử.”

“Nga? Là công chúa điện hạ? Xin hỏi có gì chỉ giáo?” Sao lại là nàng ta? Quên đi, dù sao đến một người giải quyết một người.

“Công tử, mấy hôm trước ta có phần thất lễ, mong công tử bỏ qua.”

“Công chúa quá lời rồi.”

“Ta sẽ đi thẳng vào vấn đề, hôm nay ta đến là vì có chuyện muốn thương lượng với công tử.”

“Chuyện gì?” Lại thương lượng cái gì, hẳn sẽ không lại giở trò nịnh bợ ta đi () /

“Ta muốn người rời khỏi Vương phủ.”

“Sao?”

“Công tử không cần lo lắng. Chỉ cần người nguyện ý rời đi, ta cam đoan nửa đời còn lại của người sẽ không lo chịu khổ.”

“Ý công chúa là.....”

“Người muốn bao nhiêu ngân lượng mới đồng ý rời khỏi Vương phủ?”

A? Còn dùng ngân lượng hấp dẫn ta?!

“Thật ra mà nói, ta cũng không muốn ở lại nơi này.....”

“Không muốn? Nhưng theo ta thấy thì không phải như vậy?”

“Do công chúa không biết đó thôi. Thật ra Vương gia đối ta, hoàn toàn không như những gì người khác nghĩ.”

“Ý người là sao?”

“Thật ra, tại hạ cũng rất muốn rời khỏi, không ít lần đào tẩu nhưng lần nào cũng bị hắn bắt về. Hơn nữa, mỗi lần bị bắt về như thế đều chịu không ít đòn roi.....” Duẩn Hạo, ta xin lỗi, nhưng vì tương lai của chúng ta, đành phải để người chịu ủy khuất một chút vậy ~(~)

“Người, nói nhảm!”

“Công chúa, tại hạ đâu cần lừa người làm gì, người cho là Vương gia thật sự muốn thành thân sao? Thật ra trước khi ba phu nhân vào phủ, Vương gia đã từng có hai phu nhân, nhưng kỳ lạ ở chỗ, hai vị phu nhân này cuối cùng đều chết oan uổng. Ý của tại hạ, công chúa hẳn là hiểu được đi?”

“Người cho là chỉ với vài câu nói như vậy liền khiến ta tin sao?”

“Công chúa, nếu người vẫn chưa tin thì xin hãy xem vết thương của ta.....” Hắc hắc, hôm trước tay đập vào cạnh bàn đến giờ vẫn còn bầm, khi ấy còn trách ông trời không đối tốt với mình, ai ngờ hôm nay lại cần đến vết bầm này.

“Này.....” Thật sao.....thì ra Vương gia kia.....

“Công chúa, tại hạ thật sự rất muốn rời khỏi nơi khủng khiếp này, công chúa có thể giúp tại hạ không?”

“Này.....ta đột nhiên nhớ mình còn chút việc cần làm, xin cáo từ.” Nói gì thế, có rời khỏi thì cũng là ta rời khỏi trước! Vương gia kia có dáng vẻ đường hoàng như thế, ấy vậy mà.....Ta nghĩ ta nên cho người về báo

với phụ vương nhanh chóng khôi phục ngôi vị Công chúa Diễm Quốc cho mình thì tốt hơn. Những người này, ta đây không thèm!!!

Thấy công chúa nhanh chóng bỏ chạy như thế, Tại Trung vừa lòng cười.

Quả nhiên cô công chúa này suy nghĩ rất đơn giản, bây giờ, chỉ còn chờ Nghênh Nhiên và Lâm Thiên Nghi thôi.

14. Chương 14: Cách Mạng Toàn Thắng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Công tử, ở đây có phong thư, là của người a.”

“Thư? Ai gửi vậy?”

“Không biết a, ta vừa nhặt được bên ngoài Dạ Lăng Các, thấy phía trên có tên công tử nên nghĩ này hẳn là của người a.” Tiểu Trúc đưa thư cho Tại Trung.

“Nga.....” Nhận lấy phong thư rồi mở ra đọc.

“Công tử, là ai gửi thế?”

“Là Lâm Thiên Nghi.” Tại Trung cười cười.

“Tam phu nhân? Nếu có việc, sao không trực tiếp đến tìm công tử? Viết thư làm gì a?”

“Nha đầu, này người không hiểu rồi.”

“Thôi kệ, nhưng nội dung trong thư là gì thế?”

“Nàng nói, nàng sẽ ở Viễn Đình Lâu chờ ta.” Nữ nhân chết tiệt, ta sao có thể đến đó được, không biết ta đây mù đường sao?!

“Sao? Hẹn người uống trà? Đừng nói rằng nàng ta thích người a.”

“Có thể lắm chứ, cũng khó trách, ai bảo ta quá suất làm gì.”

“Lại nói nhảm, công tử, người biết mục đích chính của nàng ta là gì không?”

“Có thể, là muốn giải quyết ta.”

“A? Giải quyết? Là muốn giết người sao? Sao người có thể cười như vậy a? Bị ngốc sao?”

“Tiểu Trúc.”

“Sao thế?”

“Sau khi ta ra ngoài, nếu thấy tam phu nhân quay về nhưng không có ta đi cùng.....”

“Ta sẽ giúp người báo thù.” Tiểu Trúc dừng cảm nói.

“Diên à! Ai cần người báo thù! Ta muốn người bảo vệ nàng, người hẳn cũng biết võ công nhỉ?” Thân là người của Vương phủ, chút công phu hẳn phải có để phòng thân chứ.

“A? Võ công đương nhiên có, nhưng mà, tại sao lại muốn ta bảo vệ nàng ta? Nhỡ người chết thật thì phải làm sao đây?”

“Cứ làm theo những gì ta nói, ta nhất định sẽ không sao.”

“Kia, được rồi. Người nhớ cẩn thận một chút, ta không muốn sau này sẽ dùng cục trắng để tặng người đâu.”

“Nha đầu thôi, không biết tôn ti trật tự.”

“Vâng vâng vâng, nô tỳ đáng chết. Người còn không nhanh đến Viễn Đình Lâu? Không phải nàng đang chờ người sao?”

“Ta không biết đi đường nào.”

“Công tử, ta nghĩ, vẫn là ta giúp người ra khỏi Vương phủ, sau đó gọi xe ngựa đưa người đến nơi.” (3)

“Hảo, nhanh nhanh nhanh. Ta không muốn để nàng chờ quá lâu.”

“Ân.” Nói người ngu ngốc thì có gì sai. Thử hỏi có ai đến nơi hẹn để bị kẻ khác hại mà lại gấp như người không cơ chứ.

Viễn Đình Lâu

~“Phu nhân.”

“Tại Trung công tử, không ngờ công tử lại đến nhanh như vậy.”

“Ân, để phu nhân chờ rồi.”

“Không có, công tử quá khách khí rồi. Thật ra, ta đã nghĩ được cách để đối phó hai tỷ tỷ rồi. Nhưng mà, nếu trực tiếp nói ở nơi này thì không tiện cho lắm, ta muốn mời công tử đến nơi khác, có được không?”

“Nga, phu nhân muốn đi đâu thì cứ việc đi, tại hạ sẽ đi theo.”

“Đa tạ.”

~“Phu nhân? Người xác định sẽ thương lượng ở đây sao?” Nơi rừng núi hoang sơ thế này, thực đáng sợ

“Nga, phía trước có ngôi nhà nhỏ kia.”

“Nơi đó? Có người sống sao?”

“Nga, làm gì có ai, ngôi nhà ấy đã bị bỏ hoang từ lâu, ta cũng chỉ vừa phát hiện gần đây mà thôi.”

“Nga.” Xem ra căn nhà gỗ này chỉ mới được dựng lên gần đây. Chẳng lẽ muốn giết ta rồi hủy thi diệt tích trong đó?? Ta không muốn a!!!

“Vào đi.”

“Ân.”

“Phu nhân, nơi này.....” Tại Trung gọi Lâm Thiên Nghi đang đứng trước mặt.

“Công tử, thực xin lỗi, người tạm thời ngủ một lát vậy.” Lâm Thiên Nghi vừa quay lại liền vung tay ném bột phấn vào người Tại Trung.....

Này, khói mê? Ta nói các người chuẩn bị cũng chu đáo đấy. Ta đây miễn cưỡng phối hợp với các người một chút vậy.

Sau khi thấy Tại Trung ngất đi, Lâm Thiên Nghi rời khỏi căn nhà gỗ rồi châm lửa. Thấy lửa đã cháy lớn thì nàng mới xoay người rời khỏi.

Nữ nhân sao lại độc ác như vậy a? Aish, đang yên đang lành lại muốn thiêu sống ta. Mặc kệ, chạy trước tính sau.

~Công tử có gặp nguy hiểm gì không? Aish, lo chết ta nha!!

A? Kia không phải, tam phu nhân sao? Thế công tử đâu? Không thấy?? Đúng nga, công tử từng dặn qua phải bảo vệ nàng, miễn cưỡng nghe theo vậy.

Tiểu Trúc âm thầm theo dõi Lâm Thiên Nghi thì thấy nàng bước đến trụ đình nơi Nghê Nhiễm đã ngồi chờ sẵn.

Nhị phu nhân? Quả nhiên đúng như công tử đoán, xem ra tam phu nhân và nhị phu nhân có vấn đề!

“Nghê Nhiễm tỷ.”

“Chuyện ta giao, người đã làm xong chưa?”

“Ân.”

“Thế thì hiện tại, người không còn giá trị lợi dụng nữa. Vĩnh biệt!” Nói xong liền rút chủy thủ đã giấu sẵn, đâm thẳng về phía Lâm Thiên Nghi.

“Người thực dễ tiện! Ta đã giúp người làm nhiều chuyện như thế, vậy mà người.....”

“Có trách chỉ trách người quá ngu ngốc!”

“Người.....”

Khi thấy chủy thủ trong tay Nghênh Nhiên sắp đâm Lâm Thiên Nghi, Tiểu Trúc mới xuất đầu lộ diện, một cước đá văng chủy thủ trên tay Nghênh Nhiên ra xa.

“Người.....” Không phải nha hoàn của Kim Tại Trung sao?

Sau vài ba động tác, Tiểu Trúc đã thành công trong việc trói Nghênh Nhiên lại.

“Sao lại cứu ta?”

“Không có lý do, chỉ là thấy không vừa mắt thì cứu thôi. Nói, công tử nhà ta đang ở đâu?”

“Thực xin lỗi.....”

“Nói mau a!”

“Hắn ở.....”

~Aish, nhiệt độ giữa nơi núi rừng hoang sơ này ngày càng thấp a, may sao có căn nhà gỗ đang bốc cháy này sưởi ấm. Ha ha, ta đúng là thiên tài, hoàn cảnh nguy hiểm như thế mà vẫn có thể trốn thoát được! Sao bọn họ vẫn chưa tìm ta nhỉ? Nhà gỗ sắp cháy hết rồi.

“Công tử, người ở đâu?”

Giọng của Tiểu Trúc vang lên từ đằng xa, theo sau còn có tiếng vó ngựa dồn dập.

Tới rồi tới rồi, vừa kịp lúc. Nhanh nhanh nhanh, lấy tro bôi lên mặt nào, cả y phục nữa. A, nếu y phục cũng bị cháy xém chắc sẽ giống thật hơn nhỉ? Được rồi, hi sinh một chút vậy. Xong rồi, nằm ở đâu thì tốt đây? Phía trước nhà gỗ này được không nhỉ? Hắc hắc, Duẫn Hạo, Tiểu Trúc, ta ở đây, nhanh đến đi.

“Vương gia, căn nhà gỗ phía trước.....” Tiểu Trúc là người đầu tiên phát hiện ra ngôi nhà gỗ đang bị lửa nuốt chửng.

“Ân, nhanh lên.”

Đến rồi đến rồi! Kim Tại Trung, cố nhịn cười đi a! Người ta đang nhìn người diễn đấy ^ ^

“Tại, người sao rồi, nghe ta gọi không?” Duẫn Hạo ôm lấy Tại Trung.

“Duẫn Hạo.....” Hạo, tiếp theo sẽ giả vờ như hôn mê.

“Nhanh đưa Tại Trung công tử về Vương phủ!”

“Vâng.”

Nữ nhân chết tiết! Lần này ta nhất định không bỏ qua cho các người!!!

Trịnh Vương phủ, Dạ Lăng Các

~“Công tử, người đừng chết a, ta cũng biết là ta đã đến muộn, nhưng mà người, ô ô ô”

“Đừng khóc nữa, nha đầu chết tiết kia, ta không bị gì cả.”

“Nhưng mà tại sao.....” Nhìn người hệt như đã chết vậy, y như người tìm được đường sống giữa đám lửa hung hân kia a....

“Ngốc quá, chỉ là chút kỹ xảo thôi, chẳng phải nó đã có hiệu quả sao?”

“Công tử, người thật rất âm hiểm, may là ta không phải địch nhân của người.”

“Xí, đừng lầm nhảm nữa, hai nữ nhân kia đâu rồi?”

“Ta nghe nói, hình như Vương gia giận đến mức muốn giết hết các nàng ta.”

“A? Hẳn diên sao?” Khi mở miệng thì lúc nào cũng nói gì mà nhị quốc khai chiến không giết sứ giả, thế mà hẳn lại muốn giết người của Diêm Quốc? Duẫn Hạo a Duẫn Hạo, người làm việc thực không để ý đến hậu quả!!

“Ta muốn gặp hẳn.”

“Gặp Vương gia sao?”

“Ân.”

“Tại, người tỉnh rồi?”

Duẫn Hạo luôn xuất quỷ nhập thần như thế, vừa nói muốn gặp thì hẳn đã xuất hiện ngay trước mặt ta rồi.

“Ân, Tiểu Trúc, người lui ra trước đi.”

“Vâng.”

“Trong người thế nào rồi, có chỗ nào không khỏe không?”

“Ân, không có, Duẫn Hạo, ta nghe Tiểu Trúc nói người muốn giết Lâm Thiên Nghi và Nghênh Nhiên?”

“Đúng thế, hai nàng ta đáng chết.”

“Không, bây giờ ta đã không sao rồi, đừng giết các nàng được không?”

“Người.....Tại, nếu cứ nhân từ với địch nhân như thế sẽ đồng nghĩa với việc hại chết chính mình, người có biết hay không?”

“Hạo, nghe ta khuyên, thả các nàng đi.” Nhân từ? Ta đây nhân từ sao?”

“Không được.”

“Vì cái gì? Người căn bản không nghĩ tới hậu quả.”

“Chính vì ta nghĩ tới hậu quả nên mới giết các nàng, ta không muốn người lại gặp nguy hiểm!” Nói xong liền kích động ôm chặt Tại Trung.

“Hạo, người lo cho ta như thế khiến ta rất cảm kích, nhưng mà, việc này có liên quan đến mối quan hệ giữa Diêm Quốc và Duẫn Quốc a.”

“Không có gì quan trọng hơn người, đừng cầu xin cho các nàng ta nữa.”

“Này.....” Quên đi, xem ra hôm nay dù ta có nói gì đi nữa thì cũng vô ích. Hôm sau hẳn nói vậy.

~Trải qua cuộc tranh đấu mang tên ‘Trịnh Duẫn Hạo’ kia thì ba nữ nhân ấy cuối cùng cũng bại dưới tay ta mà cuốn gói về Diêm Quốc. Có phải rất hiếu kỳ vì sao Lâm Thiên Nghi và Nghênh Nhiên vẫn toàn mạng quay về hay không? Này chẳng phải rất đơn giản sao, chỉ cần ba tác lược của ta hoạt động thì có chuyện gì mà không thể giải quyết cơ chứ () /

Ta nói với Duẫn Hạo đừng giết các nàng, chỉ cần nói với Vua Diêm Quốc là các nàng bày mưu hãm hại ta là được rồi. Huống chi đã có Lâm Thiên Nghi chỉ điểm thì Nghênh Nhiên dù có muốn chối cũng không được. Hắc hắc, quả nhiên chuyện này đã khiến bên đó chấn động rất lớn. Ông vua bên đấy sau khi nghe tin thì vô cùng bàng hoàng, còn phải nói sao, vốn đưa các nàng sang đây là vì muốn thiết lập ngoại giao, ấy vậy mà hai trong ba nàng ta đã làm ra loại chuyện này! Người nói xem ông ta sẽ làm gì cho đúng lễ nghĩa đây? Đương nhiên là cho người đưa các nàng về Diêm Quốc trị tội rồi. Như thế là quá đủ với các nàng, còn cô công chúa kia thì khỏi phải nói. Vốn đã bị ta dọa sợ hoảng hồn, nay có cơ hội về nước thì đại gì không về, này gọi là có cầu còn không được nha

~Vì thế, lần này có thể nói là ta đã toàn thắng! Chúc mừng chúc mừng! Cũng chính vì thế ta được ra ngoài đi dạo một mình. Vấn đề chỉ là có thể nhớ đường quay về Vương phủ hay không mà thôi. Đúng lúc ta đang vui mừng thì có người đâm sầm vào ta (‘ ’)

“A, đau quá, người đi đường mà không nhìn à?!”

“A, đau quá, người đi đường mà không nhìn à?!” A? Không ngờ tên nọ lại nói y hệt những gì ta vừa nói, hơn nữa lại là cùng một lúc. Ta đứng dậy phủi phủi bụi đất vương trên y phục xong thì ngẩng đầu nhìn.....

Đây là, khuôn mặt giống ta như đúc? Sao lại như vậy??

15. Chương 15: Y, Thật Sự Đã Trở Về

Người đứng trước mặt.....trực giác nói cho ta biết đây chính là Y. Bởi vì người đang đứng trước mặt ta hiện tại chính là Kim Tại Trung, không phải linh hồn mà là thân thể! Một Kim Tại Trung bằng xương bằng thịt. Nếu Y đã trở về, có phải đó cũng chính là dấu hiệu nói rằng ta sắp phải rời khỏi Trịnh Duẩn Hạo hay không?

“Người là ai?”

“Người là ai?” Lại một lần nữa hỏi cùng một câu.

“Người có phải, Y?”

“Y? Người biết ta sao? Tên ta hiện tại không phải như vậy.”

“Hiện tại? Không phải? Có ý gì?”

“Trước nói cho ta biết, người là ai?”

“Ta? Kim Tại Trung.”

“Nga, ta và người là huynh đệ sao? Vì cái gì chúng ta lại giống nhau như đúc?”

“Không phải.” Chẳng lẽ, Y mất trí nhớ?!

“Không phải? Thế người từng gặp qua ta sao?”

“Không.”

“Vì cái gì lại biết tên ta?”

“Đó là vì....” Muốn ta nói thế nào đây??

“Ca ca.” Lúc này một tiểu cô nương từ xa chạy đến.

“Ca ca?” Y có muội muội sao?

“Nga, nàng là nghĩa muội.”

“Ca ca, sao người lại chạy đến nơi này, phụ thân đang tìm người khắp nơi đấy.”

“Hảo, ta về ngay.”

“Vị ca ca đây là.....” Tại sao lại giống hệt ca ca như thế? Chẳng lẽ hắn có quan hệ gì với ca ca sao? Nếu ca ca tìm được thân nhân thì.....

“Tiểu Linh, muội cứ về trước đi, ca ca còn chút chuyện phải làm.”

“Nga, ca ca, người đừng bỏ ta và phụ thân mà....”

“Ngốc quá, sao ta có thể bỏ mặc hai người, muội về trước đi.”

“Ân, muội và phụ thân chờ huynh.”

~“Ta nghĩ, người hẳn biết rõ thân phận thật sự của ta đúng không? Người nhanh nói cho ta nghe!”

“Này, đương nhiên có thể. Nhưng ta rất thắc mắc, vì cái gì người đột nhiên thành như hiện tại?”

“Ta cũng không biết, cách đây vài tháng, khi vừa mở mắt thì trước mặt ta đã là Tiểu Linh. Là muội ấy và phụ thân đã cứu ta. Nhưng, ta ngay cả chính mình là ai cũng không nhớ, Tiểu Linh nói, khi muội ấy tìm thấy ta, khi ấy trên người ta là những y phục rất kỳ lạ.”

Y phục kỳ lạ? Đúng vậy, đây chính là cơ thể của ta! Vì thế y phục trên người người mới kỳ lạ như thế! Nhưng mà, hẳn nói bản thân đã mất trí nhớ, thế có thể xác định hẳn chính là Y hay không?

“Công tử? Tại sao người không nói gì?”

“Ta nói thế này có lẽ sẽ có chút kỳ quặc, nhưng mà, những lời ta sắp nói, hoàn toàn là sự thật.”

“Có liên quan tới thân phận ta sao? Cứ nói.”

“Có thể tên của người là Y, nhưng vì hiện tại người đã mất trí nhớ nên ta vẫn chưa dám khẳng định.”

“Y? Vì cái gì vẫn chưa khẳng định?”

“Bởi vì, thật ra thân thể hiện tại của người, hẳn là thuộc về ta. Còn thân thể hiện tại của ta rất có thể là của người. Tuy rằng nghe qua rất kỳ quặc nhưng đây là sự thật.”

“Thân thể của người, thuộc về ta?”

“Ân.”

“Người đang nói nhảm gì thế?”

“Không, ta có thể chứng minh.”

“Hảo, người cứ nói.”

“Thật ra, phải bắt đầu từ mấy tháng trước. Hôm ấy.....”

.....

“Nói như vậy, ta rất có khả năng chính là Y. Nhưng vì linh hồn đã bị hoán đổi nên ta không nhớ gì về quá khứ?”

“Không sai, chính là như vậy.”

“Ta hiểu rồi.....”

“Người thật sự, một chút trí nhớ cũng không còn?”

“Cũng không hẳn là vậy, thật ra trong đầu ta thường xuyên xuất hiện hình ảnh một người, hơn nữa, ta cũng biết tên hẳn.”

“Hắn tên gì?”

“Hạo.”

“Hạo.....” Nếu nói vậy, hẳn chính là Y.

“Người biết người đó không?”

“Ách, không, không biết. Hơn nữa tên ấy lại không phải dạng hiếm gặp, ta không biết.....” Trời ạ, ta đang nói cái gì thế, lại còn nói lắp?!

“Kia, thật đáng tiếc.”

“Người có dự định gì về sau chưa?”

“Còn có thể làm gì nữa, bây giờ không ai có thể xác định thân phận thật sự của ta mà....”

“Ân...” Thật ra Y thành ra như vậy ít nhiều cũng liên quan đến ta. May sao hắc mắt trí nhớ, nếu không thì, a? Ta lại nghĩ cái quái gì thế này? Sao lại vui sướng khi người khác gặp họa như thế! Việc quan trọng phải làm hiện tại chính là giúp hắc khôi phục trí nhớ, nhưng mà, sau khi hắc nhớ lại mọi chuyện, có phải hắc sẽ quay về bên cạnh Duẩn Hạo không? Khi đó ta sẽ ra sao?

“Ta phải đi rồi.”

“A, khoan đã.”

“Sao thế?”

“Ta, hôm sau lại đến gặp ngươi, được chứ?” Với tình hình hiện tại vẫn chưa đủ để chứng minh hắc chính là Y, ta nghĩ có lẽ nên giúp hắc khôi phục trí nhớ đã.

“Ân.”

Cuối cùng cũng tìm được chính mình, có phải nói như thế rất kỳ lạ hay không nha? Quên đi, dù sao biết thân thể mình không có việc gì là tốt rồi. Nhưng mà, liệu có cách nào giúp Y khôi phục trí nhớ không? Hay là, trước cứ đưa hắc về Vương phủ? Không được! Nếu hắc không phải Y thì chỉ khiến mọi việc rối rắm hơn thôi.

Nói thì nói như vậy, nhưng mà, thì ra khi nhìn một linh hồn khác tồn tại trong cơ thể mình thật sự vô cùng vô cùng khó chịu!!! Thân thể của ta ơi, ta rất nhớ ngươi (3)

Trước khoan hãy mạnh động, về Vương phủ rồi tính tiếp.

Trịnh Vương phủ, Dạ Lăng Các

~“Công tử, ngươi về rồi. Đạo này tiến bộ không ít nha, có thể tự mình trở về.”

“....Không phải, vừa rồi ta nhờ người khác dẫn đường.”

“Ngốc vẫn hoàn ngốc. Chẳng lẽ ngươi không thể ngồi kiệu mỗi khi ra ngoài sao? Trên thế gian này có rất nhiều kẻ xấu, hôm nay xem như ngươi gặp may mới có thể toàn thân quay về.”

“Nha đầu chết tiệt!! Ngươi nghĩ ta không muốn ngồi kiệu à? Hôm nay ta quên mang ngân lượng theo!”

“Ách, ra là vậy, a đúng rồi, xem chút quên mất, Vương gia khi biết ngươi lên ra ngoài một mình thì có vẻ rất tức giận.”

“Thôi xong.”

“Ta khuyên ngươi tốt nhất nên chủ động tìm Vương gia rồi ngoan ngoãn nhận tội đi.”

“Không cần, ta đang ở đây.” Giọng nói Duẩn Hạo từ ngoài cửa truyền vào.

“Vương, Vương gia.”

“Tiểu Trúc, ngươi lui ra, ta có chút việc cần nói với công tử nhà ngươi.”

“Vâng.....”

“Duẩn Hạo.....Sao hôm nay rảnh rồi vậy, không có công văn cần phê duyệt sao?” Ai đó đang cười hời hợt.

“Đúng thế, sao hôm nay ta lại rảnh rồi đến thế nhỉ, hết như kẻ nào đó, mới sáng sớm đã không thấy mặt mũi đâu, ngươi nói thử xem hắc đã đi đâu nhỉ?”

“Này, ngươi đừng như thế nữa, ta chỉ đi dạo một lúc thôi mà.....”

“Đi dạo một lúc? Nếu hôm nay ngươi không thể quay về thì sao đây?”

“Nào có nghiêm trọng như thế a? Ngươi cũng không thể độc tài như vậy, suốt ngày giam ta trong Vương phủ này....ha hắc....” Hình như Duẩn Hạo thật sự rất tức giận a

“Không nghiêm trọng như thế? A, ta biết ngươi mù đường nên mới không cho phép ngươi tùy tiện ra ngoài! Ta cố gắng bảo vệ ngươi như vậy mà ngươi còn ở đó bảo ta độc tài?!”

“Hảo hảo hảo, là ta không đúng, người đừng hung hăng như thế nữa được không~” Tại Trung lắc lắc cánh tay Duẩn Hạo “Đừng giận nữa, người giận thế này không suýt tí nào, cười một cái đi, Duẩn Hạo ơi~ Duẩn Hạo à ~ Hạo Hạo ~”

“.....Hứa với ta, không có lần sau.”

“Vâng vâng vâng ~ Nhất định không có lần sau đâu. Được rồi, người cười một cái cho ta xem nào ~”

“Thật hết cách với người.....” Duẩn Hạo cười nhẹ.

“Duẩn Hạo.”

“Gì vậy?”

“.....Nếu Y xuất hiện và quay về bên cạnh người một lần nữa, người sẽ như thế nào?”

“Y? Hắn hắn sẽ không bao giờ.....xuất hiện nữa đi....”

“Ta không cần biết, ta chỉ muốn hỏi là, nếu hắn thật sự quay về thì người sẽ làm gì?” Không ngờ khi nhắc về Y, trong mắt Duẩn Hạo vẫn thoáng tia u buồn như thế. Cũng khó trách, dù sao đó cũng là người hắn từng yêu rất sâu đậm a.....

“Có thể sao.....”

“Người vẫn yêu hắn đúng không.”

“Tại?”

“Có hay không!”

“Không.”

“Nếu Y và ta cùng đứng ngay trước mắt người, người phải thật lòng nói cho ta biết, người sẽ chọn ai?”

“Tại?! Người hôm nay rất kỳ lạ, vì cái gì đột nhiên bức ta phải lựa chọn chuyện không thể xảy ra như thế?”

“Người lại trốn tránh câu hỏi ta!! Người căn bản không thể lựa chọn, đúng không? Người yêu ta rốt cuộc cũng chỉ vì Y biến mất, ta đến cuối cùng vẫn chỉ là thể thân của Y!”

“Không phải, người bị gì thế? Không phải ta đã nói rồi sao? Ta yêu người! Người ta yêu chính là Kim Tại Trung, hoàn toàn không phải Y! Nếu người muốn ta lựa chọn thì ta cũng nói thẳng với người rằng người ta chọn là người, Kim Tại Trung. Nghe rõ chứ?”

“Thật không.....?”

“Đúng, từ giờ trở đi, thậm chí cho đến lúc ta chết, người ta yêu chỉ có một, đó là Kim Tại Trung. Tại, đừng nghi ngờ ta nữa, được không?”

“Thực xin lỗi.....” Chỉ cần có đáp án khẳng định ấy của người thì ta đã có đủ can đảm đối mặt Y.

“Nói cho ta biết, rốt cuộc hôm nay đã xảy ra chuyện gì?” Vì cái gì người lại kỳ lạ như thế?

“Không, không có gì cả. Chuyện gì cũng không phát sinh.”

Lúc này, A Tứ đột nhiên đi tới Dạ Lăng Các.

“Vương gia.”

“Chuyện gì?”

“Lý đại nhân đến.”

“Ân”

“Tại, nghỉ ngơi trước đi, đêm nay ta lại đến.”

“Ân.....”

~Những ngày sau đó thật sự rất bất thường đối với ta. Hằng ngày đều lên ra lên vào Vương phủ như kẻ trộm. Cứ hai ngày một lần ta lại lên đi tìm Y giúp hấn khôi phục trí nhớ. Cảm thấy hết như mình đang lừa gạt Duẩn Hạo, rõ ràng là đi tìm Y nhưng một câu một chữ cũng chưa từng đề cập qua. Nếu Duẩn Hạo biết thì có khi nào hấn nghĩ ta là kẻ ích kỷ không?

Bất quá sự cố gắng của ta không hề vô ích, cuối cùng Y cũng có điểm khởi sắc. Nhưng mà, sau khi hấn nhớ lại hoàn toàn thì ta sẽ dẫn hấn về Vương phủ sao? Đây vẫn để sau hấn nói đi. Hôm nay ta có hẹn với Y, sau khi gặp nhau rồi tính tiếp vậy.

“Tại Trung.”

“Nga, để người chờ lâu rồi.”

“Không có.”

“Hôm nay hẹn ta ra....”

“Tại Trung, người trả lời ta câu này.”

“Hạo, người cứ hỏi.”

“Duẩn Hạo, hấn có yêu người không?”

Lần đầu gặp nhau, ta cố ý nói rằng mình không quen biết Duẩn Hạo. Nhưng sau lại cảm thấy không thể giấu được nên ta đã nói thật với Y.

“Ách, vì cái gì lại hỏi như thế?”

“Trả lời ta.”

“Hấn là, vậy đi.”

“Thật ra, ta đã nhớ mọi chuyện rồi.”

“Sao?”

“Trí nhớ ta đã khôi phục, đã nhớ ra tất cả rồi.”

“Thế người cũng đã nhớ Canh rồi?”

“Đúng, toàn bộ, ta đã nhớ lại rồi. Ta muốn gặp Duẩn Hạo, được không?”

“Gặp, Duẩn Hạo?”

“Không thể? Hay là, người căn bản chưa từng nói với Duẩn Hạo về việc đã tìm thấy ta?”

“Ta, thực xin lỗi.”

“.....Không sao, hấn Duẩn Hạo đã, không còn yêu ta, chỉ cần có thể gặp lại hấn một lần, ta sẽ rời đi.”

“Ta không có ý này....”

“Nếu ta mạo muội tìm Duẩn Hạo rồi nói mình là Y thì hấn nhất định sẽ không tin ta, ta xin người, giúp ta lần cuối thôi.”

“Được rồi.....”

“Tiểu tử thôi, có mất hay không vậy hả?! Dám đụng vào đại gia!”

Cái quái gì vậy? Rõ ràng là hấn đụng ta trước, lại còn ở đó đổ lỗi cho ta?? Nhưng mà, thân hình hấn....ta đánh không lại, vẫn là xin lỗi vậy.

“Thực xin lỗi.” Tại Trung nói.

“Thái độ người là sao hả! Nghĩ tùy tiện nói vài lời xin lỗi là xong chuyện sao?!”

“Ta đã xin lỗi người rồi, người còn muốn sao nữa?!”

“Ta muốn sao? Đại gia đây muốn giáo huấn người một trận! Huynh đệ!”

“Vâng đại ca!!”

“Vị đại gia này, hần đã xin lỗi rồi, ta thấy nên bỏ qua việc này đi, làm quá mọi chuyện như thế có ích gì!” Y nói.

“Buồn cười, người nói như thế khác nào mắng đại gia ta bụng dạ hẹp hòi? Hay cho tên tiểu tử thối nhà người! Bắt hai người bọn chúng lại!”

“Vâng!”

“Y, chạy mau a!!”

“Muốn chạy? Không dễ vậy đâu!” Tay hần đã nắm được Y.

“Y!” Làm sao đây? Y bị bắt lại, ta cứ thế mà chạy sao? Ta nói này những người qua đường kia, tinh thần trọng nghĩa của các người bị chó tha rồi à? Thấy bọn ta bị bắt như thế mà không ai ra tay tương trợ là sao? Nguy rồi, trước sau đều có người tiến tới bắt ta....

“Tại Trung, chạy mau!”

“Nhưng mà....”

“Mặc kệ ta, chạy đi!”

“.....Ân!” Tặng cho tên trước mặt một cước thật mạnh, Tại Trung nhanh chóng bỏ chạy.

“Đại ca, hần chạy rồi.”

“Không sao, bắt được một tên là đủ rồi. Ta nói này tiểu tử thối, bộ dáng người cũng xinh đẹp đấy.”

“Các người muốn làm gì?!”

“Làm gì? Ha ha ha, chẳng phải trong lòng người đã sớm biết hay sao?”

Việc phải làm hiện tại chính là tìm người cứu Y! Nhưng mà, làm sao về Vương phủ đây? Nếu Y có chuyện gì, ta.....

“A Tứ!!!” May quá, không ngờ gặp được A Tứ!

“Tại Trung công tử?”

“Nhanh, nhanh quay về Vương phủ!”

“Quay về? Ta vừa với ra ngoài a.”

“Đừng nói nhiều! Nhanh quay về tìm người giúp đỡ! Y đang gặp nguy hiểm!”

“Y? Ý người là Y công tử?”

“Ta cầu người đừng hỏi nữa! Nhanh về Vương phủ!”

“Vâng.”

Y a, người ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện.

~Không biết phải qua bao lâu bọn ta mới tìm được Y. Trong một gian phòng nhỏ đơn sơ, dáng người kia trông vô cùng thảm hại, vô cùng mong manh, tưởng chừng như người thanh niên ấy có thể biến mất bất cứ lúc nào, trên người không nơi nào không có vết bầm, nhất định là do những tên khốn đó!

“Y!”

Duẩn Hạo là người đầu tiên chạy đến, giúp Y chỉnh sửa lại y phục trên người.

“Duẩn Hạo, cuối cùng người cũng đến rồi.....” Y nói mà hai mắt đầy nước.

“Chết tiệt....Ta đến chậm, thực xin lỗi, những tên khốn đó đâu rồi!”

“Ta không biết.....”

“Trước cứ về phủ rồi nói sau.” Duẩn Hạo ôm Y bước ra ngoài.

Trong khoảnh khắc này, ta hoàn toàn không cảm nhận được sự tồn tại của chính mình. Là ta hại Y, là ta đã khiến Y bị những tên khốn đó hành hạ ra nông nổi này, nếu ta không chạy trốn một cách hèn hạ như thế thì hẳn đã không bị như vậy. Đây là sự trừng phạt ta đáng phải nhận. Thật ra, kể từ giây phút này, trong lòng ta đã rất rõ, Duẩn Hạo, sẽ không bao giờ, thuộc về ta, một lần nữa.....

“Duẩn Hạo, thực xin lỗi.” Tại Trung nhìn Duẩn Hạo, nói.

“Đừng nói nữa, về Vương phủ trước đã.”

“Ân.....”

Trịnh Vương phủ

~“Duẩn Hạo, Y sao rồi?”

“Đã ngủ rồi, ta nhất định phải bắt được lũ khốn đó!”

“.....”

“Thật ra người đã sớm tìm được Y, có đúng không?”

“Ân.....”

“Vì cái gì người không nói với ta?!”

“Đó là vì.....” Lần đầu tiên Duẩn Hạo dùng ngữ khí này khi nói chuyện với ta.....Ánh mắt này, ngữ khí này, Trịnh Duẩn Hạo hiện tại.....Là vì Y đã quay về, cũng chính vì thế mà mọi thứ vốn vô cùng thân quen nay đã hóa thành xa lạ, toàn bộ.....

“Nếu người đưa hắc về Vương phủ ngay khi tìm được thì bây giờ sẽ không phát sinh chuyện này!”

“Thực xin lỗi.....”

“.....Bỏ đi, dù sao chuyện cũng xảy ra rồi, có nói gì thì cũng không thể như trước kia, người về nghỉ ngơi trước đi.”

“Ân....”

Dạ Lăng Các

~“Công tử, ta nghe nói, Y công tử đã quay về?”

“Ân.”

“Thì ra mọi chuyện là thật....Thế công tử phải làm sao đây? Nếu Vương gia quay về với Y công tử thì người.....” Chẳng phải công tử sẽ rất đáng thương sao!!!!

“Thế thì đã sao, chẳng phải người Duẩn Hạo yêu từ trước đến nay vốn là Y sao. Chẳng qua bây giờ mọi thứ đã được đặt về đúng chỗ của nó mà thôi.” Cách đây không lâu còn nói gì mà chỉ yêu một mình Kim Tại Trung ta, thế mà vừa rồi, ngay cả sự tồn tại của mình còn không đặt vào mắt.....Đây là trừng phạt. Vì Y dù đã quay về nhưng vĩnh viễn không thể bình thường như trước kia được nữa, là ta hại hắc thành như vậy.....

“Công tử, người đừng nói như vậy a.....Tiểu Trúc thật sự rất thích công tử, ta không muốn thấy công tử người buồn như vậy.....”

“Nha đầu Tiểu Trúc này.” Tại Trung miễn cưỡng cười.

“Công tử, người yên tâm, Vương gia là thật lòng yêu người.”

“Chẳng lẽ, người không thích Y công tử sao?”

“Y công tử sao? Ân, Tiểu Trúc cũng thích hắc, nhưng không thích nhiều như công tử. Ta thật sự rất rất thích công tử, ta không muốn công tử chịu khổ.”

“Cảm ơn người.” Ta nghĩ, không lâu sau, ta sẽ đem tất cả những gì mình có, toàn bộ, trả lại cho Y....

16. Chương 16: Trịnh Vương Phủ.....trụ Lại? Rời Khỏi?

“Y, người khỏe hơn chưa?”

“Ân....”

“Thực xin lỗi, đều do ta....”

“Chuyện đã xảy ra rồi, dù có nói gì cũng không thể thay đổi, bỏ qua đi, cũng không phải người muốn thế.”

“Y, nếu có thể, ta tình nguyện thay người chịu tất cả, thực xin lỗi.....”

“Đừng nói những lời ngốc như vậy, nếu đổi lại là người, Duẩn Hạo hẳn sẽ đau khổ hơn....”

“.....” Sẽ như thế sao? Nếu là ta.....có thể không?

“Tại? Sao người lại đến đây?!” Duẩn Hạo bước vào.

“Ta đến thăm Y.....Nếu người đã đến thì ta đi trước vậy....”

“Tại?!”

“Cứ chăm sóc Y thật tốt đi, ta có chút chuyện cần làm.”

“Vậy được rồi.....” Việc cần làm? Tại làm gì chứ?

Tại Trung đóng cửa lại.

“Y, người khỏe chứ?”

“Ân, hôm nay sao người đến vậy?”

“Nga, vừa phê duyệt công văn xong nên đến xem người thế nào.”

“Ta đã không sao rồi, người không cần hôm nào cũng đến.”

“Ngốc quá, dù sao ta cũng có nhiều thời gian rồi mà.”

.....

Thì ra, mỗi ngày Duẩn Hạo đều đến thăm Y? Trách sao ta không thấy hẳn, cảm giác lo lắng đáng sợ ngày càng ăn mòn ta, nhưng ta vô pháp ngăn cản nó.....Chỉ biết im lặng nhìn Duẩn Hạo càng ngày càng rời xa ta, và rất nhanh sau đó, hẳn sẽ lại quay về bên Y.....Trịnh Vương phủ, có lẽ không lâu sau, ta cũng sẽ tự mình rời khỏi, rồi sẽ không còn bất kỳ ai nhớ Kim Tại Trung này. Thì ra, đến cuối cùng, ta cũng chỉ là thể thân của Y mà thôi.....

“Công tử, người đang nghĩ gì thế?”

“Tiểu Trúc, người vào từ bao giờ vậy?”

“Công tử! Ta là gõ cửa rồi vào nha, hơn nữa người cũng nói [mời vào] đấy thôi. Người đừng nói với ta rằng người hoàn toàn không biết nha.”

“Có à?”

“Công tử! Nhất định lại là do Vương gia hỗn đản ấy! Người yêu cũ quay về liền vứt bỏ kẻ bên cạnh! Nếu cứ tiếp tục như thế ta lo rằng một ngày nào đó công tử sẽ tự tay giết mình mà vẫn không hay không biết a.”

“Nghiêm trọng thế sao?” Tại Trung khẽ cười.

“Có! Gần đây công tử luôn thất thần, ta nói tên Vương gia kia a, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Nhiều ngày như thế rồi mà không thấy đến tìm công tử!”

“Hắn đến thăm Y.....” Tuy rằng rất không cam lòng nói ra nhưng đây lại là sự thật, một sự thật đau lòng.

“Cái gì? Chẳng lẽ Y công tử thật sự yếu đến thế?”

“Tiểu Trúc. Y là vì ta nên.....người sao có thể nói như vậy?” Đương nhiên, Tiểu Trúc nói như thế nhưng ta cũng không thể trách nàng, vì những chuyện kinh khủng đã xảy ra với Y hôm đó, nàng căn bản không hề biết.

“Công tử, thật ra ta cảm thấy Y công tử có gì đó rất khác.”

“Nói thử xem.”

“Không biết phải nói thế nào, nhưng trước kia hắn không phải thế này, bây giờ thật sự rất khác, vô cùng khác.”

“Có lẽ vì Y đã từng mất trí nhớ nên người mới có cảm giác đó.”

“Với lại a, nếu như những gì người nói thì thân thể hiện tại của Y công tử hẳn là của người đúng không?”

“Ân.”

“Không ngờ công tử và Y công tử lại giống nhau đến thế. Nếu không phải tóc người ngắn hơn thì có lẽ ta vẫn không thể phân biệt được.”

“Ha ha.” Nói những câu chuyện không đầu không đuôi với nha đầu này khiến ta cảm thấy khá hơn rất nhiều, đây hẳn là điểm đáng yêu ở nha đầu này.

“Công tử, người cuối cùng cũng cười rồi! Ô ô ô.....”

“Người lại làm sao vậy?”

“Từ ngày Y công tử quay về, công tử chưa từng cười lấy một lần, có lẽ đây chính là nguyên nhân khiến ta không thích Y công tử của hiện tại đi.”

“Vì lý do gốc ghé như vậy mà ghét một người, này hẳn chỉ có mình người đi.”

“Ta chính là người như thế.”

“Nha đầu, người phải nhớ cho kỹ, Y công tử là vì cứu ta nên mới, bị thương như vậy. Hơn nữa nếu không vì sự ích kỷ của ta thì Y công tử đã về đây từ trước rồi. Nếu vậy thì những chuyện này sẽ không thể xảy ra.”

“Công tử, này không phải người sai a! Chẳng phải người cũng từng nói rằng khi người gặp Y công tử, căn bản không có cơ sở để xác định hẳn là Y, nên người làm như thế không sai chút nào. Nếu trước kia người tùy ý đưa một người không rõ danh tính về Vương phủ thì hậu quả có thể rất nghiêm trọng a.”

“Tiểu Trúc, đa tạ người.” Nghe những lời này của Tiểu Trúc, ta cuối cùng cũng có thể tìm ra chút hi vọng để tha thứ cho bản thân, nhưng chính nàng không hề biết, hậu quả hiện tại, càng nghiêm trọng hơn nếu trước kia ta đưa một người không rõ danh tính về.

~“Y, sức khỏe của người.....”

“Đã không sao rồi.”

“May quá.....”

“Ân.”

“Người còn nhớ, những gì mình từng nói không?”

“Vẫn nhớ, ta từng nói, chỉ cần gặp lại Duẩn Hạo một lần, ta sẽ rời đi.”

“Ân, hiện tại.....”

“Tại! Người nói như vậy là có ý gì!” Giọng nói quen thuộc từ phía sau truyền tới, là Duẩn Hạo.

“Duẩn Hạo?” Không ngờ hôm nay hắn đến đây.

“Nói rõ ràng cho ta! Người nói như thế là vì muốn Y rời đi?!”

“Ta, không, không có.....” Ta là muốn nói, hắn không cần rời khỏi đây, bởi vì, người hiện tại người cần không phải là ta, mà là hắn.

“Ta không ngờ người lại nói như thế! Y vì ai mà bị những kẻ đó hành hạ, người có từng nghĩ qua hay chưa?? Nếu người sớm nói cho ta biết đã tìm được Y thì hắn liệu có ra nông nổi này không?!”

“Ta biết.....” Chính vì áy náy nên ta không hề có ý định giành giật với Y.

“Y sẽ không rời khỏi đây! Hơn nữa, ta tuyệt đối không cho hắn có cơ hội rời khỏi!”

“Ta hiểu rồi, ta đi trước.” Duẩn Hạo, người còn yêu ta không? Ta thật sự rất muốn hỏi người câu này.....

[Y sẽ không rời khỏi đây! Hơn nữa, ta tuyệt đối không cho hắn có cơ hội rời khỏi]

Những lời của Duẩn Hạo vẫn lảng vảng quanh tai Tại Trung.

“Công tử, sao người lại khóc thế này?! Có phải Vương gia lại khi dễ người?!”

“Không, không sao.....” Khóc? Thứ có vị mặn chát này chính là nước mắt sao?

“Công tử, nếu người không vui, chi bằng rời khỏi nơi này đi! Tiểu Trúc nhất định sẽ đi theo công tử!”

“Rời khỏi? Có thể chứ.....”

“Àn! Ta không sợ chịu khổ, nhưng ta không muốn công tử người chịu khổ a.”

“Tiểu Trúc.” Không ngờ nha đầu này có thể nói những lời khiến ta cảm động đến thế.

“Sao? Công tử? Chúng ta đi ngay bây giờ nhé!”

“Không, có vài việc, ta phải xác định lại một lần.”

“Thế sau khi xác định rồi, chúng ta có thể rời khỏi đúng không?”

“Có lẽ thế.” Nên xác định lại một chút, Duẩn Hạo rốt cuộc có còn yêu ta hay không.....Nếu không còn, ta liền rời khỏi đây.

~“Tại Trung.”

“Y? Sao người lại đến Dạ Lăng Các?”

“Hôm nay người có thể ra ngoài cùng ta một chuyến không?”

“Ra ngoài? Người muốn đi đâu a?”

“Sao thế? Không được sao?”

“A, không phải, chúng ta đi thôi.”

“Thật ra, ta đã tìm ra cách hoán đổi linh hồn, nghĩa là.....”

“Nghĩa là nếu thành công, chúng ta sẽ khôi phục nguyên trạng?”

“Đúng.”

“Vậy tốt rồi.” Nếu không còn tồn tại trong thân thể Y nữa thì Kim Tại Trung lại có thể quay về làm chính mình. Nếu không còn tồn tại trong thân thể Y nữa thì cũng không còn lý do gì khiến Duẩn Hạo yêu ta. Nếu không còn tồn tại trong thân thể Y nữa thì những đêm cùng nhau với Duẩn Hạo sẽ không còn, tất cả chỉ còn là trí nhớ hư ảo.....

~“Y, người xác định là nơi này sao?”

“Không sai, chắc chắn là nơi này. Về phần có thể hay không thì còn chờ vào vận mệnh của chúng ta.”

“Nhưng mà.....” Nơi này, thoạt nhìn hết như không có người ở....

“Xin chào hai vị.”

“Xin hỏi lão bá đây là.....”

“Các người không cần biết ta là ai, bất quá ta là người có thể giúp được hai người.”

“Chẳng lẽ ngươi là.....”

“Không sai, chính là lão nạp.”

“Lão bá đồng ý giúp bọn ta?”

“Không sai, loại tình huống này quả thật là trăm năm khó gặp! Trước kia ta chỉ chiêu hồn, trò chuyện người đã chết, nhưng nhị vị công tử đây lại là hoán đổi linh hồn.”

“Lão bá biết chuyện của bọn ta?”

“Là ý trời, lão nạp đương nhiên biết.”

“Vậy phiền lão bá.”

“Ân, nhị vị công tử cứ vào đây.”

“Hảo.”

Thật lâu sau đó

~“Cảm ơn ngài.”

“Không cần khách khí, lão nạp sinh thời có thể gặp được nhị vị công tử đây hẳn cũng do duyên phận, không cần nói lời cảm tạ.”

“Lão bá, không biết tại hạ có thể báo đáp ngươi bằng cách nào?” Tại Trung hỏi.

“Xưa nay lão nạp làm gì đều không cầu báo đáp.”

“Lão bá, nếu bọn ta có thể giúp gì cho lão, xin cứ nói.” Y nói.

“Không cần không cần. Nhị vị công tử nên nhanh chóng rời khỏi đây thì tốt hơn, trời cũng không còn sớm, tiếp tục ở lại nơi này rất nguy hiểm.”

“Nếu đã như vậy, lão bá, bọn ta đi đây.”

“Nhị vị công tử đi thông thả.”

Nháy mắt căn nhà tranh và lão bá kia biến mất không chút dấu vết.

Không ngờ, cách trả mọi việc về vị trí vốn có của nó lại đơn giản như thế.....

“Y, bên đó là vực sâu, ngươi đừng đứng gần như thế, nguy hiểm lắm.”

“Tại Trung, thật ra.....”

“Sao thế? Mọi việc đã được giải quyết cả rồi, chúng ta về Vương phủ thôi.” Tại Trung từng bước đến gần Y.

“Chuyện gì thế? Rời khỏi nơi đó rồi nói sau!”

“Không, Tại Trung.”

“Sao thế?”

“Tại Trung bước đến bên cạnh Y.

“Duẩn Hạo, hắc, hắc nói với ta.....”

“Nói gì?” Duẩn Hạo? Hắc đã nói gì?

“Hắc nói, hắc không muốn nhìn thấy ngươi thêm bất cứ lần nào nữa, hắc nói, nếu chúng ta khôi phục thân thể ban đầu, hắc, hắc sẽ đuổi ngươi ra khỏi Vương phủ.....”

“Cái gì?”

Duẩn Hạo đã nói như thế sao? Thật sự đã nói thế? Muốn ta rời khỏi? Nói như vậy.....hắn đã chọn Y, vậy, cũng đến lúc ta rời khỏi nơi đó rồi....

“Thực xin lỗi, là do ta nên mới khiến tình cảm hai người ra nông nổi này, ta, thực xin lỗi....”

“Không phải như thế, người nên nói tiếng xin lỗi là ta mới đúng. Người Duẩn Hạo yêu vốn là người a, kẻ phải rời khỏi cũng chính là ta.”

“Người sẽ đi sao?”

“Ân....”

“Thật ra, còn một việc ta nghĩ nên nói với người.....”

“Chuyện gì thế?”

“Thật ra hôm ấy, những tên cận bã kia căn bản không làm gì ta cả, ta biết làm như thế là rất đê tiện. Nhưng, ta muốn giữ Duẩn Hạo bên cạnh mình nên, thực xin lỗi.”

“Thật ra ta nên tạ người, vì người đã khiến ta nhận ra, người Duẩn Hạo thật sự yêu là ai. Tiếp tục tình cảm xuất phát từ một phía này khiến ta mệt mỏi vô cùng.....”

“Thực xin lỗi.....A.....” Đột nhiên Y trượt chân, rơi xuống vực sâu không đáy kia.

“Y, nắm tay ta!” Tại Trung nhảy theo rồi nhanh chóng bắt được tay Y. Một tay giữ chặt tay Y cố gắng kéo lên, tay còn lại bám chắc hòn đá ngay vách núi để bảo toàn mạng sống cho cả hai.

“Tại Trung, thả ta ra! Nếu cứ tiếp tục như thế thì cả ta và người sẽ mất mạng!!”

“Đừng nói như thế, chúng ta nhất định sẽ không sao!”

“Tại Trung.....”

“Nhanh, người dùng sức một chút, lên trên trước đi!”

“Ân....”

Chỉ một lát sau, Tại Trung đã kéo được Y lên và đồng thời, tình cảnh hai người cũng hoán đổi. Khi Y vừa lên được thì Tại Trung như bị thứ gì đó kéo xuống.

“Tại Trung!”

“Y, buông tay đi.....”

“Không, người nhất định có thể lên đây!”

“Đừng phí công vô ích nữa.....Ta biết, ta và người giống nhau, không còn chút sức lực, buông tay đi!” Tại Trung cố gắng đẩy tay Y ra.

“Tại Trung!”

“Đáp ứng ta! Người và Duẩn Hạo phải hạnh phúc.....” Ngay một khắc trước khi Tại Trung rơi xuống đã nói như vậy....

Nhìn Tại Trung rơi xuống vực sâu không đáy kia, khóe miệng Y bất giác kéo lên tạo nụ cười quỷ dị....

“Người yên tâm, ta và Duẩn Hạo nhất định sẽ hạnh phúc. Lần này ta đã cược chính mạng sống mình để lừa người rơi vào cái bẫy mình đã giăng ra, Kim Tại Trung, vĩnh biệt!” Sau đó xoay người rời khỏi.

Trịnh Vương phủ

~“Tại?”

“Không phải, Duẩn Hạo. Ta là Y đây, là Y thật sự đây.”

“Cái gì? Sao lại thế?”

“Ta và Tại Trung đã khôi phục thân phận, thật đấy!”

“Tại đâu?”

“Hắn, hắn đi rồi.”

“Đi? Đi đâu?”

“Ta cũng không biết. Ngay sau khi bọn ta khôi phục nguyên trạng thì hắn đã bỏ đi.”

“Đi? Hắn thật sự, rời khỏi đây?” Vì cái gì Tại lại bỏ đi?

“Duẩn Hạo!” Người vẫn nhớ Tại Trung! Ta ghét như vậy, vì thế mới tìm cách xử lý chướng ngại vật này! Nhưng mà, bây giờ người vẫn nghĩ về hắn, vẫn nhớ đến hắn? Ta muốn, người quên Kim Tại Trung trong thời gian ngắn nhất! Bởi vì, đời này của người, chỉ cần Hàn Y ta là đủ rồi!

“Ta phải cho người tìm hắn về.” Duẩn Hạo không chút quan tâm đến Y đang nói gì, sốt ruột chạy ra ngoài.....
Tìm? Hừ, chỉ sợ khi tìm được thì đó chỉ là một thi thể lạnh như băng thôi! Cứ tìm đi!

17. Chương 17: Mọi Chuyện Đều Là Thật.....? Giác Mơ Ấy.....thật Đẹp...

Tại Trung, này, đừng ngủ nữa, dậy đi.”

Bị gọi dậy khi đang ngủ ngon, Tại Trung chậm chạp nâng mí mắt lên, nhưng, trước mắt cậu là.....

A Võ? A Bắc? Còn có, A Nội??

Lại quay tứ phía nhìn đảo đạc, là trường học? Sao lại như thế?

Ta hình như.....Đúng ra ta không phải ở nơi này thì phải?

“Này, tiểu tử kia, chịu dậy rồi à?! Thật không hiểu nổi mày, lần nào đi học cũng lăn ra ngủ như chết vậy, thế vì cái gì thành tích mấy lúc nào cũng xuất sắc thế hả?”

Không sai, những người đứng đây đều là đám bạn thân cậu, bởi chỉ có bọn họ mới nói chuyện với cậu như thế.....Nhưng mà, tại sao cứ có cảm giác đã quên mất thứ gì đó rất quan trọng? Rốt cuộc đã quên chuyện gì? Nhớ không ra.....

“Này, tiểu tử, vẫn còn mơ sao? Vì cái gì không nói lời nào?”

“Nga, không có gì, đã tan học chưa?”

“Rồi, chẳng phải đã nói sẽ đến nhà A Bắc sao, mày nếu muốn đổi ý thì tao nghĩ mày chán sống rồi.”

“Đầu mày chứa nước à? Tao nói không đi bao giờ?” Hết thấy đều như cũ, nhưng vì cái gì ta vẫn cảm thấy mình không thuộc về thế giới này?

“Giờ cũng không còn sớm nữa.”

“Đi thôi.”

“Ồ.....”

“Sao thế?” Chẳng phải nói đến nhà A Bắc à? Vì cái gì lại bất động thế kia?

“Tao nghĩ, để mai đi cũng được.....!”

“Mày nói gì thế?” Đột nhiên cười hề hề khiến ta chẳng hiểu gì =3=

“Đúng đó, A Võ nói đúng, bọn tao còn chút việc cần làm, đi trước đây!” Tên Trịnh Duẩn Hạo kia đến cùng thì chúng ta còn có thể chơi đùa thoải mái sao?

“Aish, này!!” Ba thằng chết tiệt, nhất định có vấn đề!!

“Tại.”

Hử? Ai gọi ta?

Tại Trung vừa quay lại thì thấy....

Hắn là, ai? Ta biết hắn, chắc chắn! Chẳng lẽ bọn A Vô kỳ lạ như thế là vì nhìn thấy người này sao.....?

“Tại, chúng ta đi thôi.”

“Duẩn Hạo!” Đúng rồi, hắn là Duẩn Hạo.....

“Hửm? Sao thế?”

“Này, Trịnh Duẩn Hạo! Chúng ta nhất định phải cạnh tranh công bằng, người sao có thể đê tiện như thế!”

“Yah, tên họ Hàn kia, chỉ có vậy mà cũng mắng ta đê tiện? Đầu người có vấn đề à?”

“Người có ý gì!!”

“Các người, các người sao lại đến đây?” Ta nhớ ra rồi, bọn họ, không phải là người ở cổ đại sao? Vì cái gì.....

“Tại? Người nói gì thế, vì sao bọn ta đến đây? Đương nhiên là để đón người đi a.” Duẩn Hạo bình tĩnh nói.

“Tại, người không thoải mái sao, ta đưa người đến phòng y tế.”

“Tránh ra, ta sẽ đưa Tại Trung đi!”

“Cái gì? Tên họ Trịnh chết tiệt!”

“Aish, các người.....” Đầu đau quá....bọn họ.....rất cuộc chuyện gì đang diễn ra vậy?

“Tại bảo người dừng lại.”

“Thế sao người không dừng?!”

“Hai người im lặng hết cho ta!”

“Vâng!” Họ Hàn chết tiệt! Dám học theo cách nói chuyện của ta!

“Vâng!” Họ Trịnh thôi! Dám học theo cách nói chuyện của ta!

Đột nhiên bóng tối bao trùm tất cả.....

.

.

.

Khi Tại Trung tỉnh lại lần nữa.....

Quả nhiên chỉ là giấc mơ....Vẫn là không cách nào quay về tương lai.....

“Tại, người cuối cùng cũng tỉnh lại!”

“Canh?” Ta vừa muốn ngồi dậy, nhưng mà, cả người đau đến nước mắt cũng chảy xuống.

“Đừng cử động, người bị thương rất nặng a, từ khi ta cứu người đến giờ, người đã hôn mê suốt bốn ngày rồi...”

“Thì ra, ta vẫn chưa chết a.....” Bây giờ việc duy nhất có thể làm chính là nâng khóe miệng cười buồn.

“Tại, đừng nói những lời ngốc nghếch như vậy. Bây giờ sức khỏe người vẫn còn rất yếu, trước cứ nghỉ ngơi đi.”

“Canh, sao ta lại ở đây?”

“Là Thiên Đồng tìm thấy người ở bờ sông, khi hấn đưa người về đây, cả người người đều là máu, không nơi nào không bị thương.....Dọa ta sợ một phen, may sao cuối cùng người cũng tỉnh lại.”

“Thì ra, vực sâu như thế cũng có đáy.....” Xem ra bên dưới vách núi hôm nọ là một con sông a, hơn nữa con sông này lại thông với Duyệt thành. Vì thế Thiên Đồng mới tìm được ta.

“Tại, người đang nói gì thế? Có thể nói ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?”

“Ân, không có gì, chỉ là ta vô ý trượt chân rồi rơi xuống vực thôi....”

“Thật chứ?” Trực giác cho ta biết Tại đang che giấu chuyện gì đó.

“Ân.”

“Ta cho người đưa người về Kiến thành nhé?” Nếu người đồng ý thì ta nhất định sẽ làm vậy.

“Không!” Tại Trung kích động nói lớn.

“Quả nhiên, Tại, người đang có chuyện giấu ta chuyện gì đúng không! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“.....Y, đã quay về.” Tại Trung hít sâu một hơi, nói.

“Y? Không phải hấn đã.....”

“Không hề, hơn nữa, chúng ta đã hoán đổi linh hồn. Kim Tại Trung người từng quen biết chẳng qua chỉ là một Kim Tại Trung sống trong thân thể của Y. Nhưng Kim Tại Trung của hiện tại, người đang ở ngay trước mắt người mới chính là Kim Tại Trung, dù là linh hồn hay thân thể đều thuộc về Kim Tại Trung. Canh, ta không muốn quay về, nhưng, ta bây giờ đã không còn là Y nữa. Thân thể không phải mà linh hồn càng không! Người còn chấp nhận cho ta ở lại đây không?”

“Tại.....Không ngờ, bộ dáng của người và Y giống nhau đến thế.....Ở lại đi. Trong mắt ta, dù người có mang bộ dáng của ai đi nữa thì người vĩnh viễn vẫn là Kim Tại Trung mà ta biết.”

“Nếu bây giờ, Y xuất hiện trước mặt người, người vẫn có thể đối xử với ta như trước?”

“Đừng nói những lời này, người chính là người! Dù hiện tại Y có quay về thì ta vẫn như cũ không bỏ mặc người. Có phải tên Trịnh Duẩn Hạo chết tiệt ki.....”

“Canh, đừng nhắc đến hấn nữa.....” Hận? Không phải, này là sợ hãi! Sợ hãi mỗi khi nhớ đến người luôn miệng nói yêu ta, đến cuối cùng cũng chính hấn là người đuổi ta đi....

[Hấn nói, hấn không muốn gặp lại người bất cứ lần nào nữa. Hấn nói, nếu chúng ta khôi phục nguyên trạng, hấn sẽ đuổi người ra khỏi Vương phủ.....]

Những lời này của Y vẫn tồn tại trong đầu ta.....Khi những lời này được nói ra đó cũng là lúc thế giới của ta ngừng quay.....

“Tại.....” Bàn tay to lớn nhưng vô cùng ấm áp của Hàn Canh vuốt tóc Tại Trung như lời an ủi.

“Canh, vì sao hấn có thể thay đổi nhanh như thế.....Một khắc trước vừa nói yêu ta, nhưng, ngay khắc sau, trong mắt hấn đã là hình bóng của kẻ khác.....”

“Tại, đừng nói nữa, nghỉ ngơi đi.”

“Ân.....”

“Đại phu nói người phải nghỉ ngơi cẩn thận, chân của người đã gãy rồi, nếu không cẩn thận chăm sóc thì khả năng có thể đi lại như trước kia là rất thấp.”

“Canh, đa tạ.....” Gãy chân? Dù sao ta cũng không cần đôi chân này nữa! Sau này không thể đi lại thì đã sao....

“Nghỉ ngơi đi, đêm nay ta đến thăm người.”

“Ân.....”

~Kiến thành, Trịnh Vương phủ

~“Vương gia, vẫn chưa có tin gì của Tại Trung công tử.”

“Phế vật! Ta thực nghi ngờ khả năng làm việc của các người! Chỉ một người cũng tìm không xong!”

“Vương gia, thuộc hạ đã tìm kiếm khắp nơi nhưng vẫn không có chút tin tức....”

“Đám phế vật các người lui ra hết cho ta!”

“.....Vâng.....”

“Duẩn Hạo, người đừng tức giận nữa. Nếu Tại Trung đã quyết định rời khỏi thì người có muốn tìm cũng chẳng được.”

“Y, người không hiểu được đâu....” Tại đối với ta, rất quan trọng.

“Ta hiểu chứ, người đang rất lo lắng đúng không?”

“Đã nhiều ngày như thế rồi.....một chút tin tức cũng không có.....”

“Duẩn Hạo.....” Y tiến tới muốn hôn Duẩn Hạo.

“Y!” Duẩn Hạo đẩy hắn ra.

“.....”

“Thực xin lỗi.”

“Ân....không sao, ta mới phải xin lỗi người. Không phiền người nữa”

“Đi thông thả....”

“Ân.”

.....

Đáng giận! Người thế nhưng đẩy ta ra?! Kim Tại Trung đã chết rồi, người vì cái gì vẫn còn lưu luyến hắn? Mọi việc ra nông nổi như hiện tại cũng không thể trách ta! Là hắn đã cướp đi mọi thứ vốn thuộc về ta! Ta chỉ lấy lại những gì mình có thì có gì sai?! Ta đã không còn là Y của trước kia. Ta khôi phục trí nhớ thì đã sao? Y của ngày trước, hừ, không khác gì một kẻ vô dụng, phế vật! Ngày tháng mất trí nhớ kia đã dạy ta một điều, tại sao cứ phải ngồi chờ người khác cho mình thứ mình muốn?! Vì thế ta đã thay đổi chính mình! Thứ gì mình muốn, nhất định phải không từ thủ đoạn để có được nó!

~Đêm, Duẩn Hạo một mình đến Dạ Lăng Các.

Tại, rốt cuộc người đang ở đâu? Tại sao phải rời khỏi đây?

“Vương gia?” Tiểu Trúc khó tin gọi.

“Ân, ta chỉ đến nhìn một lát thôi.” Ngay khi hắn muốn quay lưng rời khỏi.....

“Vương gia, có những người luôn không biết quý trọng những thứ mình đang có, đến khi mất đi rồi mới biết thì ra thứ đó lại quan trọng với mình đến thế. Ngài nói xem, ta nói như thế có đúng không?”

“Ân.....” Đây là sự thật.....

“Vương gia, có vài chuyện ta nhất định phải nói! Dù cho sau khi ta nói xong, Vương gia ngài có thể đuổi ta ra khỏi Vương phủ hoặc thậm chí lấy luôn cái mạng nhỏ này, nhưng ta không quan tâm!”

“Chuyện gì?” Sao lại nghiêm trọng đến thế?

“Vương gia! Ta thật sự rất muốn hỏi ngài một câu, từ khi bắt đầu đến giờ, ngài có yêu công tử không hay chỉ muốn chơi đùa? Vì cái gì từ khi Y công tử đến thì ngay cả nhìn công tử ngài cũng không thèm nhìn? Ngài có biết công tử vì chuyện này đã đau lòng bao nhiêu hay không?! Thế nhưng ngài dường như chút cảm giác cũng chẳng có! Y công tử tuy rằng đã bị thương, nhưng này không phải do công tử muốn thế! Tại sao ngài không đặt mình vào hoàn cảnh của công tử mà nghĩ thử một lần mà suốt ngày chỉ biết trách móc hắn?! Ta hiểu rất rõ, tâm công tử bị tổn thương tuyệt không kém Y công tử dù chỉ một phần! Nhưng ngài thì sao, ngài ngay cả một câu an ủi cũng chẳng buồn nói, ngài có biết vì sao công tử lại quyết định rời khỏi

hay không? Đó là vì tâm công tử đã chết! Chẳng phải ngài luôn miệng nói yêu công tử hay sao? Vì cái gì khi mọi chuyện xảy ra thì ngài hoàn toàn không đặt sự tồn tại của hần vào mắt, vào tim? Ngay cả ta cũng nhìn ra Vương gia đây chưa từng yêu công tử, từ đầu đến cuối chỉ xem hần như thể thân của Y công tử mà thôi. Người ngoài như ta nhìn vào còn biết thì huống chi kẻ trong cuộc như công tử?! Giờ thì tốt rồi, bây giờ công tử đã có thể quay về làm chính mình nên hần chẳng còn vướng bận gì cả, đương nhiên sẽ chọn rời khỏi a, chẳng lẽ cứ ngồi chờ đến khi Vương gia ngài đến đuổi sao? Còn có, ta nghĩ Vương gia đây không nên hi vọng thêm nữa làm gì, bởi nếu công tử đã muốn đi thì hần sẽ tìm mọi cách để người không thể tìm được! Đây là hậu quả của việc người đã bỏ mặc công tử! Công tử nhất định đã rất đau lòng.....Những gì ta muốn nói đã hết! Muốn chém muốn giết, tùy Vương gia.”

Thì ra, ta đã khiến Tại đau khổ nhiều như vậy.....Đối với Y chẳng qua chỉ là áy náy mà thôi. Nhưng, ta đã khiến Tại hiểu lầm! Là những lời của Tiểu Trúc khiến ta nhận ra, hiểu được, thì ra những gì ta làm đã khiến hần tổn thương nhiều như thế. Nhưng mà, rốt cuộc hần đang ở đâu cơ chứ.....

Vốn nghĩ rằng mình sẽ chết, nhưng Tiểu Trúc không ngờ sau khi Duẫn Hạo nghe xong những lời này chỉ đơn giản xoay người rồi đi.....

Vương gia, mong người có thể hiểu hết những gì ta nói. Công tử, đây là việc duy nhất Tiểu Trúc có thể làm cho người, người nhất định phải trở về a.

~“Vương gia, vẫn không có tin tức.”

“Tiếp tục tìm!” Duẫn Hạo thở dài, tay ấn ấn huyệt Thái Dương.

“Duẫn Hạo, nên dừng lại thôi, dù có phái bao nhiêu người đi tìm cũng chỉ phí công vô ích!”

“Y.....”

“Nghe ta, dừng tìm nữa.”

“Không, nhất định có thể tìm được Tại.”

“Không có khả năng, hần đã chết rồi!”

“Y, người đang nói gì thế?!”

“Ta nói, hần, Kim Tại Trung, đã chết rồi! Là chính mắt ta nhìn thấy hần rơi từ vách núi xuống vực sâu! Ta nói hần rời khỏi chỉ để gạt người mà thôi!”

“Y.....dừng đùa được không, việc này không buồn cười chút nào.....”

“Ta không đùa! Hần thật sự đã chết! Người vĩnh viễn cũng không tìm được hần!”

“Chính mắt người nhìn thấy hần rơi xuống?! Nhưng người không kéo hần lên?! Tại sao?!!!” Duẫn Hạo kích động nói.

“Vì ta hận hần! Hần đã cướp đi toàn bộ những gì ta có!”

“Y, người thay đổi!”

“Đúng! Ta thay đổi! Vì chỉ có như vậy ta mới có thể bảo vệ chính mình! Ta có thể nói cho người biết, hiện tại ta căn bản không hề yêu người! Tranh giành với Kim Tại Trung chẳng qua chỉ vì không cam lòng mà thôi! Hơn nữa, ta có cố kéo hần lên, nhưng là chính hần đã gạt tay ta ra! Người có biết vì sao không? Bởi hần nghĩ người yêu ta! Ha ha ha, vì thế hần đã chọn cái chết! Nói cách khác, kẻ hại hần chết, chính là người, Trịnh Duẫn Hạo!”

Thì ra, sau khi một người mất đi trí nhớ thì về sau dù có lấy lại mảnh ký ức kia vẫn không thể quay lại làm chính mình của ngày trước được.....Đây là những gì ta học được qua những chuyện đã xảy ra.....

Bây giờ, dù cho ta và người không thể tiếp tục ở cùng một chỗ thì ta cũng không để cho người và Kim Tại Trung hạnh phúc! Người vẫn là nên, mang theo cảm giác day dứt này đến cuối đời đi.....

[Kẻ hại hần chết, chính là người, Trịnh Duẫn Hạo!]

Tuy Y đã rời khỏi nhưng những lời Y nói thì vẫn văng vẳng bên tai Duẩn Hạo, từng câu từng chữ cứ như vậy mà đâm thẳng vào tim hắn...

18. Chương 18: Trịnh Vương Phủ?

Ánh sáng mỏng manh của ngày mới thi nhau len lỏi qua khe hở giữa những chiếc lá rồi nhẹ nhàng in dấu lên người Tại Trung. Tại Trung bây giờ đang ngồi bên chiếc sứa sổ gần hành lang, con bướm bướm nhỏ bay lượn xung quanh rồi đáp xuống cánh tay phải của cậu....đôi mắt đen nhánh sâu không đáy bình tĩnh nhìn cánh bướm hé ra khép vào, hết như....một con búp bê.

Những điều này đều nằm gọn trong mắt Hàn Canh. Tại Trung quả thật rất đẹp, đẹp đến nỗi người khác khó tin rằng hắn thật sự tồn tại. Hết như bây giờ, ta vẫn chưa thể tin rằng Tại Trung hiện tại đang ở bên cạnh mình.

“Canh, người đến à....” Tại Trung cười nhẹ, con bướm nhỏ trên tay cũng bay mất.

“Ân.” Nụ cười hiện tại của Tại Trung, càng nhìn càng khiến người ta đau lòng.

“Nếu, con người cũng có thể bay lượn tự do tự tại như con bướm kia thì tuyệt biết bao.”

“Ngốc, chuyện này sao có thể?” Hàn Canh sững nịch vuốt tóc Tại Trung.

“A, đừng nói về ta nữa, người hôm nay sao nhân hạ thế?” Ngẩng đầu nhìn Hàn Canh.

“Ta nhân hạ bao giờ? Ta đã làm xong việc nên mới đến đây a.”

“Được rồi, là ta đã sai khi nói Hàn Vương gia thương dân như con thành như vậy.” Tại Trung cười nhẹ, nói.

“Người a.....” Hàn Canh cũng mỉm cười, lắc đầu.

“.....” Đột nhiên cảm giác khó chịu ập tới khiến Tại Trung nhíu chặt mày.

“Tại, vào phòng nghỉ ngơi đi.”

“Ta không sao.” Tại Trung lắc đầu nói.

“Nhưng mặt người tái nhợt cả rồi!”

“Ta muốn ngồi thêm một lát....”

“Không được, ta bế người vào.” Không để Tại Trung trả lời, Hàn Canh đã bế cậu lên, thẳng hướng phòng cậu mà đi.

“Canh, ta thật sự không sao.”

“Tại, người lúc nào cũng quật cường như thế.”

“Ta sẽ xem như đó là lời khen a.”

“Được rồi, người ngoan ngoãn nằm trên giường nghỉ ngơi đi, không được đi lại lung tung nữa.”

“Ân, ta sẽ không, hơn nữa, dù ta có muốn cũng không thể.....”

Chút nữa quên mất vết thương trên đùi Tại Trung tuy đã lành nhưng cậu cũng không thể đi lại. Đây hẳn là do tâm bệnh....hay nói cách khác chính là, Tại Trung căn bản đã quyết định buông thả chính mình?

“Tại, vết thương của người đã lành lại rồi, người có thể rời đi bất cứ lúc nào người muốn.”

“Sao thế? Bắt đầu cảm thấy ta phiền? Muốn đuổi ta đi rồi à?” Giọng nói nửa đùa nửa thật.

“Ý ta không phải thế.....”

“Đùa thôi, mang đến nhiều phiền phức cho người như thế, thực xin lỗi.....”

“Tại, ta có thể, có thể thay hấn yêu người không?”

“.....” Tại Trung đương nhiên hiểu ‘hấn’ trong câu nói của Hàn Canh là ai. Người mình dùng mọi cách để không nhớ, người mà mình gần như liều mạng để quên đi nay lại xuất hiện trong đầu. Hai mắt vốn trống rỗng nay lại mất đi tiêu điểm.....

“Tại.”

“Canh, không cần, người cần bản không cần thay thế hấn.”

“Nhưng ta biết rõ, ngoài hấn ra thì người không thể chấp nhận thêm bất kỳ ai.”

“Thực xin lỗi.....”

“Không cần nói xin lỗi, người không làm gì sai cả. Thật ra chúng ta rất giống nhau, yêu người không thuộc về mình, nhưng mà, Tại, nếu người có thể chấp nhận tình cảm của ta thì dù người có xem ta như thế thân của hấn cũng không sao.”

“Canh, người rất ngốc.”

“Chúng ta giống nhau, không phải sao?”

“Nếu, cả đời này ta cũng không thể đi lại thì sao.....”

“Ta nhất định không bao giờ bỏ rơi người, tin ta.”

“Được rồi, ta chấp nhận. Nhưng mà, người không phải thế thân của bất kỳ ai, người là chính người, Hàn Canh.” Một vai diễn không nên tồn tại hai lần, giống như bên cạnh Duẩn Hạo chỉ cần một người tên Y là đủ. Lời hứa cũng không phải thứ có thể tin tưởng, bởi những gì Duẩn Hạo đã từng thề non hẹn biển với ta, tất cả đều không có thật. Nhưng, ta quyết định thử tin tưởng người khác thêm một lần nữa. Từng yêu sâu đậm, từng nhận lấy đau đớn thật nhiều, cũng từng hận thật sâu.....Chỉ có thử tin Canh, ta mới có thể sống lại lần nữa.....

“Tại, đa tạ người.”

“Đừng nói như ta là kẻ rất tốt như thế, thật ra ta chỉ là đang giúp chính mình thôi.”

“A, ta đi xem thuốc đã nấu xong chưa, người nghỉ ngơi trước đi.”

“Ân.”

Canh, luôn luôn ôn nhu với ta như thế. Bắt đầu từ bây giờ, ta phải học cách quên kẻ kia thôi.

Kiến thành. Trịnh Vương phủ

~“Thật sự không thể ngờ! Bất quá chỉ là một Kim Tại Trung đã chết mà người đã biến thành cái bộ dạng này! Trịnh Duẩn Hạo! Người của trước kia đâu rồi?! Mỗi ngày chỉ biết đến Dạ Lăng Các! Người làm như thế thì Tại Trung sẽ sống lại chắc?! Nếu hấn biết hiện tại người như thế này thì dù có làm ma cũng quay về tìm người!”

“Quay về? Thế chẳng phải rất tốt sao, ít nhất như vậy thì ta có thể lại được nhìn thấy hấn.”

“Người, người nói xem người hiện tại có khác gì phế vật?”

“Ta cũng biết mình rất hèn hạ, nhưng mà, Tại Trung là do ta hại.....”

“Được! Vậy người cứ tiếp tục như vậy đi, ta thật sự rất thất vọng về người!”

“Ta cũng rất muốn làm gì đó có ích hơn! Nhưng mà không được! Đến bây giờ ngay cả chút tin tức của Tại Trung cũng không có, người nói đi ta còn có thể làm gì!”

“.....Đừng buông thả bản thân như thế. Ta tin rằng hấn vẫn còn sống.” Một lúc lâu sau đó Y mới nói ra câu này, rồi quay người rời đi.

Tại.....còn sống? Y nói đúng, đến bây giờ ta vẫn chưa tìm thấy thi thể của Tại Trung! Không thể dễ dàng từ bỏ hi vọng cũng như không nên buông thả bản thân mình như vậy, nhất định phải tìm được Tại Trung!

Rất muốn, rất muốn chính miệng nói với hấn ta yêu hấn.....Nhất định, nhất định một ngày nào đó sẽ tìm được.

Từng ngày cứ lặng lẽ qua đi, thời tiết, cảnh vật đều thay đổi nhưng sức khỏe Tại Trung thì không, vẫn yếu như trước chứ chẳng khá hơn chút nào. Ta căn bản không thể giúp Tại làm bất cứ chuyện gì, ta biết, Trịnh Duẫn Hạo mới chính là người hấn cần.....

“Tại, đi tìm Trịnh Duẫn Hạo đi.”

“Canh, người vừa nói gì thế?”

“Chính người rất rõ mình muốn gì, lòng của người trước sau chỉ có hình bóng hấn. Quay về đi, ta chấp nhận bỏ cuộc....”

“Canh, người hấn yêu căn bản không phải ta, là hấn đã bảo ta rời khỏi Trịnh Vương phủ, bây giờ ta có thể quay về nơi đó nữa sao? Mọi thứ bây giờ đã khác rồi, Canh, đừng bức ta về nơi ấy.”

“Tại, người yêu ta không?”

“.....Thực xin lỗi, ta biết mình rất ích kỷ, nhưng, nhưng ta sẽ cố gắng yêu người.” Tại Trung nắm tay áo Hàn Canh, cầu xin.

Hàn Canh cười khổ, cúi xuống hôn lên môi Tại Trung. Ban đầu Tại Trung vô cùng ngạc nhiên, nhưng rồi cũng từ từ nhắm hai mắt lại.....

Hàn Canh không giống với Duẫn Hạo, dù là làm gì đi nữa thì hấn vẫn ôn nhu như thế. Hết như hiện tại, ta chưa bao giờ được Duẫn Hạo hôn nhẹ nhàng thế này, nụ hôn của Duẫn Hạo hết như con người hấn, bá đạo, độc tài. Nhưng mà, vì cái gì ta lại lưu luyến kể lúc nào cũng bá đạo và vô cùng độc tài ấy?

Cảm giác Hàn Canh rời khỏi môi mình, Tại Trung chậm rãi mở mắt.

“Tại, người khóc.....”

Khóc? Từ khi nào ngay cả cảm xúc của bản thân mình cũng chẳng thể khống chế được để rồi bất giác rơi nước mắt thế này?

“Đừng tự lừa gạt bản thân nữa, bởi dù có cố gắng đến đâu thì sự thật vẫn là sự thật....”

“Canh.....”

Hàn Canh nói xong thì xoay người rời khỏi.

Ta đã quá ích kỷ rồi.....Canh có lẽ, sau này cũng không đến tìm ta nữa...

~“Đã trễ thế này vẫn chưa nghỉ ngơi?”

“Y?! Sao lại đến đây, ta còn vài công văn phải chỉnh sửa lại, những ngày trước đã mất không ít thời gian rồi.”

“Thế là tốt rồi, ta nghĩ, Tại Trung hấn sẽ hiểu được tình cảm người dành cho hấn.” Ta nói như vậy hoàn toàn không có ý gì khác, chỉ là không muốn Duẫn Hạo buông thả chính mình thôi.

“Y, Tại Trung hấn, sẽ hiểu sao?”

“Ân, nhất định.” Chỉ cần hấn còn sống thì nhất định sẽ hiểu.....

“Mong rằng có thể gặp lại hấn sớm một chút.....”

“Ân, sao thế? Gần đây quân đội có việc bận sao?”

“Nga, không có, là vì Hoàng huynh.....”

“Sao thế?”

“Ta cũng không biết. Gần đây những đề nghị ta đưa ra, hấn đều khẳng khái phủ quyết. Như việc nếu nhất định tấn công Tấn Quốc thì trước hết phải cho trinh thám đi dò la tình hình quân địch thế nào rồi mới tính

tiếp. Dù sao ta cũng chưa biết thực lực quân đội Tấn Quốc mạnh yếu ra sao. Nhưng, Hoàng huynh lại phủ quyết toàn bộ những ý kiến ta đưa ra.”

“Duẩn Hạo, ta chỉ có một câu dành cho ngươi, công cao cái chủ (*) cũng không phải chuyện tốt, ngươi nhất định phải cẩn thận.”

(*) Công cao cái chủ (): Kẻ bề tôi có công lao hiển hách đến mức lấn át cả chủ quân, khiến người ở ngôi cao có cảm giác không yên lòng.

“Có thể sao? Hoàng huynh hân.....”

“Lòng người mà, dù cho đó là ai đi nữa cũng khó lòng nắm bắt, huống chi đó lại là bậc đế vương, quyền lực và địa vị hoàn toàn có thể khiến một kẻ vốn thiện lương thay tâm đổi tính. Duẩn Hạo, đừng nghĩ ai cũng đơn thuần như vậy, không ai muốn kẻ khác cướp đi những thứ mình đang có đâu.”

“Ý ngươi là.....”

“Ngươi hiểu được là tốt rồi, ta cáo từ trước.”

“Ân.”

Hoàng huynh sẽ như thế sao? Nhưng những lời Y nói cũng không phải không có đạo lý.....

~“Tại.”

“Canh?!”

“Sao thế? Ngạc nhiên lắm à?”

“.....Ta nghĩ, ngươi sẽ không đến nữa.”

“Thì ra trong mắt ngươi, ta là người như vậy?” Hàn Canh trước sau vẫn cười dịu dàng.

“A, không phải.” Tại Trung lắc đầu.

“Đi với ta đến nơi này nhé?”

“Đi đâu?”

“Khoan hãy hỏi.”

“Ân.”

.....

“Canh, rốt cuộc ngươi đưa ta đi đâu thế?” Nhìn xe ngựa rồi hành trang thế này, chẳng phải Canh chỉ muốn đưa ta ra ngoài một lát thôi sao?

“Ra ngoài du ngoạn vài hôm, chẳng lẽ ngươi ở trong Vương phủ một thời gian rồi mà không thấy buồn chán sao?”

“Thật không?” Chẳng lẽ lý do lại đơn giản như vậy?

“Ngươi không tin ta?”

“Không có.....”

“Ta nghĩ, ra ngoài vài hôm hẳn sẽ tốt với sức khỏe ngươi hơn, biết đâu chân ngươi cũng.....”

“Đa tạ ngươi.....”

“Đi thôi.”

“Ân.”

Vài hôm sau

~“Canh, vì cái gì lại đưa ta đến đây?!” Là, Trịnh Vương phủ?

“Vào thôi.”

“Vì cái gì, ngay cả người cũng đối ta như thế?”

“Tại.....” Ta làm vậy cũng là vì người mà thôi!

“Ta phải về Duyệt thành, đưa ta đi khỏi đây!”

“Tại, chẳng lẽ người không muốn hỏi trực tiếp Trịnh Duẫn Hạo sao? Không muốn hỏi vì sao hắn đối xử với người như thế?”

“.....Được rồi.....” Vấn đề, cuối cùng cũng phải được giải quyết.

Trong Trịnh Vương phủ

~“Xin hai vị chờ một lát, Vương gia sẽ ra ngay.” A Tứ kinh ngạc khi nhìn thấy Tại Trung, rất nhanh lấy lại bình tĩnh, nói.

“Đa tạ.”

“Đừng lo.” Hàn Canh nhẹ nhàng nắm chặt tay Tại Trung.

Không lâu sau.....

“Tại.....” Thì ra, người thật sự còn sống!

“Tại Trung.....Canh.....” Y cũng đi theo.

“.....” Tại Trung nhìn hai người trước mắt, im lặng không nói.

“Y, đã lâu không gặp, vẫn khỏe chứ?”

“Ân.....”

Hai người đã từng rất thân thiết, hai người trước kia lúc nào cũng như hình với bóng nay lại như hai kẻ xa lạ.....Từ khi Tại Trung xuất hiện đến nay, rất nhiều thứ đã thay đổi.....

“Trịnh Duẫn Hạo, ta đã đưa Tại Trung về với người! Nếu người dám làm tổn thương hắn thêm bất cứ lần nào nữa thì Hàn Canh ta tuyệt đối không tha cho người!”

“Canh?!” Canh nói như vậy là có ý gì?

“Tại, ta xin lỗi, ta không thể đưa người về.”

“Canh, người từng hứa sẽ không bỏ mặc ta mà....”

“Người không thuộc về Duyệt thành, cũng không thuộc về Hàn Vương phủ, càng không thuộc về ta. Đây mới là nơi người nên lưu lại.”

“Ta không muốn, Canh, đưa ta về đi....”

“Tại, đừng đi, được không?” Duẫn Hạo đi đến.

“Đừng đến gần.....” Nhìn nam nhân trước mặt, nỗi nhớ vốn đã giấu kỹ vào ngăn sâu nhất trong lòng nay lại tuôn ra như dòng nước lũ, nhưng cũng chính vì rất nhớ nên càng sợ hãi mỗi khi tiếp xúc với hắn.

“Tại.....” Ta rất nhớ người, thật sự rất nhớ.....

“Canh, đưa ta về.” Tại Trung lạnh lùng nói.

“Thực xin lỗi, Tại. Ta yêu người.....” Đây là câu cuối cùng Hàn Canh nói với Tại Trung.

“Tại Trung giao cho người. Nhớ kỹ những gì ta đã nói.” Khi Hàn Canh bước ngang Duẫn Hạo đã nhẹ nhàng để lại một câu, sau đó ly khai.

“.....Đa tạ người.” Hàn Canh, thật ra người mới chính là người thích hợp với Tại Trung. Nhưng, hắn không thể thuộc về người được!

Hàn Canh đã đi khỏi, chỉ còn lại ba người Tại Trung, Duẫn Hạo và Y.

“Người không cần nói gì cả, ta sẽ rời khỏi đây thôi.” Hơn nữa ta tuyệt đối sẽ không trở thành kỳ đà cản mũi giữa người và Y.

“Tại Trung, đừng nói thế, Duẩn Hạo rất cao hứng khi thấy người trở lại.”

“Y.....” Hân cao hứng? Có sao?

“Ta cùng người về Dạ Lăng Các nghỉ ngơi.”

“.....”

“Đi thôi.”

Tại Trung lắc đầu.

“Sao thế?”

“Không có gì.” Tại Trung nhìn xuống đôi chân mình.

“Chân người.....”

“Đã bị phé rồi.” Y vốn đã đoán được.

“Duẩn Hạo.....” Y đi đến bên cạnh Duẩn Hạo.

“Vương gia, làm phiền ngài rồi.” Tại Trung lạnh giọng nói.

Duẩn Hạo bước đến ôm chặt Tại Trung.

“Tại.....ta xin lỗi.” Duẩn Hạo ôm chặt người trong lòng, hối hận nói.

Tại, ta cảm thấy khoảng cách giữa chúng ta ngày càng xa. Tất cả đều do ta mà ra, do trước kia ta đã quá ngu ngốc khi không biết yêu thương, trân trọng người.....Thực xin lỗi.

“Những lời này của Vương gia, tại hạ nghe không hiểu.” Quay mặt sang một bên, tránh né ánh mắt Duẩn Hạo.

Hơi thở quen thuộc, cái ôm ấm áp này.....không phải là thứ mình có thể lưu luyến....Duẩn Hạo hiện tại, hoàn toàn không thuộc về mình.

19. Chương 19: Buông Tay.....

Dạ Lăng Các

~“Công tử!”

“Tiểu Trúc? Có nhớ ta không?”

“Công tử, ta.....”

“Nha đầu, khóc gì mà khóc, chẳng phải ta vẫn rất tốt đấy sao?”

“Công tử! Chân của người, sao lại thành ra thế này?! Ta không muốn a.”

“Không sao, thật ra, như vậy chẳng phải rất tốt à, sau này dù có chuyện gì xảy ra đi nữa thì ta cũng không rời khỏi đây.” Bởi vì, ngay cả quyền lựa chọn ta cũng chẳng còn.....

“Công tử, người đừng nói như vậy a. Ta, ta nghe xong liền muốn khóc.” Tính tình của công tử.....lãnh đạm, này tất cả cũng do Vương gia hỗn đản kia mà ra!

“Khờ quá.”

“Ta đã giúp người mắng Vương gia hỗn đản kia một trận rồi. Công tử đừng đau lòng nữa được không?”

“Tiểu Trúc, Vương gia muốn yêu ai cũng là quyền của hắn, trái tim của một người không thể chỉ vì vài câu nói mà thay đổi được.”

“Nhưng, nhưng ta cảm thấy người Vương gia thật sự yêu chính là công tử người a.”

“Những chuyện tình cảm thế này không nên gượng ép. Nếu không nhất định sẽ phải nhận lấy một cái kết vô cùng đau đớn.” Giống như, tình cảm của Canh dành cho ta vậy.

“Công tử, ta thật rất không hiểu. Đang yên đang lành, tại sao chân người đột nhiên thành ra như vậy? Sau này người còn có thể đi lại như trước kia không?”

“Đi lại? Ta cũng không biết.” Có lẽ là vì ta không nghĩ đến việc đi lại, chạy nhảy khắp nơi như trước kia.....

“Ách, Y công tử.”

“Àn, Tiểu Trúc, người lui xuống trước đi.”

“Vâng.”

.....

“Sao lại đến thăm ta?”

“Để xem thử rốt cuộc người đã xảy ra chuyện gì a.” Y đi đến bên cạnh Tại Trung.

“Àn?”

“Người rất giống Duẩn Hạo.”

“Ta và hắn không còn bất cứ quan hệ gì cả.”

“Đừng phủ nhận nhanh như vậy. Ta nói, hắn không yêu người, người liền tin đó là thật?”

“Không đúng sao? Từ khi người về Vương phủ, suốt khoảng thời gian ấy hắn căn bản không hề nhớ đến sự tồn tại của ta.”

“A, hắn đúng là không hiểu cách yêu người khác, lúc nào cũng chỉ biết khẳng khái giữ lại thứ mình thích mà thôi, căn bản chưa bao giờ cho người khác biết hắn đang nghĩ gì hay muốn gì.”

“Nói như vậy, chẳng lẽ người rất hiểu hắn sao?”

“Hắn là như thế, ta đến đây là vì có vài chuyện muốn giải thích với người.”

“Tại sao?”

“Là do ta đã hại người rơi xuống vực ngày hôm đó.”

“Chẳng phải là do chính ta bảo người buông tay sao?”

“Ta có thể nói thẳng với người là, ta đã cố ý làm như thế, người hẳn rất hận ta đúng không?”

“Không, ta đã từng nói qua, ta sẽ không hận người. Vết thương trên đùi thật ra đã khỏi hẳn từ lâu, chỉ là ta không muốn đi lại nữa mà thôi.”

“Ta nói người và Duẩn Hạo giống nhau quả chẳng sai chút nào a, một khi đã yêu liền mặc kệ những thứ xung quanh.”

“Hắn có như thế sao?”

“Đừng nhìn Duẩn Hạo như thế mà nghĩ hắn là kẻ vô tình, ngay cả ta cũng phải thừa nhận, người hẳn yêu chính là người.”

“Y, ta thật sự không thể nào hiểu người đang nghĩ gì. Tìm mọi cách để quay về Vương phủ, trở lại bên cạnh Duẩn Hạo rồi sau đó lại thành công trong việc khiến ta rời khỏi, thế nhưng, hiện tại người lại nói những lời này.”

“Đa tạ đã khen ngợi, Hàn Y ta làm việc, từ trước đến nay đều không tuân theo bất cứ nguyên tắc nào. Tùy tâm làm việc, đây chính là nguyên tắc của ta.”

“Nói như thế, hiện tại ngươi muốn gì?”

“Trực tiếp đuổi ngươi ra khỏi đây thật sự không còn thú vị như ta đã từng nghĩ, thế nên ta đã quyết định phải giúp ngươi có thể đi lại một lần nữa, bởi ta không muốn người khác nói ta là kẻ thừa nước đục thả câu. Hiện tại quan hệ giữa ta và Duẩn Hạo hoàn toàn không giống như những gì ngươi đang nghĩ. Có thể nói rằng ta và hắn hiện tại chỉ là bằng hữu. Thật ra, những ký ức về Duẩn Hạo trong ta đã khôi phục hoàn toàn những đoạn tình cảm kia đã biến mất không chút dấu vết. Nhưng ngươi cũng không nên quá khinh địch nha, tuy rằng hiện tại ta không còn tình cảm với hắn nhưng không thể chắc chắn rằng sau này cũng thế.”

“Y quả nhiên vẫn là Y.” Ta không hề nghe được chút ý thù địch nào trong câu nói của Y, có thể nói hắn đang dùng chính cách của mình để động viên ta. Người này, tâm tư của hắn quả thật rất khó lường. Đây hẳn chính là điểm khiến hắn hơn người đi?

“Ta sẽ giúp ngươi khôi phục lại toàn bộ như trước kia, nhưng mà, này còn phải xem ngươi có nguyện ý hợp tác hay không.”

“Ngươi chắc chắn có thể giúp ta?”

“Đệ nhất tài tử Duẩn Quốc tuyệt không phải hư danh. Loại y thuật đơn giản này dù có nhắm mắt ta vẫn làm được. Xem ra từ khi bị thương đến nay sức khỏe ngươi không tốt chút nào, tại sao lại buông thả chính mình như thế?”

“Ta có như vậy sao? Ta nghĩ mãi cũng chẳng tìm ra lý do tại sao mình phải hồi phục như trước kia, vì thế vết thương thể nào cứ để thế ấy, thì ra đây gọi là buông thả chính mình?”

“À, sau này ngươi có dự định gì không?”

“Có ý gì?”

“Ta là nói Duẩn Hạo.”

“Ta không cho rằng trong lòng hắn có ta.”

“Trong lòng hắn không có ngươi? Từ ngày ngươi biến mất, hắn hầu như mỗi ngày đều đến Dạ Lăng Các. Nói hắn không yêu ngươi? Này hắn không có khả năng.”

“Thật vậy? Nhưng tình yêu của hắn khiến ta một chút an toàn cũng không có, ngươi nói xem ta có thể yêu kẻ như thế sao?”

“Này vẫn là chuyện của hai người các ngươi, ta không can thiệp được.” Ý là, các ngươi tự giải quyết đi.

~“Công tử, Y công tử nói gì với ngươi vậy?”

“Nga, không có gì, chỉ là trò chuyện vài câu thôi.”

[Tại Trung, dùng cách của chính ngươi để chứng minh với Duẩn Hạo đi.]

Đây chính là những gì Y đã nói.....Dùng cách của chính ta? Nếu người hắn yêu thật sự không phải ta thì sao?

“Thật không? Công tử không lừa ta đấy chứ?”

“Tiểu Trúc, trong khoảng thời gian ta rời khỏi, Vương gia rất thường xuyên đến đây sao?”

“Vâng, mỗi ngày đều đến. Aish, nhưng công tử đừng như vậy mà mềm lòng a, Vương gia chịu như thế là xứng đáng. Ai bảo ngay cả người mình yêu là ai hắn cũng không xác định được cơ chứ.”

“A.....”

~“Những lời cần nói ta đã nói cả rồi, nhưng xem ra Tại Trung không hề có ý định tha thứ.”

“Dạ tạ, Y.”

“Người giữ lời xem ta như bằng hữu khiến ta rất cảm kích, còn đa tạ gì nữa. Bất quá ta nói thẳng, ta thật sự có chút không cam lòng. Rõ ràng thời gian Tại Trung gần người ngắn hơn khoảng thời gian chúng ta ở bên nhau rất nhiều, thế nhưng người lại yêu hần.”

“Y, người lúc nào cũng đáng yêu như thế.”

“Aish, đừng nói nhảm nữa, nếu như để Tại Trung nghe được rất không tốt. Ta đã lừa hần một lần rồi.”

“Lừa hần một lần?”

“Chính là ngày ta và hần đứng trên vách núi, thật ra khi ấy ta đã nói với hần rằng người sớm muộn cũng đuổi hần ra khỏi Vương phủ, vì thế hần mới bảo ta buông tay.”

“Người nói gì? Sao người có thể nói như thế?” Đối với những gì mình hiểu về Y, Duẩn Hạo thật sự không dám tin những gì Y đang nói.

“Aish, đừng kích động như thế. Bất luận kẻ nào cũng có đôi lần ích kỷ a. Huống chi khi đó ta vừa khôi phục trí nhớ không lâu nên đã nghĩ mọi việc có phần phức tạp. Nhưng đến giờ ta cũng không thấy mình làm sai chuyện gì.”

“Y, ta thật không dám tin người có thể nói như thế. Bây giờ Tại Trung thành ra như thế đều vì những chuyện đã xảy ra ngày hôm đó.”

“Duẩn Hạo, người thật sự cho rằng ta là nguyên nhân của mọi chuyện sao? Ta chỉ là giúp các người nhìn nhận rõ mọi vấn đề khi ấy mà thôi.”

“Có ý gì?”

“Trong tình cảm, nếu chỉ có nỗ lực không thì không thể duy trì được. Tại Trung đã nỗ lực rất nhiều nhưng người chưa một lần khiến hần cảm nhận được tình cảm của người. Đó là do bộ dáng của ta và hần giống nhau như đúc, cũng chính vì vậy mà hần càng sợ hãi, sợ hãi từ đầu đến cuối mình cũng chỉ là thể thân của kẻ khác. Duẩn Hạo, suốt ngày chỉ nói yêu hần vẫn chưa đủ. Người còn nhớ những việc đã xảy ra khi ta vừa quay về Vương phủ không? Người mỗi ngày đều đến thăm ta, khi đó Tại Trung ở đâu? Chính vì thế nên ta mới định ninh rằng người vẫn còn tình cảm với ta. Người thử đặt mình vào vị trí Tại Trung đi, trước khi ta quay lại, sự tồn tại của hần căn bản chỉ là thay thế ta, mà hiện tại ta đã trở về.....Ta tin với tính cách của Tại Trung, hần nhất định sẽ không miễn cưỡng lưu lại. Vì thế hần đã chọn rời khỏi, hơn nữa là buông thả bản thân. Thể xác và tinh thần đều bị thương tổn nặng nề khiến hần chẳng còn muốn sống nữa, đó cũng chính là lý do đến bây giờ đôi chân hần vẫn chưa thể đi lại. Kẻ đã gây nên bao nhiêu tuyệt vọng đó cho Tại Trung, chính là người. Tóm lại một câu là, Tại Trung chưa bao giờ, cảm nhận được tình cảm người dành cho hần.”

“Sau khi người trở lại? Đó là do ta lo lắng cho người, vì thế.....Ta nghĩ hần sẽ hiểu, không ngờ.....”

“Hiểu? Có vẻ người đã nghĩ hần lợi hại quá rồi. Không ai có thể bình tĩnh khi nhìn người mình yêu bỏ rơi mình rồi đến bên cạnh kẻ khác, ta thấy có lẽ nên đưa Tại Trung về bên cạnh Canh đi. Ít nhất Canh còn biết cách làm thế nào để yêu Tại Trung. Thật ra sức khỏe của Tại Trung tuy rằng rất yếu nhưng hai chân đã không còn vấn đề gì, chỉ là hần không nghĩ sẽ đi lại như trước kia mà thôi. Ta nghĩ, người duy nhất có thể giúp hần chỉ có người, sau này Tại Trung còn có thể đi lại hay không tùy thuộc người. Đêm đã khuya, ta phải về phòng, người cứ từ từ nghĩ xem nên làm thế nào đi.”

Ta nên làm thế nào? Tại Trung mới có thể quay về bên cạnh ta.....

Dạ Lăng Các

~“Công tử, ta phát hiện gần đây người gầy đi rất nhiều a.....”

“Có à? Sao ta không nhận ra nhỉ?”

“Công tử, hiện tại ngay cả nắm tay người ta cũng không dám dùng sức, bởi ta sợ nó sẽ gãy mất.”

“Nha đầu, chẳng phải người cũng thế hay sao, còn dám nói ta?”

“Giống nhau bao giờ? Công tử người bây giờ gọi là suy yếu. Nhưng ta hiện tại gọi là khỏe mạnh. Không được, ta nghĩ ngày mai phải bảo phòng bếp chuẩn bị thêm vài món bổ dưỡng mới được, còn phải sắc thêm vài thang thuốc cho người nữa.”

“A, không cần.” Những thang thuốc ấy, một giọt ta cũng không muốn uống. Rất đắng!

“Công tử lạnh không? Ta ra đóng cửa lại.”

“Ân.....” Sức khỏe quả thật ngày càng kém, chẳng qua chỉ là vài cơn gió, vậy mà đã khiến đầu nặng hơn rồi. Hình như là phát sốt thì phải.....

“Ách, Vương, Vương gia? Công tử đã nghỉ ngơi rồi, ngài.....”

“Suyt, ta chỉ tới nhìn hần một lát, sẽ rời khỏi đây nhanh thôi, người cứ ra ngoài trước đi.”

“Kia, được rồi.” Ai bảo hần là Vương gia cơ chứ. Lời hần nói, ta nào dám không nghe?

Duẩn Hạo nhẹ nhàng bước tới bên giường Kim Tại Trung, bàn tay khẽ chạm lên khuôn mặt người mình yêu.

“Vương gia.” Đột nhiên Tại Trung mở lớn hai mắt, gạt tay Duẩn Hạo sang bên cạnh.

“Tại.....” Thì ra vẫn chưa ngủ?

“Vương gia, đêm đã khuya mà Vương gia đây còn đến Dạ Lăng Các, e là người khác sẽ dị nghị làm bẩn thanh danh của ngài. Thỉnh Vương gia nhanh chóng quay về phòng mình.” Biết đâu Y đang chờ người ở đây.....

“Phải làm sao, người mới tha thứ cho ta?”

“.....” Câu nói của Duẩn Hạo khiến Tại Trung xao động, đôi mắt sâu không đáy nhìn thẳng vào hần, nhưng ánh mắt ấy đã được thu hồi rất nhanh.

“Tại, nói cho ta biết, ta phải làm gì người mới nguyện ý tha thứ cho ta?”

“Rất đơn giản, đưa ta về Hàn Vương phủ.”

“.....Này tuyệt đối không có khả năng.”

“Vậy thỉnh Vương gia quay về phòng mình.”

“Ta không muốn.....”

“Vương gia, người trước kia muốn tại hạ rời khỏi Vương phủ chẳng phải ngài hay sao? Vì cái gì bây giờ tại hạ muốn rời đi thì ngài lại không cho?”

“Mặc kệ người có tin hay không, nhưng ta cam đoan mình chưa từng muốn người rời khỏi Vương phủ.”

Chưa từng?.....Nhưng ta không muốn ở lại nơi này!

“Rốt cuộc Vương gia ngài muốn gì?”

“.....Ta chỉ muốn.....được nhìn thấy người.”

“Vương gia thật biết nói đùa.”

“Đừng gọi ta là Vương gia nữa, có được không?”

“Thế tại hạ nên xưng hô với ngài thế nào? Tục danh của Vương gia cũng không phải dành cho hạ dân như tại hạ muốn gọi thế nào thì gọi.”

“Đừng dùng thái độ này khi nói chuyện với ta nữa, ta sẽ phát điên mất.....” Tại Trung rõ ràng đang ở ngay bên cạnh mình, thế nhưng ta cảm giác khoảng cách giữa ta và hần ngày càng xa, xa đến nỗi dù ta có cố gắng cách mấy cũng không thể với tới.....

“A, Vương gia, thái độ của tại hạ có vấn đề sao?”

Đột nhiên Duẩn Hạo đưa tay giữ chặt mặt Tại Trung, bá đạo dán môi mình lên môi cậu.....đầu lưỡi nhanh chóng luồn vào khoang miệng đối phương rồi điên cuồng mút vào, hết như muốn mang tất cả nhưng nhớ và yêu thương nói cho người kia hiểu.....

“Đủ rồi!” Tại Trung dùng sức đẩy mạnh Duẩn Hạo ra, dùng mu bàn tay lau mạnh môi mình như muốn xóa đi toàn bộ hơi thở Duẩn Hạo trên người mình, nước mắt bất tri bất giác lăn dài.....

“Tại, quay về bên cạnh ta, có được không?”

“Tại sao người lúc nào cũng như thế! Ta thật sự rất vất vả, đã rất cố gắng khi không ngừng nói với bản thân rằng mình không phải thể thân của Y, nhưng mà, ta căn bản không tìm ra được chút tin tưởng nào khi người nói người người thật sự yêu là Kim Tại Trung ta. Ngay từ đầu chúng ta gặp nhau cũng vì linh hồn ta sống trong thể xác của Y, nên người yêu ta cũng chỉ vì lý do ấy, vì tính cách ta và Y tương tự nhau. Người nói yêu ta, ta đã tin người vô điều kiện, thế nhưng khi Y thật sự quay về thì ta liền phát hiện những lời người từng nói căn bản chỉ là nói dối! Một vai diễn chỉ dành cho một diễn viên mà thôi! Bây giờ ta đã nguyện ý buông tay, vì cái gì người hết lần này đến lần khác giữ ta lại? Ta cầu xin người, buông tha cho ta đi.....”

“Không có khả năng! Ta tuyệt đối sẽ không để người rời khỏi! Vĩnh viễn cũng không buông tha người!”

“Vậy nếu ta nói, ta đã yêu Hàn Canh thì sao.....”

20. Chương 20: Đùng Rời Khỏi Ta.....

Người nói gì?”

“Ta nói.....” Tại Trung hít sâu “Ta đã, yêu Hàn Canh. Thế người vẫn còn ý định giữ ta bên cạnh mình?”

“Ta không tin. Người sao có thể yêu hần?”

“Sao lại không thể? Canh đối ta rất tốt.” Tại Trung vô cùng bình tĩnh trước những câu chất vấn đầy tức giận của Duẩn Hạo.

“Nhưng ta yêu người!”

“.....” Ta yêu người.....Ba từ này ta đã từng được nghe không ít lần, tuy rằng đó không phải những lời dành cho Tại Trung, tuy rằng trái tim giờ đã nguội lạnh nhưng, khi nghe lại ba từ ấy vẫn khiến lòng cậu vốn đang tĩnh lặng lại xuất hiện vài gợn sóng.....

“Tại, người ta yêu chỉ có mình người, từ trước đến giờ vẫn chưa từng thay đổi. Ta biết thái độ của ta dành cho Y khiến người nghi ngờ, nhưng đối tốt với Y chỉ vì muốn bù đắp những thương tổn mà hần từng chịu đựng, một chút cũng không giống tình cảm ta dành cho người!”

“Vương gia, đây đã là chuyện của quá khứ.”

“Người thật sự, yêu hần sao?” Chẳng lẽ ta không còn cách nào khiến Tại hồi tâm chuyển ý?

“.....Đúng.”

Hai người trầm mặc.....Không khí trong phòng như ngừng lại, thời gian cũng như vừa vụn ngừng trôi.

Thật lâu sau đó, Duẩn Hạo mới lên tiếng phá vỡ không khí quái dị ấy.

“Vậy được rồi, chỉ cần.....” Nhìn thẳng hai mắt Tại Trung.

“Chỉ cần người có thể đi lại một lần nữa, ta liền, liền đưa người về bên cạnh hần.....” Những đau khổ của Tại Trung đều do một tay ta đem đến. Nếu ở bên cạnh Hàn Canh có thể giúp Tại thoát hoạt như trước kia.....Ta nguyện ý buông tay.....

“Tại hạ, đa tạ Vương gia đã thành toàn.” Sẽ sớm thôi.....Ta rất nhanh sẽ không còn chút quan hệ nào với Duẫn Hạo.....

“Thỉnh Vương gia đi thông thả, tại hạ không tiện tiễn ngài.”

“Muốn rời khỏi đây, ngươi phải khiến đôi chân mình nhanh chóng hồi phục.” Đây là câu cuối cùng Duẫn Hạo lưu lại trước khi rời khỏi.

Ta nhất định sẽ cố gắng, cố gắng để có thể một lần nữa đứng lên bằng chính đôi chân của mình.

Hôm sau

~“Sao rồi? Vì cái gì Trịnh Vương gia lại ân sâu như thế?”

“Y, người đến rồi à.”

“Ân, có vấn đề gì khó giải quyết sao? Về Hoàng thượng à?”

“Ta thực hoài nghi ngươi từng học qua cách đọc suy nghĩ người khác.”

“Xem ra ta lại nói đúng rồi.”

“Y, ta, ta đã đồng ý để Tại Trung rời khỏi, ngươi nói xem, ta làm như thế là đúng hay sai?”

“Rời khỏi? Ngươi sao lại.....”

“Nhìn thấy bộ dạng của hần hiện tại....rất đau.” Duẫn Hạo dùng ngón cái ấn ấn lên ngực trái mình.

“Không phải ta đã nói rằng ngươi phải tự nghĩ cách xem làm thế nào mới là tốt nhất hay sao? Nhưng bây giờ ngươi đã đồng ý để hần rời khỏi, ta thấy, một cơ hội ngươi cũng chẳng còn.”

“Đây là.....hiện thực sao.....”

“Được rồi được rồi, ta đã biết ngươi si tình rồi, ta cũng biết bây giờ không có gì quan trọng hơn Tại Trung rồi. Nhưng hần còn chuyện khác khiến ngươi phiền lòng đúng không?”

“Ân, là Hoàng huynh.”

“Quả nhiên là vậy, có chuyện gì thế?”

“Ta cảm giác, hần không còn tín nhiệm ta.”

“Sao lại nói thế?”

“Việc Hoàng huynh tấn công Tấn Quốc lần này chính là muốn thu hồi binh quyền trong tay ta.”

“Tình cảnh của ngươi hiện tại vô cùng nguy hiểm, ta chỉ có thể nói thế.”

“Nói như vậy, Hoàng huynh nhất định phải diệt trừ ta?”

“Đừng ngạc nhiên như thế, tình cảm huynh đệ không bao giờ đáng giá bằng ngai vàng mà hần đang ngồi.”

“Hoàng huynh muốn diệt trừ ta cũng không sao. Nhưng Hoàng huynh chỉ vì muốn diệt trừ mà liên tục phủ quyết những ý kiến ta đưa ra đã khiến rất nhiều đại thần trong triều bất mãn.”

“Đây chính là lý do khiến hần muốn diệt trừ ngươi. Chẳng lẽ ngươi không biết những người ủng hộ ngươi trong triều đã nhiều hơn số những kẻ ủng hộ hần. Sớm muộn gì quyền lực trong tay ngươi cũng lớn hơn hần. Vì thế hần nghĩ phải tiêu diệt ngươi trước khi đôi cánh của ngươi đủ vững chắc để chống lại hần.”

“Ta căn bản không hề có ý định tranh ngôi vị Hoàng đế với hần.”

“Tiếc rằng hần một chút cũng không nghĩ như thế.”

“Không ngờ Hoàng huynh lại biến thành con người như vậy.....”

“Ta nghĩ, tình cảm giữa hai huynh đệ ngươi tốt như thế, hần hần sẽ không đột nhiên trở mặt. Giải thích được chuyện này chỉ có một nguyên nhân, đó chính là có kẻ thứ ba đã lên những tay vào. Hần mới là kẻ địch của ngươi, nhưng tiếc rằng Hoàng thượng không nhận ra điều đó.”

“Ta có làm Vương gia hay không chẳng quan trọng. Nhưng mà, nếu sau này ta thật sự không còn trong triều nữa, mong rằng Hoàng huynh sẽ không nghe theo kẻ gian làm điều xấu là được rồi.”

“Này không phải việc người cần quan tâm, bây giờ quan trọng nhất là có thể bảo toàn mạng sống của mình.”

“Yên tâm, ta nhất định sẽ không có chuyện gì.”

“Mong là thế.”

“Y, người nói xem sẽ mất bao lâu để Tại Trung có thể đi lại lần nữa?”

“Việc ta có thể làm chỉ là giúp hần nhanh chóng khỏe lại, còn việc có thể đi lại hay không tùy vào khát vọng của hần nhiều hay ít.”

“Nói thế thì hần sẽ nhanh thôi, Tại đang rất muốn rời khỏi nơi này.”

“Người rốt cuộc là muốn hần khỏe lại hay suốt đời cứ như thế?” Y mỉm cười, hỏi.

“Muốn hần khỏe lại cũng không hần mà không muốn cũng không đúng.....Nếu khỏe lại thì hần sẽ rất nhanh rời khỏi nơi này, rời khỏi ta. Nhưng nếu cứ như thế, ta lại đau lòng.”

“Xem ra hiện tại người đang rất mâu thuẫn.”

“Người không phải chỉ vì muốn chính miệng ta nói ra những lời mâu thuẫn này mà cố ý hỏi như thế chứ?”

“A, quên đi. Chúng ta đều đã sớm rõ đối phương nghĩ gì, tiếp tục trò đùa này cũng không có ý nghĩa. Người vẫn là nên nghĩ xem có cách nào khiến Tại Trung hồi tâm chuyển ý mà ở lại nơi này hay không.”

“Đã biết, người về phòng nghỉ ngơi đi.”

“Không cần người nói, ta đi đây.”

“Ân.” Trò chuyện với Y quả nhiên là cách duy nhất khiến lòng mình thoải mái.

~“Duẩn Hạo, nghe nói gần đây người không đến Dạ Lăng Các?”

“Ân.”

“Sao không đến xem Tại Trung thế nào?”

“Bởi nếu nhìn thấy hần thì ta sẽ lại luyến tiếc không muốn hần rời khỏi.”

“Ta thấy người vẫn chưa thể quên được Tại Trung. Ta đến là vì muốn cho người biết một tin, Tại Trung đã có thể đi lại rồi. Người hần vẫn còn nhớ những gì mình đã nói chứ?”

“Đương nhiên vẫn nhớ.” Chỉ là không ngờ ngày này lại đến nhanh như vậy.....

“Tại Trung này quả thật rất quật cường, hần đã quyết tâm rời khỏi thì dù cho đó là ai cũng không thể ngăn cản.”

“Sao thế, dường như người rất muốn giữ hần ở lại a~” Duẩn Hạo cười cười.

“Ta không ngờ đến giờ người vẫn còn cười được. Tại Trung thật sự sắp rời khỏi rồi.”

“Vậy người nói xem, ta còn có thể làm gì để giữ hần lại đây?”

“Không có, nhưng dù sao người cũng phải để ta nhìn thấy bộ dáng sứt ruột của người chứ!”

“Thì ra người đến là để xem trò vui.” Duẩn Hạo bất đắc dĩ nói.

“Dự tính khi nào sẽ để Tại Trung đi?”

“Chờ Hàn Canh đến rồi nói.....Ta đã phái người đi báo tin cho hần rồi.”

“Ân, ta thấy người vẫn là nên nghỉ ngơi đi, sắc mặt quá kém. Nếu đã là chuyện không thể giải quyết thì đừng nghĩ nữa, ta là đang nói về chuyện trong cung. Nếu người cứ tiếp tục như thế này thì Tại Trung còn chưa đi thì người đã suy sụp rồi.”

“Ân, đã biết.”

“Kết giao phải bằng hữu như người quả thật rất phiền, bất luận về phương diện tình cảm hay công việc đều phải lo lắng hộ người.”

“A, vậy người muốn ta phải làm gì mới có thể báo đáp ân tình?”

“Ít nói nhảm, ta phải đi thăm Tại Trung.”

“Được rồi, người đi xem Tại thế nào đi.”

Dạ Lăng Các

~“Tại Trung?”

“Y, sao hôm nay đến sớm thế?”

“Ân, ta thấy chân người hần đã không còn vấn đề gì rồi nhỉ.”

“Ân.”

“Duẩn Hạo nói, khi Canh đến đón thì người liền có thể đi.”

“Nga, đa tạ người.” Cuối cùng, cũng được rời khỏi.

“Người không nên đa tạ ta, là Duẩn Hạo đáp ứng cho người rời khỏi, hoàn toàn không liên quan đến ta.”

“Y, đừng tự cho là mình thông minh, ta đa tạ người vì đã giúp ta có thể đi lại được.”

“A, xem ra người đã hoàn toàn khôi phục như trước rồi.”

“Đúng vậy.” Nhưng tim ta thì sao? Vĩnh viễn không thể nào như trước được nữa.....

“Ta nghĩ rất nhanh sẽ có kẻ ngã bệnh.”

“Ai?”

“Duẩn Hạo.”

“Hần bị gì thế?”

“À, cũng không có gì nghiêm trọng, chỉ là tên tiểu tử nào đó nghĩ mình rất lợi hại, cả ngày chăm chú xem công văn, đến nỗi chút thời gian nghỉ ngơi cũng không có. Ta nói sớm muộn hần cũng chịu không nổi.” Tại Trung a, còn nói muốn rời khỏi? Nhìn biểu tình sốt ruột của người đi, sao có thể qua mặt ta? Xem ra muốn giữ người ở lại, không phải không có cách.

“Hần lúc nào cũng thế, không bao giờ biết tự chăm sóc bản thân, suốt ngày cứ khiến người bên cạnh phải lo lắng.”

“Tại Trung, người vẫn còn yêu Duẩn Hạo.”

“Không có.....”

“Hạo, người nói không có liền không có.”

“À, Y, gần đây hần....có chuyện gì phiền lòng sao?”

“Nga, thật ra cũng không có gì, người đừng lo.” Nếu để Tại Trung biết việc Hoàng thượng muốn diệt trừ Duẩn Hạo, ta nghĩ hần chắc sẽ rất lo lắng a.

“Nga....”

Vài hôm sau

~“Tại Trung, Canh đến rồi, đang chờ người ở ngoại ô, cách Trịnh Vương phủ nửa dặm.” Giọng Y vang lên.

“Ân, đa tạ.”

“Duẩn Hạo nói sẽ đến tiễn người.” Nói xong, Y rời khỏi.

Duẩn Hạo? Vì cái gì hần lại đến?

“Công tử, người có thể dẫn theo ta không?” Tiểu Trúc trưng khuôn mặt đáng thương của mình ra, nài nỉ.

“Nha đầu, ta đây cũng không phải đi du ngoạn, người vẫn nên ngoan ngoãn ở lại Trịnh Vương phủ đi.”

“Công tử là người xấu, người nhìn xem bộ dáng ta có bao nhiêu đáng thương liền có bấy nhiêu, vậy mà người một chút cũng không có ý định đưa ta theo.”

“Tiểu Trúc, ta cũng rất muốn đưa người theo, nhưng người đến cùng vẫn là người của Trịnh Vương phủ a.”

“Kia, vậy được rồi, công tử nhất định phải bảo trọng.”

“Ân.”

Đây là lần đầu tiên trong nửa tháng này ta nhìn thấy Duẩn Hạo, từ ngày hắn đáp ứng để ta rời khỏi đến nay, đã được nửa tháng rồi. Xem ra những gì Y nói đều không sai, hắn thật sự đã bức bản thân không được nghỉ ngơi.....Mắt hắn, đầy mệt mỏi...

Không gian chật hẹp trong xe ngựa khiến ta gần như không thể hô hấp. Ta sẽ sớm được thoát khỏi hắn, rất nhanh.....nhưng mà, trong lòng tuyệt nhiên không hề có cảm giác vui sướng vì được giải thoát. Lúc này ta mới nhận ra, mình căn bản vẫn rất nhớ hắn, vẫn lưu luyến hắn, vẫn yêu Trịnh Duẩn Hạo như ngày nào.....

Suốt đường đi, ta và hắn một câu cũng không nói với đối phương, xe ngựa di chuyển không bao lâu thì dừng lại.

Người đứng cạnh cỗ xe ngựa cách đó không xa, chính là Canh.

“Tại.” Hàn Canh bước tới bên cạnh Tại Trung.

“Canh.....” Xin lỗi, ta đã lợi dụng người.....

“Chăm sóc hắn.” Duẩn Hạo nhẹ nhàng nói với Hàn Canh.

“Ta sẽ.”

“Được rồi, ta cũng nên về thôi.....”

“Tại, người thật sự, theo ta về?”

Ánh mắt Tại Trung, trước sau vẫn chưa rời khỏi bóng dáng Trịnh Duẩn Hạo.

“Ân.....” Thật lâu sau đó Tại Trung mới đáp lại câu hỏi của Hàn Canh.

Hai người vừa xoay lưng thì phát hiện trên cành cây trước mặt có tên hắc y nhân đang phục kích.

Vì thế dừng bước.

“Trịnh Vương gia, bọn ta chỉ là phụng mệnh hành sự. Đắc tội.” Tên nọ vừa dứt lời thì có hơn mười tên hắc y nhân khác bước ra từ tứ phía.

Phụng mệnh? Đây sẽ không phải Hoàng huynh.....

“Các người nhanh chóng rời khỏi đây, mục đích của bọn chúng là ta!”

Rất nhanh, đám hắc y nhân đã bao vây ba người Duẩn Hạo, Hàn Canh và Tại Trung.

“Hàn Canh, Tại Trung giao cho người.”

“Ân.” Hắc y nhân giương mũi kiếm về phía Hàn Canh.

“Tại, có cơ hội liền chạy đi, ta và hắn sẽ bảo vệ người.”

“Người phải cẩn thận.” Xem ra những tên này, tới để lấy mạng Duẩn Hạo.

“Ta ngăn bọn chúng.” Duẩn Hạo rút kiếm bên thắt lưng ra, chỉ thẳng về phía một tên hắc y nhân.

Đột nhiên một ánh sáng lóe lên.

Duẩn Hạo vùng kiếm lên, ngân châm ghim thẳng vào thân cây gần đó.

“Độc chằm?”

“Trịnh Vương gia quả nhiên thông minh. Lên!” Mệnh lệnh của tên cầm đầu vừa dứt, hắc y nhân tứ phía liền động thủ.

“Người các ngươi muốn giết chỉ có một mình bổn Vương! Vô vị thương cấp vô tội*! Để bọn họ đi!”

(*) Ý nói đừng tổn thương kẻ vô tội.

“Trịnh Vương gia quả nhiên không sợ chết, giờ khắc này còn có thể ra điều kiện với bọn ta?”

“Nói thế, ngươi không đáp ứng?”

“Vô nghĩa, các ngươi, không được để hai kẻ kia chạy thoát! Đuổi theo!”

“Vâng!”

“Hàn Canh, đưa Tại Trung lên xe ngựa! Nhanh!” Duẫn Hạo vừa muốn bước tới liền bị kiếm của bọn hắc y nhân ngăn lại.

“Trịnh Vương gia, bọn ta vẫn chưa ngoạn xong, vậy mà Ngài đã muốn đi?”

“Nếu không muốn chết thì.....”

“Thì thế nào?”

Câu hỏi vừa thoát ra khỏi miệng hắc y nhân thì hai mắt hắc tròng lớn, sau đó ngã xuống đất. Duẫn Hạo lui về sau vài bước, thanh kiếm lạnh lẽo quét ngang yết hầu của hai tên hắc y nhân khác, khi hắc nhận ra ý đồ của Duẫn Hạo thì đã sớm đi đời nhà ma.

Hai tên khác gần đó thấy đồng bọn ngã xuống lập tức giương cao kiếm lao về phía Duẫn Hạo, tiếc là, khoeo mắt Duẫn Hạo đã sớm liếc thấy hành động của chúng, cổ tay nhẹ nhàng di chuyển, thanh kiếm đã đâm thẳng vào bụng tên hắc y nhân xấu số. Thanh nhả rút trường kiếm ra, lui lại vài bước lại thấy vài tên hắc y nhân xuất hiện.

Lấy một địch mười đương nhiên gặp không ít khó khăn, huống chi bọn chúng đều là sát thủ chuyên nghiệp! Tuy Duẫn Hạo đã giết được không ít nhưng hắc y nhân cứ lần lượt xuất hiện không ngừng, rõ ràng Duẫn Hạo đã bắt đầu rơi vào thế yếu.

“Canh, Duẫn Hạo hắc.....”

“Đừng lo cho ta! Các ngươi đi mau!” Duẫn Hạo vẫn giữ được bình tĩnh, nói.

“Đã nghe, Tại! Chúng ta đi trước thôi, Duẫn Hạo nhất định sẽ không sao!”

“Nhưng mà.....”

“Nhanh!” Hàn Canh nhảy lên xe ngựa, đưa tay về phía Tại Trung.

Vì hắc y nhân chỉ tập trung lấy mạng Duẫn Hạo nên không quá khó khăn để hai người thoát khỏi vòng vây.

“Nhưng.....”

Đúng lúc Tại Trung đang do dự thì Duẫn Hạo dùng khinh công nhảy đến trước mặt Tại Trung.

“Tại, đi đi, nhanh!” Duẫn Hạo đẩy Tại Trung về phía Hàn Canh.

“Nhưng người.....”

“Ta sẽ không sao! Đi!” Thanh kiếm của hắc y nhân sượt ngang mặt Duẫn Hạo.

“Tái kiến, Tại.....” Duẫn Hạo né được một đao, chỉ kịp xoay người nói được ba từ.

Hàn Canh kéo Tại Trung lên xe ngựa, xe tứ mã cứ như vậy mà rời khỏi.....

.....

Sau một lúc xóc nảy trong xe ngựa, tâm Tại Trung từ đầu đến cuối vẫn không yên tâm về Duẫn Hạo.....

“Canh, quay lại.”

“Sao?”

“Quay về, nhanh! Ta lo Duẩn Hạo gặp nguy hiểm, hắn không thể có chuyện được. Canh, mau quay lại.”

“.....Ta hiểu rồi.”

Xe ngựa chuyển bánh, thẳng hướng về phía khu rừng vừa rồi....

Không mất quá nhiều thời gian để hai người quay về nơi vừa rời khỏi, trên mặt đất đâu đâu cũng là thi thể! Toàn bộ đều của hắc y nhân. Tại Trung xoay quanh tìm thân ảnh Duẩn Hạo, cuối cùng cũng thấy hắn cách đó không xa. Dòng máu đen chảy xuống từ ngón tay, hắc máu này là do vết thương ở cánh tay mà có....Duẩn Hạo hiện đang ngồi tựa lưng vào thân cây....

“.....Duẩn Hạo.....” Tại Trung bước tới.

“.....Chẳng phải, đã bảo người đi rồi sao? Tại sao, còn trở lại?” Duẩn Hạo khó nhọc nói.

“Chẳng phải người đã nói mình sẽ không gặp chuyện sao? Vì cái gì.....” Nhìn vết thương trên cánh tay Duẩn Hạo, dòng nước mắt nóng ẩm cuối cùng cũng lăn dài trên má.

“Ngốc, người biết không, hiện tại người có thể khóc vì ta, ta sẽ lại nghĩ rằng, người vẫn còn yêu ta.....” Cố gắng nâng cánh tay còn lành lặn lên giúp Tại Trung lau nước mắt. Khuôn mặt tuy tái nhợt nhưng vẫn mỉm cười.

“Tên ngu ngốc này....” Nước mắt Tại Trung chẳng những không ngừng rơi mà ngược lại càng rơi càng nhiều.

“Người có thể vì ta mà rơi lệ một lần nữa, ta thực rất cao hứng....đây, có thể là lần cuối cùng.....Tại, ta yêu người.” Dùng chút hơi tàn còn sót lại, Duẩn Hạo kéo mạnh Tại Trung vào lòng mình rồi hôn lên môi cậu.....

“Thật sự.....rất yêu người.....” Khi câu nói kết thúc cũng chính là khi đôi mắt kia chậm rãi khép lại....

“Đại ngốc, ta cũng yêu người. Người nhanh chóng mở mắt cho ta, nhanh lên.....Chỉ cần người có thể tỉnh lại, ta, sau này ta sẽ không bao giờ, rời khỏi người. Duẩn Hạo, Duẩn Hạo.....” Tại Trung ôm chặt Duẩn Hạo khóc lớn.

“.....Tại, kiểm của những tên sát thủ được phái tới, có thể có độc.” Hàn Canh âm trầm nói.

“Ý người là, Duẩn Hạo trúng độc?”

“Àn, trước cứ đưa hắn về Trịnh Vương phủ rồi nói.”

“Hảo, nhanh lên.”

Trịnh Duẩn Hạo, nếu người dám chết, ta tuyệt đối không bỏ qua cho người!

21. Chương 21: Ta Sẽ Luôn Bên Cạnh Người

Trịnh Vương phủ

~Lúc này đây, nếu dùng hai từ để diễn tả Trịnh Vương phủ hiện tại thì đó chính là ‘hỗn loạn’, Duẩn Hạo bị thương, ta quay lại, Hàn Canh xuất hiện. Đám gia đình trong phủ vẫn chưa hiểu rõ ngọn ngành mọi chuyện đã đi mời đại phu khắp Kiến thành về. Nha đầu Tiểu Trúc thì cứ ở bên tai ta ồn ào suốt. A Tứ vừa đi ra từ phòng Duẩn Hạo, đại phu bên trong đang bắt mạch cho Duẩn Hạo. Nhưng nhìn vẻ mặt A Tứ, ta biết, đại phu cũng đã bất lực. Chẳng lẽ Duẩn Hạo thật sự sẽ.....

“Công tử, Vương gia trúng độc quá nặng, ta cũng bó tay rồi, cáo từ.” Đại phu vừa nói vừa thu dọn hòm dược của mình rồi đứng dậy rời khỏi.

“Nga, A Tứ, sao người lại tìm loại lang băm đó đến xem bệnh cho Vương gia chứ! Công tử, bây giờ chúng ta phải làm gì đây?” Tiểu Trúc hỏi.

Đúng vậy, phải làm gì bây giờ?

“Trước cứ vào xem Duẩn Hạo thế nào rồi tính tiếp, Canh, người nghỉ ngơi trước đi.” Duẩn Hạo, ta tin người, người đã nói mình sẽ không sao mà, rồi người sẽ khỏe lại thôi, đúng không?

“Không sao, ta ở bên ngoài chờ người.” Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy vẻ mặt hoang mang lo lắng của Tại Trung.

Đẩy cửa phòng rồi tiến vào, chậm rãi bước đến giường Duẩn Hạo.

Xem ra máu từ miệng vết thương vẫn không ngừng chảy, băng vải vừa được thay mới nay đã nhuộm đỏ cả rồi.....Khuôn mặt tái nhợt không chút máu, mồ hôi thì cứ không ngừng chảy dài, còn có cặp chân mày kia nữa, nó vẫn nhú chặt.....

“Duẩn Hạo, người sao rồi, nghe thấy ta đang nói gì không?”

Tại? Là Tại đúng không? Ta nghe thấy.....Nhưng ta không thể đáp lại, bây giờ ngay cả mở mắt cũng quá khó khăn với ta.....

“Công tử, Vương gia vẫn đang hôn mê, sao có thể nghe thấy lời người được.”

“Tại Trung công tử, đại phu nói, nếu máu độc trong người Vương gia không được tẩy trừ nhanh chóng thì có lẽ ngài ấy sẽ không qua khỏi đêm nay.” A Tứ nói.

“Không! Duẩn Hạo hấn, nhất định sẽ không sao!” Thật ra bản thân ta lo lắng, sợ hãi hơn bất kỳ ai, nhưng mà, ta phải tin tưởng Duẩn Hạo. Hấn rồi sẽ ổn thôi.....

Tại Trung vẫn không ngừng động viên chính mình không được bi quan, nhưng cảm giác lo sợ cứ từng chút từng chút gặm nhấm tâm can cậu.

Tại Trung bây giờ nhất định rất lo lắng, ngay cả nói vài câu mà giọng cũng run đến thế.....Ấy vậy mà ta hiện tại ngay cả một từ cũng không thể an ủi! Trịnh Duẩn Hạo, người chẳng khác gì phế vật!

Làm sao đây? Duẩn Hạo! Người nhanh nói cho ta biết đi, rốt cuộc ta phải làm gì mới có thể giúp người bình an vô sự? A đúng rồi, chỉ là máu độc thôi, nếu chúng không còn thì Duẩn Hạo sẽ không sao.....Vì cái gì ta không nghĩ ra sớm hơn?!

“Tiểu Trúc, Y công tử đâu?”

“Khi Y công tử vừa hay tin Vương gia trúng độc thì đã không thấy đâu.”

“Không thấy??” Y, rốt cuộc người đang ở đâu? Với y thuật của Y thì Duẩn Hạo nhất định còn cơ hội tỉnh lại! Nhưng, bây giờ ngay cả người cũng không tìm thấy thì Duẩn Hạo phải làm sao đây?

“Công tử, người tìm Y công tử làm gì?”

“Đừng hỏi nhiều, cứ truyền lệnh xuống, bây giờ việc quan trọng nhất mọi người cần làm chính là tìm cho được Y công tử.”

“Vâng.” Tiểu Trúc và A Tứ liền ra ngoài phân phó.

“Duẩn Hạo, người sẽ không sao đâu. Chỉ cần Y quay về thì người nhất định có cơ hội tỉnh lại. Nếu người có mệnh hệ gì, ta sẽ đi theo người! Nếu không muốn ta chết thì người nhất định phải tỉnh lại, biết không?!” Tại Trung nắm chặt tay Duẩn Hạo, rồi cúi thấp người xuống hôn lên môi hấn.

Một lúc lâu sau đó, Tiểu Trúc chạy nhanh vào.

“Công, công tử, ha.....ha.....Y công tử, hấn, hấn về rồi.” Tiểu Trúc vừa thở gấp vừa nói.

“Hấn đang ở đâu?”

Tại Trung vừa dứt lời thì Y cũng vừa vặn bước vào, theo sau Y là vài nam tử ăn mặc kỳ quái.

“Y, Duẩn Hạo hiện tại đang rất nguy hiểm, nhưng với y thuật của ngươi thì hẳn chắc chắn còn cơ hội hồi sinh, nhanh đến đây xem.”

“Tại Trung, Duẩn Hạo đã trúng độc châm, hơn nữa loại độc này lợi hại vô cùng, chỉ cần vừa tiếp xúc với máu người thì nó liền lập tức khuếch tán. Nói cách khác, nếu máu của Duẩn Hạo đã bị nhiễm độc thì, phải đem toàn bộ máu trong người hắn tẩy trừ.”

Toàn bộ.....toàn bộ? Thế chẳng phải Duẩn Hạo sẽ.....

“Nhưng ngươi yên tâm, vừa rồi ta ra ngoài chính là đi tìm vị đại sư này.”

“Đại sư?”

“Àn, bởi những loại y thuật bình thường không thể loại bỏ toàn bộ chất độc trong máu hắn, nhưng nếu dùng loại rết độc này thì ít nhất vẫn có cơ hội chuyển nguy thành an. Bất quá, ảnh hưởng của loại rết độc này đối với cơ thể người bệnh cũng rất khác với những loại rết thông thường. Nếu ngươi đáp ứng để vị đại sư này dùng rết độc trị thương cho Duẩn Hạo thì hẳn vẫn còn một tia hy vọng, bằng không.....”

“Hảo, ta đáp ứng!” Tại Trung không suy nghĩ quá lâu liền đồng ý.

“Công tử, ngươi điên ư?!”

Không còn cách nào khác! Ta tin Duẩn Hạo cũng tán thành quyết định này của ta. Nếu hắn thật sự phải chết thì cùng lắm cái mạng nhỏ này của ta cũng không còn quan trọng!

“Một khi đã như thế, Tại Trung, chúng ta trước cứ ra ngoài chờ đi. Đại sư, phiền ngài rồi.”

“Àn.”

Ba người Y, Tại Trung và Tiểu Trúc bước ra ngoài, đóng cửa lại.

“Y, Tiểu Trúc, A Tứ, các ngươi cứ về nghỉ ngơi trước đi, có ta ở lại đây là được rồi.” Tại Trung nói.

“Nhưng Tại Trung, ngươi cũng đã rất mệt rồi.” Y nói.

“Ta không sao, các ngươi cứ về nghỉ ngơi đi.”

Mọi người về phòng mình nghỉ ngơi, để lại một mình Tại Trung đứng trước cửa phòng Duẩn Hạo.

Lúc này, có một người chậm rãi bước tới.

“Canh? Sao ngươi vẫn chưa nghỉ ngơi?” Canh vẫn luôn đứng bên ngoài sao?

“Không có gì, chẳng phải ngươi cũng thế sao?”

“Ta rất lo lắng cho Duẩn Hạo.....”

“Đừng lo, hẳn biết ngươi đang chờ mà, không sao đâu.”

“Đa tạ ngươi, Canh.....”

“Chỉ vài giờ mà đã xảy ra nhiều việc như thế, hẳn ngươi cũng rất mệt rồi, không bằng cứ về phòng nghỉ ngơi đi.”

“Nhưng mà, Duẩn Hạo hẳn.....”

“Đừng nói nữa, mạng tên họ Trịnh ấy lớn như vậy chắc chắn sẽ không có việc gì.” Hàn Canh cố gắng giúp tâm tình Tại Trung nhẹ nhõm hơn.

“Àn.....” Tại Trung cười cười.

“Đừng lo, cứ về Dạ Lăng Các nghỉ ngơi đi.” Hàn Canh nhẹ nhàng ôm Tại Trung vào lòng.

“Canh, người lúc nào cũng đối tốt với ta, vậy mà ta hết lần này đến lần khác lợi dụng ngươi.....thực xin lỗi.....” Tại Trung cũng không hề có ý định thoát khỏi cái ôm dịu dàng của Hàn Canh.

“Ngốc, cũng không phải ngươi bức ta, là ta cam tâm tình nguyện để ngươi lợi dụng.” Hàn Canh hơi tựa cằm lên tóc Tại Trung, nói.

“Nghe những lời này của ngươi, ta cảm thấy mình đúng là chẳng ra gì.....” Tại Trung khép mắt lại, thều thào nói....

“Thật à? Xem ra ta không giỏi về khoản an ủi người khác rồi....”

“A, ngươi thật ngốc.....” Giọng nói Tại Trung ngày càng nhỏ dần....

“Ngủ đi, ngươi cũng rất mệt rồi.” Thì ra Tại Trung đã ngủ trong lòng Hàn Canh khi nào không biết. Sau đó, Hàn Canh cứ như vậy mà bế cậu về Dạ Lăng Các.

Sáng sớm hôm sau

~Tại Trung giật mình tỉnh dậy.

Sao ta lại ngủ quên thế này....

Nhìn sang Hàn Canh đang ngủ say bên đầu giường, vì không muốn kinh động hắn nên Tại Trung nhẹ nhàng rời giường, mở cửa bước ra ngoài.

“A, công tử, ngươi dậy rồi.”

“Suyt, nhỏ thôi, đừng làm phiền Canh.”

“Vâng.”

“Dẫn ta đến chỗ Duẫn Hạo.”

“Nga.”

.....

“Công tử, ta đi trước.”

“Ân, còn có, ngàn vạn lần đừng làm phiền Hàn Vương gia.”

“Nga.”

Tiểu Trúc đi rồi, Tại Trung đẩy cửa phòng Duẫn Hạo bước vào thì phát hiện Y đã ở đó.

“Y, Duẫn Hạo hắc.....”

“Nga, độc của hắn đã được tẩy trừ hoàn toàn, chỉ là.....”

“Sao?”

“Nhớ kỹ những lời này của ta. Rất độc, vốn chưa bao giờ được dùng để cứu mạng bất cứ kẻ nào, vì thế sức khỏe Duẫn Hạo hiện tại vô cùng yếu. Đại sư nói, vài ngày sau sẽ rất quan trọng, vì thế lúc nào cũng phải có người ở bên cạnh xem chừng hắn.”

“Ta sẽ chăm sóc hắn.”

“Không ổn, ngươi không mệt sao?”

“Sẽ không, ta muốn ở cạnh đến khi hắn tỉnh lại.”

“Nga, vậy được rồi.”

Tại Trung ngồi xuống bên cạnh Y.

“Y, thật ra, ta cảm thấy ngươi rất đặc biệt.”

“Bộ dáng giống ngươi nên đặc biệt?” Y cười cười.

“Nga, không phải.” Tại Trung bị câu này của Y làm phì cười.

“Thế thì tại sao?”

“Ta vẫn nhớ rất rõ ngày đầu tiên ta đến thế giới này, chính là ở Di Xuân Viện, trong cơ thể ngươi.”

“Ân, thì sao?”

“Ta cảm thấy rất kỳ lạ, người và Duẩn Hạo giận nhau, có tất yếu phải đẩy đọa bản thân đến nơi như vậy hay không?”

“A, ta hiểu hai từ ‘đặc biệt’ của người nghĩa gì rồi, là đang nói ta quái lạ đúng không?!”

“Ách, ta không có ý này.”

“Ai bảo tên hỗn đản ấy không hỏi ta câu nào liền làm ‘chuyện kia’ với ta làm gì.”

Chuyện kia!! Y là nói, Duẩn Hạo đã XXOO hấn đúng không.....Không ngờ Y dám nói chuyện này.

“Hơn nữa, người biết không, sau đó ta còn phát sốt, tất cả đều do hấn hại! Vì thế ta giận quá liền nói người ta yêu là Canh, còn nói giữa chúng ta đã có quan hệ thân thiết ra sao, yêu nhau thế nào a. Khi đó hấn đã rất tức giận, và rồi chỉ vì một câu vô tình của ta mà hấn nhẫn tâm đưa ta đến nơi quái quỷ đó! Người cũng biết ta mù đường, sao có thể tự mình thoát ra được. Vốn đang chờ đến khi hấn biết sai mà đón ta về Vương phủ sẽ mắng vài câu cho hả giận, nhưng thật không thể ngờ khi hấn đến thì bên trong Y kia đã là người rồi.”

“A, phát, phát sốt??” Xem ra ta và Y đều rất thích lợi dùng Canh để chọc tức Hạo a, lương tâm ta đang cắn rứt này!!

“À, lần đầu tiên của ai hấn cũng như thế nhỉ.”

Y! Kim Tại Trung ta rất bội phục người! Nói việc xấu hổ như thế mà mặt không đỏ chút nào a.....Ngay cả người nghe như ta còn ngượng mà người thì.....

“Aish, Tại Trung, người đỏ mặt cái gì, đâu phải người chưa từng làm chuyện ấy!”

“A, ta, ta.....” Không còn gì để nói, ta dù đã làm chuyện kia rồi nhưng cũng không thể không đỏ mặt khi nhắc đến a o

“Ừm....”

Vừa nghe thấy thanh âm này, Tại Trung và Y nhanh chóng chạy đến bên giường Duẩn Hạo.

“Duẩn Hạo, người sao rồi?”

“Y, không phải người biết y thuật sao, nhanh bắt mạch a.”

“Àn.”

“Sao thế?”

“Đã không còn gì đáng ngại, ta đi cho người sắc thuốc, người chăm sóc hấn đi.”

“Àn.” Thật ra, Y vẫn còn yêu Duẩn Hạo đúng không? Bởi ánh mắt hấn, ta nhìn thấy.....nhưng hấn đã chấp nhận buông tay vì ta.....

“.....Tại.....”

“Duẩn Hạo, người tỉnh rồi.” Tại Trung mừng rỡ nói.

“Àn.....”

“Cảm thấy thế nào?”

“Cảm thấy, như đang mơ vậy. Người thật sự đang ở cạnh ta sao.....”

“Người tên gốc này, ta vẫn đang ở đây a.”

“Vậy là tốt rồi.....” Duẩn Hạo cười cười, hai mắt nhắm lại.

“A, người không được ngủ.”

“Ta đang rất mệt, chẳng lẽ ngay cả chớp mắt một lát cũng không được sao?”

“Ta sợ nếu người ngủ rồi.....” Sẽ không tỉnh dậy nữa == Xùy, sao mồm mày thối thế Kim Tại Trung?!!

“Ta hỏi người một câu.....”

“Được.”

“Người, có phải sẽ, không bao giờ rời khỏi ta không?”

“.....”

“Không nói? Xem ra ta nên ngủ một giấc dài thì tốt hơn.....”

“Ồ lại, ta ở lại mà, này này, đừng chết a.”

“A, người đã hứa sẽ ở bên cạnh ta thì sao ta có thể chết được. Nhưng hiện tại ta rất mệt, cần phải ngủ. Hay là người cứ ở lại đây với ta đi, thế thì không sợ ta gặp chuyện bất trắc.”

“Hảo, người ngủ đi, ta ngồi đây trông người.”

“Àn.....”

Duẩn Hạo nắm chặt tay Tại Trung, một lần nữa nhắm mắt lại.

22. Chương 22: Lần Đầu Tiên?

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Độc trong cơ thể Duẩn Hạo đã được loại đi hoàn toàn, hơn nữa với y thuật của Y, sức khỏe hắn đã hồi phục rất nhanh, có lẽ đã khôi phục hơn tám phần.

Thoạt nhìn cứ nghĩ rằng Vương phủ vẫn sóng yên biển lặng như không có bất cứ chuyện gì phát sinh. Nhưng, ta cuối cùng cũng nhận ra điểm bất thường trong sự bình yên ấy. Vì đoạn thời gian trước có quá nhiều chuyện đã xảy ra cùng một lúc nên ta tuyệt nhiên không chú ý, khi ấy.....khi hắc y nhân xuất hiện, Duẩn Hạo vừa nhìn liền khẳng định mục đích của chúng là mình. Nhưng mà, rốt cuộc là kẻ nào muốn hạ thủ với Duẩn Hạo??

Tại Trung vừa nghĩ vừa đi về phía phòng Duẩn Hạo, vừa đưa tay muốn đẩy cửa bước vào thì nghe thấy tiếng trò chuyện bên trong, vì thế bàn tay vừa giơ lên lại hạ xuống.

“Duẩn Hạo! Cứ tiếp tục thế này cũng không phải biện pháp! Trước kia cứ nghĩ rằng Hoàng thượng chỉ muốn đoạt đi binh quyền trong tay người, nhưng qua sự việc lần này người đã biết rõ tâm tư của hắn như thế nào rồi! Ta cảm thấy, có lẽ người không nên nhất nhất nghe theo những gì hắn nói nữa.”

“Nhưng mà, Y, hắn là ca ca của ta, là Đường kim Hoàng thượng! Mệnh lệnh của hắn, thân là thần tử, ta phải tuân theo.”

“Chuyện đến nước này mà người vẫn còn xem hắn như huynh đệ?? Hắn muốn.....”

“Chuyện này, để sau hắn nói.”

“Thôi được rồi, người thích làm gì thì làm, cáo từ!” Y giận dữ đẩy cửa phòng bước ra ngoài.

“Ách, Tại Trung? Đến thăm Duẩn Hạo sao?”

“Àn.”

“Ta có việc phải làm, cáo từ.”

“Hảo.” Khi Y đi rồi, Tại Trung xoay người bước vào phòng.

“Tại? Người đến khi nào?” Rõ ràng Duẩn Hạo sợ Tại Trung biết việc mình đang giấu.

“Khi nào? Có lẽ những gì nghe được khi đứng bên ngoài đã đủ để trả lời những thắc mắc trong lòng ta.”

“Tại?”

“Nói cho ta biết, kẻ muốn hạ thủ với ngươi, có phải chính là Hoàng thượng hay không?”

“Này.....”

“Không nói? Thì ra, trong mắt ngươi, ta chỉ là ngoại nhân.”

“Tại, chuyện này không nghiêm trọng như ngươi nghĩ đâu.”

“Thật à?” Tại Trung cố ý cao giọng hỏi.

Không nghiêm trọng như ta nghĩ? Thế vì cái gì vừa rồi Y lại kích động như thế? Ngươi nghĩ ta ngu ngốc đến nỗi tin những gì ngươi nói sao?

“Ngươi đã không muốn nói thì ta cũng không bức ngươi làm gì. Dù sao ta bắt quá cũng chỉ là ngoại nhân ở Trịnh Vương phủ này mà thôi, sớm muộn cũng phải rời khỏi....” Xem ngươi còn dám giấu hay không!

“Tại, chẳng phải ngươi từng đáp ứng sẽ không rời khỏi ta nữa hay sao?!”

“Nga? Có à? Aish, ta chỉ biết một điều, Canh đã rời khỏi Duyệt thành khá lâu rồi, dù sao đi nữa hắn cũng là Vương gia a. Có lẽ khi hắn quay về Duyệt thành thì ta cũng nên đi theo hắn thôi.”

“Tại.” Duẫn Hạo cầu xin.

“Ta chỉ muốn ngươi trả lời một câu! ‘Đúng’ hay ‘Không’?!”

“.....Đúng.”

“Đúng?! Thế, tình cảnh hiện tại của ngươi chẳng phải vô cùng nguy hiểm sao? Hoàng thượng kia đúng là tên bạo quân, chẳng phải tình cảm giữa ngươi và hắn vốn rất tốt sao? Vì cái gì lại làm ra loại chuyện như thế? Không được, Duẫn Hạo, ta nghĩ ngươi nên nhanh chóng trốn khỏi đây đi. Loại đế vương độc ác này ta đã thấy trên phim ảnh nhiều rồi! Tên Hoàng thượng này sớm muộn cũng tàn sát chính huynh đệ mình! Ta nói này, sao ngươi lúc nào cũng bình tĩnh thế? Không sợ chết? Ta nói cho ngươi nghe, việc đã đến nước này, tên hôn quân kia chắc chắn sẽ không tha cho ngươi đâu! Còn có, nếu ngươi chết.....thì ta làm sao bây giờ??”

“Được rồi, ta chính là sợ ngươi lo lắng nên mới không nói cho ngươi biết chuyện này. Thực xin lỗi.....”

“Không cần giải thích với ta, ta cảm thấy Y nói rất đúng. Nếu Hoàng thượng đã muốn làm ra loại chuyện này thì ngươi tốt nhất nên phản công trước a. Với thể lực và khả năng của ngươi mà nói thì hoàn toàn có khả năng.”

“Này nhất định không được!”

“Ta nói ngươi nha, khi cần thì không thấy ngươi kiên quyết như thế, đến khi không cần thì có nói thế nào ngươi cũng không nghe.” Tại sao ngươi chẳng bao giờ nghĩ đến cảm xúc của ta mỗi khi bị ngươi khi dễ cơ chứ.

“Mọi chuyện nhất định sẽ ổn thôi.”

“Bỏ đi, sức khỏe thế nào rồi?”

“Hắn đã khôi phục bảy tám phần rồi.”

“Thế thì tốt rồi, nhưng đừng quá vội vàng vận động, nếu xảy ra bất trắc thì ta đây không nhìn đến ngươi nữa.”

“A, đã biết.”

“Đúng rồi, thật ra ta đến là muốn nhờ ngươi giúp ta giữ Canh lại.”

“Sao thế?”

“Canh nói, hắn phải đi....” Tại Trung mất hứng nói.

“Chúng ta không nên miễn cưỡng hắn a.” Thế thì còn gì bằng!

“Nhưng ta lại không muốn hấn đi a, những ngày hấn ở Dạ Lăng Các khiến ta khi ngủ cũng cảm thấy yên tâm vô cùng.”

“Cái gì?? Hấn, qua đêm, ở Dạ Lăng Các?”

“Lớn tiếng như thế làm gì? Đúng thế, nếu không thì ngủ thế nào a. Hai đại nam nhân ngủ trên một cái giường thì có làm sao?!” Khó khăn lắm mới thuyết phục được Canh ngủ cùng giường với ta a. Dạ Lăng Các không có nhiều giường, chẳng lẽ bảo Canh ngủ dưới sàn sao!

Hàn Canh, ta, muốn, giết, ngươi!!

“Ngươi dám ngủ cùng một giường với hấn?”

“Ta không hiểu như thế thì có vấn đề gì!”

“Ngươi, dám lên ta ngủ cùng nam nhân khác?”

“Gì thế, trước kia ở Hàn Vương phủ đều như thế nên đã sớm thành thói quen rồi.” Bình giấm chua của tên họ Trịnh này thật sự không phải lớn dạng vừa.

“Hay cho hai chữ ‘thói quen’!”

“Aish, ngươi tức giận!” Mặt đen như vậy làm gì. Hơn nữa ta lại không làm chuyện có lỗi với ngươi! Cho rằng ai cũng giống ngươi sao, chỉ nghĩ được mỗi chuyện đó khi lên giường!

“Đúng, ta tức giận! Ta không thích ngươi gọi tên hấn! Không thích ngươi ở cùng một chỗ với hấn! Càng không thích ngươi nhắc đến những việc hai người đã làm cùng nhau!”

“Này, ngươi đang cố ý gây sự đó à?! Ta và Canh ngoài ngủ cùng ra thì bất cứ chuyện gì cũng không làm!”

“Chuyện gì cũng không làm? Ngươi đến Vương phủ của hấn lâu như thế, ta không tin cái gì hai người cũng chưa làm!”

Lại thế lại thế! Đúng là hồ ngôn loạn ngữ! Hấn thật sự muốn ta tức chết sao!! Nếu hấn đã muốn nghĩ ta là loại người tùy tiện như thế thì, được thôi, ta chiều theo ngươi!

“Đúng vậy! Những gì ngươi nói hoàn toàn đúng! Ta và Canh quả thật đã làm những chuyện đó! Ta căn bản chẳng phải thuộc hạ của ngươi, càng chẳng thuộc sở hữu của ngươi! Ngươi quản ta à?!”

Lời vừa nói xong, Tại Trung cảm thấy mình phải tự tặng bản thân vài cái tát vào mồm.....Vì cái gì lại nói ra những lời thiếu suy nghĩ như thế cơ chứ.....

“Thừa nhận?!”

“Ách, ngươi, ngươi.....” Ánh mắt Duẫn Hạo, quá, khủng, khiếp!!

Nhìn nam nhân mặt đen đang từng bước từng bước tiến về phía mình, mà bản thân lại hoàn toàn không còn đường lui, xem ra lần này xong rồi.

Duẫn Hạo đẩy Tại Trung ngã xuống giường.

“Aish, ban ngày ban mặt, nếu ngươi dám làm vậy, ta liền.....Ồ.....” Không đợi Tại Trung nói xong, Duẫn Hạo đã bá đạo chặn cái miệng nhỏ ấy lại, bắt lấy đầu lưỡi cậu rồi dùng sức mút mạnh.....

Được, ngươi cứ hôn đi! Ta tuyệt đối không cho ngươi thực hiện được trò đồi bại này! Nhưng mà, nụ hôn này, tuyệt thật.....

Tại Trung cố gắng giữ chặt y phục trên người.

Sáng sớm hôm sau

~“Tại Trung, đang yên đang lành sao đột nhiên phát sốt thế a?”Y quan tâm hỏi.

Nghe vậy, Tại Trung liền trừng mắt nhìn Duẫn Hạo ngồi bên giường.

“Có phải đêm qua đã nhiễm phong hàn không?” Hàn Canh hỏi.

“Ta không sao, các người đừng quá lo lắng....” Đầu vẫn nặng như thế.....Khó chịu quá....

“Được rồi được rồi, có ta chăm sóc Tại Trung là được rồi. Các người ra ngoài đi.” Duẩn Hạo hạ lệnh đuổi khách.

“Nhưng mà, người làm được chứ?” Hàn Canh nhìn Duẩn Hạo bằng ánh mắt đầy nghi ngờ, không cần nghĩ cũng biết tiểu tử đứng trước mặt mình lại ghen bóng ghen gió.

“Người có ý gì! Cút! Tại hôm nay rất không thoải mái, ta không muốn phí lời cãi nhau với người, một mình ta chăm sóc Tại là đủ rồi, người nhanh chóng ra ngoài cho ta!”

“Đừng khiến mọi chuyện thêm nghiêm trọng.” Sau khi nói thêm một câu như thế, Hàn Canh liền bị đẩy ra khỏi phòng.

Nể tình người từ trước đến giờ vẫn quan tâm chăm sóc Tại rất tốt nên hôm nay ta bỏ qua cho người, Hàn Canh!

Sau đêm qua, Duẩn Hạo có thể khẳng định mình chính là nam nhân đầu tiên của Tại Trung! Vì những phản ứng của cơ thể Tại Trung đêm qua đã chứng minh rằng nó chưa từng tiếp xúc thân mật với bất kỳ nam nhân nào. Hơn nữa hôm nay, hần cơ nhiên phát sốt! Hệt như Y trước kia! Bây giờ Tại Trung đang bệnh, đúng lý ra hần không nên cao hứng như thế, nhưng mỗi khi nghĩ đến việc mình là người đầu tiên của Tại Trung thì.....cảm giác sung sướng vẫn không thể dừng dâng lên trong lòng.

“Tại, người sao rồi?”

“Người cút! Ta không muốn nói chuyện với người!” Chết tiệt! Bây giờ cả người chẳng thể cử động được!

Tại Trung quay đầu sang hướng khác để không phải nhìn thấy mặt Duẩn Hạo.

“Người đêm qua, thật sự là lần đầu tiên?” Tuy rằng đã tự mình xác thực nhưng vẫn muốn được nghe.

“Không! Ta đã sớm ngủ với không ít người! Người mau cút ra ngoài cho ta!!” Trực tiếp kéo chăn trùm kín đầu.

“Đừng lừa ta, rất đau đúng không?!”

“Hiện tại nói những lời này làm gì?! Ta rõ ràng đã cầu xin, bảo người nhẹ một chút nhưng người lại làm như không hề nghe thấy! Muốn ta chết? Giờ thì tốt rồi, ta thấy về sau ta không tàn cũng phé!” Thật ra chỉ là hạ thân không thể động thôi ~ Ta đúng là tuyệt thế mỹ nam tử đáng thương mà, ta nói Thượng đế là đang ganh tị với ta nên mới bày mưu tính kế hại ta thâm như thế này a!

“Ta không ngờ người.....”

“Ha, cái gì mà ‘không ngờ’?? Ý người là trong mắt người, ta là kẻ tùy tiện đến mức có thể lên giường cùng bất cứ nam nhân nào? Người cút ngay!”(‘ ’)

“Được rồi được rồi, đừng giận. Ta hiểu lầm người, là ta không đúng. Ta xin lỗi là được chứ gì?!” Thật ra, ngay khắc tiến vào cơ thể Tại Trung thì Duẩn Hạo đã xác định được đây là lần đầu tiên của cậu. Nhưng mà, những chuyện này sao có thể không chế được khi ở trên giường cơ chứ == Hơn nữa tiếng rên rỉ của Tại Trung thật sự, rất êm tai.....

“Nhìn thái độ người xem! Thái độ này là đang xin lỗi?! Về phòng kiểm điểm xong rồi đến tìm ta!”

“Tại.” Duẩn Hạo bị những gì Tại Trung nói khiến cho dở khóc dở cười.

Người nằm trên giường vẫn không nói lời nào.

“Muốn ta làm gì người mới không giận ta nữa?”

Nghe vậy, Tại Trung mới kéo tấm chăn xuống.

“Rất đơn giản, chỉ cần người đáp ứng ta vài điều kiện.”

“Hảo, chỉ cần người không rời khỏi ta thì bất cứ việc gì đều có thể!”

“Hi hi, đến đây đến đây, này là do chính người nói nha.”

Duẩn Hạo ngoan ngoãn đi đến ngồi xuống giường.

“Nghe kỹ đây. Thứ nhất, sau này không được khi dễ ta, nhất là khi trên giường.”

“Hảo.” Đây còn phải xem lại ngày đó ta thế nào đã.

“Thứ hai, về sau nếu ta muốn ra ngoài Vương phủ thì ngươi phải đáp ứng, không được có nửa câu oán hận.”

“Hảo.” Còn tùy tâm trạng ta hôm ấy ra sao.

“Thứ ba, không được có bất cứ hành động vô lễ nào đối với Canh.”

“Có thể.” Dù sao hiện tại ngươi cũng thuộc về ta.

“Thứ tư, không được ăn giấm chua bậy.”

“Được rồi.” Đây còn có phần khó khăn.....

“Thứ năm, lấy tay ngươi ra khỏi người ta.” Chết tiệt, vừa gọi lại nói vài câu mà hắn đã không an phận!

“Được được được, tất cả ta đều đáp ứng. Hết giận chưa?”

“Ân.”

“Đã biết, Tại Trung đại nhân.”

“Hảo, giờ ngươi có thể lui xuống rồi, Trịnh Vương gia.” Tại Trung cười hì hì.

“Ta đi lấy thuốc cho ngươi uống.”

“Ân.”

Nhìn Duẩn Hạo mở cửa ra ngoài, Tại Trung bắt giác mỉm cười.

23. Chương 23: Lại Vách Núi??

Vài hôm sau, vừa nhìn liền nghĩ những phong ba bão táp của những hôm trước chỉ là tình huống đặc biệt. Dùng bốn từ ‘sóng yên biển lặng’ để diễn tả vài ngày trở lại đây là chính xác nhất, yên bình đến nỗi ta suýt nữa thì quên mất có chuyện rất rất kinh khủng đang chờ bọn ta phía trước. Đến tận bây giờ ta vẫn chưa dám nghĩ tới những chuyện sẽ phát sinh trong thời gian sắp tới.....

“Duẩn Hạo, ngươi thật sự muốn đi sao?” Hoàng thượng ngoài mặt thì nói là mời Duẩn Hạo tiến cung trò chuyện, nhưng bọn ta đều biết rõ mục đích chân chính của hắn là gì. Lần này Duẩn Hạo đi lành ít dữ nhiều.

“Tại, đây là mệnh lệnh của Hoàng huynh chứ không phải ‘mời’. Có thể nói là, ta không đi không được.”

“Nhưng mà, khả năng ngươi có thể quay về gần như không có a.”

“Dù cho Hoàng huynh muốn lấy mạng ta thế nào đi nữa thì cũng phải đưa ra bằng chứng. Yên tâm, ta nhất định sẽ quay về.”

“.....Ta ở đây chờ ngươi.” Ta biết dù hiện tại có nói gì đi nữa thì Duẩn Hạo cũng không để vào tai.

“Ân.”

Duẩn Hạo bước ra đại môn, lên ngựa.

“Duẩn Hạo, nhất định phải trở về.”

“Nhất định.” Duẩn Hạo cười với Tại Trung để trấn an cậu, xe ngựa di chuyển nhanh dần, hai người cũng dần không nhìn rõ thân ảnh đối phương.

.....

“Yên tâm đi, Duẩn Hạo nhất định sẽ bình an vô sự.” Y ngồi bên cạnh an ủi.

“Tại, đừng quá lo lắng, ăn chút gì đi.” Hàn Canh nhìn Tại Trung đang nhăn mặt nhú mày.

“Không được, ta ăn không vô.” Đặt bát xuống, đứng dậy bỏ đi.

“Tại.” Hàn Canh muốn giữ Tại Trung lại nhưng lại bị cái lắc đầu của Y ngăn cản.

Đến khi Tại Trung đã đi rồi, Y mới lên tiếng.

“Bây giờ dù cho người có nói gì đi nữa Tại Trung cũng chẳng để vào tai đâu, cách duy nhất có thể khiến hắn trở lại bình thường chính là Duẩn Hạo nhanh chóng quay về.”

“Ân, Tại Trung như vậy mà ta chẳng thể làm được gì cho hắn.....”Hàn Canh cười khổ.

“Người đã vì hắn làm quá nhiều rồi, Canh. Hơn nữa, ta tin rằng Tại Trung biết rất rõ những gì người đã làm cho hắn. Người đừng nghĩ nhiều nữa, dù sao cũng phải có hai kẻ giữ được đầu óc thanh tỉnh mới có thể duy trì đại cục.”

“Ân....Y, ta phát hiện người biết an ủi kẻ khác hơn trước kia rất nhiều.” Hàn Canh cười.

“A, đa tạ đã khích lệ.”

~“Trịnh Vương gia, mời. Hoàng thượng đang đợi ngài ở thư phòng.”

“Làm phiền.”

“Hoàng thượng, Trịnh Vương gia đến.”

“Người lui đi.”

“Vâng.”

“Không biết đột nhiên Hoàng thượng triệu kiến là vì chuyện gì?”

“Niệm tình người là huynh đệ của Trẫm, người chỉ cần chính mồm thừa nhận tất cả tội trạng, Trẫm sẽ cho người con đường sống.”

“Hoàng thượng, thứ cho thần ngu muội không biết chính mình đã gây nên tội gì?”

“A, không thừa nhận? Chẳng lẽ muốn Trẫm cho người xem chứng cứ?”

“A? Có cả chứng cứ? Thánh Hoàng thượng cho vi thần có cơ hội mở rộng tầm mắt.”

“Người nhận ra vật trên tay Trẫm không?”

“Chưa từng gặp qua.”

“A, hay cho bốn từ ‘chưa từng gặp qua’, người nghĩ chỉ cần nói vài lời như thế liền có thể phủ bỏ mọi tội danh? To gan! Văn tự này rõ ràng chính là của người! Người thể nhưng dám cấu kết Tần Quốc chống lại ta?!”

“Hoàng thượng, thần là người như thế nào chẳng phải Hoàng thượng là người hiểu rõ nhất hay sao?” Vừa nhìn liền có thể nhận đây chính là văn tự do chính ta viết, quả nhiên đã có kẻ châm ngòi ly gián ta và Hoàng huynh. Buồn cười chính là, Hoàng huynh đã nghe theo lời kẻ đó.....

“Chính vì Trẫm quá tin nhiệm người nên mới phạm phải sai lầm này!”

“Hoàng thượng, nếu người đã muốn định tội thì thần cũng không còn gì để nói. Nhưng mà, thần không hề có ý định mưu phản!”

“Không hề? A, muốn đoạt lấy ngôi vị Hoàng đế, có tính là động cơ hay không?”

“Hoàng thượng.....”

“Trẫm đã biết cả rồi! Trong di ngôn của Tiên Hoàng, kẻ thừa kế ngôi vị này là người!”

“Ta cũng không biết được nội dung di ngôn của Tiên Hoàng. Nhưng người cao cao tại thượng hiện tại chẳng phải chỉ có mình Hoàng thượng người sao?”

“Không biết? Hừ, đó là chuyện trước kia, hiện tại người mỗi lần lên triều đều đưa ra ý kiến chống lại ta, hơn nữa còn dám cấu kết Tấn Quốc với ý đồ mưu phản! Nhiều đây cũng đủ để chứng minh ý đồ soán ngôi của người!”

“A, Hoàng thượng, không, Ca.....Thì ra trong mắt người ta chính là người như vậy? Khi thượng triều, tất cả đề nghị ta đưa ra đều vì Duẫn Quốc, một chút ý đồ mưu phản cũng không có. Từ trước đến giờ chẳng phải chúng ta đều tranh luận như thế sao, vì cái gì đến bây giờ người mới cho rằng hành vi của ta là bất kính?”

“To gan! Ý người là nói Trầm vu oan người tốt?”

“Không dám.” Chỉ là thất vọng thôi....

“Bây giờ chúng cứ đã rõ ràng rành, người còn gì nói không!”

“Thần, không còn lời nào để nói. Nhưng mà, ta lấy thân phận đệ đệ ra nói với người một câu, phải cẩn thận suy xét khi nghe ý kiến quần thần.....” Thật sự, rất tuyệt vọng. Tình cảm huynh đệ gần hai mươi năm, thì ra có thể hủy hoại nó một cách đơn giản như thế.

“Người đâu! Giải hần đi!”

“Vâng!”

Vài hôm sau

~“Nguy rồi nguy rồi!!!! Công tử!!!”

“Chuyện gì? Có phải liên quan đến Duẫn Hạo không?” Tại Trung lo lắng hỏi.

“Vâng, vâng.....”

“Tiểu Trúc, cứ nói thẳng, đừng dông dài.” Y nói.

“Ta, ta vừa đi xem cáo thị, trên đó viết, viết.....”

“Nói đi.” Hàn Canh lên tiếng.

“Nói ba ngày sau sẽ xử trảm Vương gia! Công tử, bây giờ chúng ta phải làm gì đây?”

Ba ngày sau.....quả nhiên.....Hoàng thượng nhất quyết không buông tha Duẫn Hạo, vì cái gì hôm đó hần không nghe ta nói.....Bây giờ Trịnh Vương phủ chỉ là cái vỏ rỗng.....Từ ngày Duẫn Hạo tiến cung đã như thế rồi.....

“Tại.

“Tại Trung.”

“.....Yên tâm, Duẫn Hạo hần, sẽ không sao. Ta tin chắc là vậy....” Nếu có thể làm đúng những lời mình nói thật tốt biết bao.....Nhưng mà.....Không được! Nhất định phải nghĩ cách cứu Duẫn Hạo!

“Tại, đừng nói rằng ta đã đoán đúng những gì người đang nghĩ.”

“Canh.....”

“Người thật sự muốn cứu Duẫn Hạo?”

“.....Đây là cách duy nhất! Bây giờ Hoàng thượng chắc chắn sẽ không chấp nhận bất cứ thỉnh cầu của kẻ khác! Ta còn có thể làm gì đây? Ta không thể trở mặt nhìn Duẫn Hạo bỏ ta mà đi như thế!”

“Tại Trung, đây là chuyện vô cùng nguy hiểm.”

“Thế Duẫn Hạo thì sao? Hần sẽ ra sao? Ba ngày, ba ngày nữa hần sẽ.....Ta nhất định phải đi cứu hần!”

“Nhưng người một chút võ công cũng không có.”

“Mặc kệ, ta đã quyết định rồi.”

“Tại.....”

“Được rồi, ta đi cùng người.” Y nói.

“Hết cách, nếu đã vậy, ta cũng đi.” Hàn Canh nói.

“Các người.....”

“Bọn ta không muốn nhìn thấy chẳng những Duẫn Hạo không được cứu ra mà ngay cả người cũng đi vào.” Y cười.

“A....” Hàn Canh nghe xong lời Y nói cũng cười theo.

“Đa tạ các người. Nếu vậy thì, ta nghĩ đến lúc đó Y không nên đi cùng. Bởi ít nhất phải có một kẻ ở lại ứng chiến. Canh, ta đi cùng người.”

“Khi nào hành động?”

“Nếu Hoàng thượng xử tử Duẫn Hạo thì bước tiếp theo của hắn sẽ là Trịnh Vương phủ. Đến lúc đó e rằng gia đình ở đây sẽ gặp nguy hiểm. Thế này đi, trước tiên chúng ta phải thu xếp cho họ, sau đó tính tiếp.” Dù cho không thể cứu được Duẫn Hạo thì cũng không thể liên lụy kẻ khác.

“Hảo.”

.
. .
.

Cuối cùng cũng thu xếp xong cho tất cả gia đình ở Trịnh Vương phủ. Dù sau này Trịnh Vương phủ có biến mất thì tiền trong tay cũng đủ để bọn họ buôn bán nhỏ. Ta tin chắc Duẫn Hạo sẽ tán thành quyết định này của ta. Ta và hắn sẽ nhanh chóng được tái ngộ, nhất định!

“Tại Trung, Canh, hai người nhất định phải cẩn thận.” Y căn dặn.

“Nhất định.” Tại Trung cười với Y.

“Thế đi thôi.”

“Ân.”

~Không biết Tại bây giờ sao rồi, hắn là đang trách ta.....Ta đã hứa với hắn nhưng không thực hiện được. Chỉ còn hai ngày.....Ta còn có thể nhìn hắn không?

“Duẫn Hạo.” Tại Trung cầm chìa khóa tra vào ổ.

“Tại?” Duẫn Hạo ngạc nhiên tột độ nhìn Tại Trung.

“Còn ta nữa.” Hàn Canh bước vào.

“Các người sao lại.....”

“Đừng nói nữa, Canh đã đánh bất tỉnh những kẻ bên ngoài nên chúng ta mới có thể vào đây. Ta nghĩ sẽ sớm bị phát hiện. Nhanh đi thôi.”

“Nhưng mà.....”

“Không nhưng nhị nữa! Đi!” Tại Trung giữ chặt tay Duẫn Hạo, kéo ra ngoài.

“Đa tạ.” Duẫn Hạo cười cười, quay sang nói với Hàn Canh.

“Ta làm thế là vì Tại Trung.”

“Tiểu tử, sau này sẽ giáo huấn người.”

“Ta nói hai người đang làm cái quái gì thế! Giờ là lúc nào rồi mà còn cãi nhau! Y đã giúp chúng ta chuẩn bị xe ngựa, nhanh lên.”

“Ân.”

“Tại, có thể từ giờ trở đi, chúng ta phải sống ẩn dật.” Hoàng huynh nhất định không buông tha cho ta....

“Sợ gì chứ, nhưng mà, Canh, chúng ta liên lụy người rồi.”

“Ngốc, nếu không có ta bên cạnh, ta nghĩ ai đó sẽ khi dễ người cả ngày.”

“Này, tên họ Hàn kia, người có ý gì hả!”

“Ta là nói ‘ai đó’, người có tật giật mình sao?”

“Được rồi, hai người các người thật là.” Tại Trung cười.

“Bây giờ làm gì?”

“Ta nghĩ, hẳn là cứ thoát ra được rồi tính tiếp.” Hàn Canh nhìn đám truy binh đang bám sát phía sau, nói.

“Chết tiệt, nhanh như vậy liền đuổi tới!”

“Không cần nhìn phía sau đâu, chỉ cần tập trung phi ngựa thẳng về phía trước thôi.” Tại Trung nắm chặt dây cương không ngừng tăng tốc.

Cứ như vậy người truy ta đuổi, bọn người Tại Trung nháy mắt đã tiến sát đến vách núi, mà truy binh phía sau cũng vừa vặn sắp đuổi tới.

“Tên họ Trịnh kia, ta vẫn cho rằng người không tốt bằng ta, tiếc rằng Tại Trung đã chọn người, ta cũng hết cách.”

“Tên họ Hàn, ta thừa nhận mình không tốt bằng người, tiếc là Tại Trung yêu ta, ta cũng hết cách.” Duẩn Hạo đáp.

“Tiểu tử.” Hàn Canh vỗ vỗ vai Duẩn Hạo.

“Bên dưới chính là vách núi, thế nào?” Duẩn Hạo nhìn nhìn hai người.

“Chẳng phải hai người các người đã sớm quyết định rồi à? Còn hỏi ta?” Tại Trung cười.

“Hảo, cứ nhảy xuống. Dù sao như vậy cũng tốt hơn so với bị bắt về.”

“Người đừng hối hận.” Hàn Canh nói.

“Xùy, tốt nhất là chỉ mình người chết.”

“Yên tâm, ta thế nào cũng kéo người đi cùng.” Hàn Canh đùa.

“Được rồi, bọn chúng đến rồi. Nhảy, hay không nhảy?” Tại Trung

“Tại Trung, người phải lập lời thề độc trước khi chúng ta chết, bởi có như vậy thì kiếp sau ta mới có thể tiếp tục yêu người.” Duẩn Hạo nói.

“Này, người ngay cả kiếp sau cũng muốn tranh với ta?!” Rất rõ ràng, Hàn Canh đang vô cùng bất mãn.

“Được rồi được rồi, kiếp sau, ta sẽ cho hai người các người một cơ hội, bây giờ nhảy được chưa?” Đúng là nói nhiều thật, bọn chúng đã sắp đuổi đến nơi rồi!

“Ân.”

Vì thế, khi truy binh đuổi đến nơi thì ba người đã sớm biến mất ngay vách núi.....

Không biết đời này chết đi rồi sẽ về đâu.....

Một ánh sáng màu bạc bao phủ, Tại Trung cũng dần mất đi ý thức.

.
. .
.

Thật lâu sau đó, Tại Trung mới chậm rãi nâng mi mắt lên....

Ta, vẫn chưa chết? Nơi này là, phòng ta? Hơn nữa y phục trên người ta lúc này, là cổ trang?? Ngất! Sao, sao lại như thế này? Thế, thế Duẫn Hạo và Canh đã đi đâu?

“Reng reng reng.” Tiếng điện thoại vang lên.

“Alo.”

“Yah! Thằng quý! Mà về thật rồi đấy à?”

“Ách?”

“Tao, A Vỗ đây!! Thằng A Bắc cũng thật tài quá đi! Nó tính toán thế nào rồi phán rằng hôm nay mày sẽ về! Sao rồi, biến mất một tuần, có thu hoạch được gì không?”

“Một tuần?” Thì ra ta chỉ rời khỏi đây một tuần?

“Đúng thế, A Bắc nói, hôm đó là vì chúng ta đã gặp phải lỗ sâu (*)! Thời gian thay đổi, hơn nữa lại trùng hợp cuốn luôn cả mày vào. Không gian và thời gian sau khi chuyển động hỗn loạn như thế một lúc thì cũng dừng lại. Nhưng mà, aish, dù sao thằng quý A Bắc chẳng phải rất thích tìm tòi nghiên cứu về những vấn đề này hay sao. Thôi được rồi, mày đã quay về, tao trước phải báo tin cho bọn nó đã, tối nay gặp nhau rồi nói tiếp.”

(*)Lỗ sâu (): là một không-thời gian được giả định là có cấu trúc tô pô đặc biệt tạo nên đường đi tắt trong không thời gian. Chúng nối thông từ một vùng không-thời gian này đến vùng kia và, đôi khi, vật chất đi từ vùng này sang vùng kia bằng cách chui qua hố này.

Ở đây ý nói khoảng xuyên giữa không gian và thời gian.

“Ách.....” Thằng quý! Lúc nào cũng thế! Tao vẫn chưa nói xong thì mày đã cúp máy! Đáng giận (- -)

Đặt điện thoại về vị trí cũ, bước ra phòng khách, không ngờ.....

Duẫn Hạo và Canh? Gì thế này? Tại sao hai người bọn họ lại???

Tại Trung bước về phía hai người với khuôn mặt khó tin....

Đúng là bọn họ....Hắn là chưa tỉnh đi, này, tuy rằng nếu nói đến thì quả thật chuyện này rất khó tin! Nhưng mà, chính mình đã có thể quay về cổ đại thì bọn họ sao lại không thể đi đến tương lai? Này hắn là giải thích hợp lý nhất!

“Này, hai người mau tỉnh a.”

“Àn, Tại đó à?” Duẫn Hạo chậm rãi mở mắt.

“Đúng, là ta đây. Duẫn Hạo, người khỏe không?”

“Ô, đầu của ta, đau quá.....” Hàn Canh cũng vừa vắn tỉnh lại.

“Canh, người sao rồi?”

“Tại, ta không phải Canh! Ta là Duẫn Hạo!”

“Ách.....”

“Ta cũng không phải Duẫn Hạo! Ta là Hàn Canh.....”

A!!!!!!!!!!!!!! (- -) Ông trời a!! Đừng đùa ta như thế có được không!! Duẫn Hạo và Hàn Canh bị hoán đổi linh hồn? Này, ta phải làm gì đây??

Nhìn bộ dáng kinh hồn bạt vía của Tại Trung, Hàn Canh và Duẫn Hạo hiểu ý nhau cười thầm.

[Họ Trịnh, không ngờ người phối hợp với ta nhện nhàng như thế!]

[Này còn phải nói. Tiểu tử Tại Trung này, dám lừa chúng ta, vẫn là nên cho hắn ném chút mùi vị đau khổ.]

[Hợp tác thành công!]

Muốn biết rốt cuộc Tại Trung đã làm sai chuyện gì? Ta đây nói cho mọi người nghe một bí mật

~Ngay khi ba người vừa lao xuống vực.....

“Nếu ta nói, ta không phải Tại Trung mà là Y. Các người nghĩ thế nào?”

“Người nói gì?”

“Tại Trung vẫn đang chờ các người ở Vương phủ.” Để vai diễn thêm thành công, Tại Trung nhếch môi tạo một nụ cười nhạt nhưng đầy gian tà.

“Người thật sự là Y?”

“Không sai!”

Mọi chuyện chính là như thế. Hậu quả của việc này chính là bị hai tên ác ma nào đó dắt mũi. Tiểu Tại à, người nhất định sẽ còn bị hai người bọn họ khi dễ, ngoan ngoãn nhận mệnh đi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuyen-khong-bat-dac-di-keiwin>